

BİRİNCİ BÖLÜM

«Marie! Nasılsın?»

Sara gözlerini, önünde duran uzun boylu, yakışıklı adama kaldırdı. «Özür dilerim,» diyerek gülümsedi. Karşısındaki adamın İngilizcesinin yanında Sara'nın Amerikan aksanı dikkati çekecek kadar belirgindi. «Korkarım, beni başka birisiyle karıştırdınız.» Bu Marie kimse, onun yerinde olmak isterdi doğrusu. Çünkü, yirmi beş yaşlarında gösteren bu adam çok yakışıklıydı. Yinede, Sara daha fazla oyalanmadan caddeyi geçmek için arkasını döndü.

Ama adam ona yetmişmiş, kolundan yakalamıştı. «Hey, dur bir dakika. Soho'da tek başına dolaştığını Nick'e söyleyecek değilim!»

Sara'nın yıllar boyu kızgın Florida güneşi altında iyice açılmış olan altın sarısı saçlarıyla tam bir tezat oluşturan koyu kahverengi gözleri şaşkınlıkla bakıyordu. Yaşamının büyük bir bölümünü Amerika'da geçirmiş, doğduğu ve bir yaşma kadar yaşadığı bu ülkeyi görmeye gelmişti. Babasının zamansız ölümü üzerine bir yaşında, annesiyle birlikte İngiltere'den ayrılarak, Amerika'ya yerleşmişlerdi.

«Özür dilerim,» diye yineledi. «Ama gerçekten yanılıyorsunuz.»

Adam inanmamıştı. Bilgiç bilgiç gülümsedi. «Aksanına diyecek yok, ama beni aldatamazsın. Buna kanmayacak kadar yakından tanıyorum seni.» Kolunu beline doladı, parmakları rahatsız edecek kadar göğsüne yakındı.

Besbelli, takılacak kız arıyordu. Üstelik, tavrından ve sözlerinden, Marie'yle ilişkisinin sıradan bir dostluk olmadığı anlaşıyordu.

Sara soğuk soğuk baktı. «Lütfen elinizi üstümden çeker misiniz?»

Adam kaşlarını çatarak onu süzdü, ama bırakmaya hiç niyetli görünmüyordu. «Böyle davranmana gerek yok, Marie. Geçen yıl ilişkimize son verdiğin zaman biraz kırıcı olduğumu kabul ediyorum; ama Nick'in...»

Sara hırsıyla kendini kurtararak, adamın sözünü kesti. «Nick diye birisini tanımıyorum. Seni de tanımıyorum! Eğer beni rahat bırakmazsan polis çağırırım.» Bir polis görme umuduyla çevresine bakındı. Teyzesiyle kenti gezerken kaybolmuş, başına böyle bir şey gelebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

«Tamam, tamam,» diye omuz silkti adanı. «Telaşlanmana gerek yok. Amerikalı turist rolünde ısrar ediyorsan, öyle olsun.»

Gerçi buralar böyle tek başına dolaşmaya uygun yerler değildi, ama Sara'nın da rol yaptığı yoktu. Tek umudu teyzesini bulabilmektir. Geleli birkaç gün olduğu için evin yolunu çıkaramazdı.

«Belki sana rehberlik edebilirim, tatlım.» Yan yan Sara'ya baktı. «Marie, birlikte iyi eğlenirdik. Seninle...»

«Benim rehberim var,» diye lafı ağzına tıkadı Sara. Hâlâ kendisini Marie sanması canını sıkıyordu. Marie'yi gerçekten iyi tanıdığına göre, onu başkasıyla nasıl karıştırabilirdi?

«Ha, anlıyorum. Başka biriyle gezdiğini Nick bilmiyordur herhalde. Ben de bilmek istemezdim.» Ona doğru eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. «Hafta sonunda görüşürüz,» dedi ve ayrıldı.

Sara arkasından bakakaldı. Hiç tanımadığı bir adam tarafından ilk kez öpülüyordu.

«Sara!» Susan teyze soluk soluğa yanına geldi. «Çok şükür seni bulabildim.»

Sara çevresine bakındı. Çapkın yabancı kala balığa karışıp gözden kaybolmuştu. «Girdiğimiz son dükkânda birbirimizi kaybetmiş olmalıyız,» diyerek özür dilercesine gülümsedi.

Susan Ford, kırk sekiz yaşında, topluca, sevimli bir kadındı. Saçları Sara'ninkiler gibi al tın sarısı, yüzü hâlâ kırışksız ve güzeldi. Annesiyle yirmi yıldır ayrı yaşamalarına karşın, o kadar sık mektuplaşmaları ki, Sara iki gün önce ilk kez karşılaştıklarında teyzesini çoktandır tanıyor gibi hissetmiş ve onu daha görür görmez sevmişti.

İngiltere'ye gelişi tam anlamıyla bir tatil seyahati sayılmazdı. Daha çok iyileşmek, kendini toparlamak için gelmişti. Altı ay önce annesi ile üvey babası bir trafik kazasında ölmüş, aynı kazada Sara'nın da iki bacağı kırılmıştı. Bu, yeni yeni tutunmaya başladığı fotomodellik mesleğinin de ilerlemesini de ciddi bir biçimde tehlikeye sokmuştu.

Gerek bedeninde, gerekse ruhunda açılan yaraların iyileşmesi altı ay almış, son doktor kont rolünden hemen sonra, bir süre için İngiltere'de ki akrabalarının yanına gitme hazırlıklarına başlamıştı. Üvey babası Richard Hamille'den oldukça büyük bir miras kalmıştı. Richard, annesiyle evlenir evlenmez Sara'yı evlat edinmişti. Birbirlerine çok bağlı bir aileydiler. O yüzden, ansızın dünyada yapayalnız kalıvermek, Sara için çok sarsıcı olmuştu.

Susan teyzesi ile Arthur eniştesinin çocukları yoktu. Sara onların yanında kendini evinde, yuvasında hissediyordu. Dahası, İngiltere için de aynı şeyleri duyuyor, ayrılık zamanı gelince ne kadar üzüleceğini daha şimdiden tahmin edebiliyordu. Neyse ki daha birkaç haftası vardı.

«Kimdi o adam?» Teyzesi kaşlarını çatmış, onu sorguya çekiyordu. «Seni birisiyle konuşurken gördüm.»

Birlikte kentin kalabalık merkezine doğru yürüyorlardı. Sara omuzlarını silkerek, «Ben de bilmiyorum,» diye cevap verdi.

Teyzesinin gözleri iri iri açıldı. «Yani onu tanımıyor musun?»

Sara başını salladı. «Hayır.» «Ama seni öperken gördüm onu» Sara gülmeye başladı. «Sanırım beni tavlama-ya çalışıyordu. Beni birine benzetmiş gibi dav-randı. Beylik numara!» «Peki, seni kim sanmış?»

«Marie diye bir kız. Aslında gülüp geçerdim, ama öyle inat etti ki. Neyse, bu numaranın sökmeyeceğini yakında anlar.»

«Evet, bence de öyle,» dedi teyzesi düşünceli düşünceli. «Neredeyiz? Ha, evet. Buradan dönersek metroya varırız. Eve gidip birer fincan çay içelim mi? Çaysızlıktan ölmek üzereyim.» Sara ona bakarak tatlı tatlı gülümsedi. Çarpıcı bir güzelliği vardı Sara'nın. Uzun, gür kirpiklerle çevrili koyu kahverengi gözleri olağanüstü iri, burnu küçücük, daima gülümser gibi duran dudakları dolgun, dişleri ise pırlı pırlıdı.

«Sen ve çayın!» diye takıldı teyzesine. Geleli iki gün olmuştu, ama teyzesinin çay hastalığını öğrenmek için bu kadarı yeter de artardı bile. Eve gidip biraz dinlenme düşüncesi onun da hoşuna gitti.

Kendilerinden hemen sonra Arthur enişte de geldi eve. Saçları kırışmaya yüz tutmuş, kısa boylu, tıknaz bir adamdı.

Akşam yemeğinde eniştesi, Sara'ya sevgiyle bakarak, «Sana bir sürprizim var, tatlı kız,» de di. «Kız kardeşim Jean'in oğlu Eddie'yi bu gece eve çağırdım. Genç bir arkadaşla birlikte olmak hoşuna gider, değişiklik olur,» diye düşündüm.» Sara keyfinin kaçtığını belli etmedi. Teyzesi ile eniştesi ona o kadar iyi davranmışlar, yakınlık göstermişlerdi ki, hoşça vakit geçirmesi için düzenledikleri bir programı bozmak düpedüz nankörlük olurdu. Kısa bir süre önce uğradığı düş kırıklığını nereden bilebilirlerdi ki? Barry, en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yalnız bırakmıştı. Bir süre yürüyemeyecek olan Sara'yı koluna takıp seçkin çevrelerde gözleri üstünde toplayamayacağını anlayınca, hemen başka bir kızla çıkmaya başlamıştı. Barry, yıldızı yeni parlayan bir oyuncuydu. Sara kazadan birkaç ay önce onunla çıkmaya başlamış; Barry'nin yalnızca onunla birlikte görünmekten hoşlandığını anlayamamıştı.

Bu nedenle henüz erkeklerle ilgilenecek durumda değildi. Yine de, «Çok iyi olur,» diye cevapladı eniştesini.

Eniştesi koltuğuna yerleşirken başını sallayarak onayladı. «Umarım. İyi bir çocuktur, bir garajda

alışıyor.»

Karısı atıldı. «Garajda alışmıyor, Arthur.» Sara'ya dönerek devam etti. «Garajın sahibi, hayatım. Kendisi alışmıyor, işçileri çalıştırıyor.»

Sara, Eddie'nin bu yargıya katılmayacağından emindi. Bir işletmeyi yönetmenin kolay olmadığını Sara bilirdi. Kendi reklam şirketini yöneten üvey babası eve yorgunluktan bitkin dönerdi. «Bana zaman ayırması gerçekten incelik,» dedi

Sara içtenlikle.

«Doğrusunu söylemek gerekirse, onu ikna etmek için biraz uğraşmam gerekti. Sonunda razı ettim.»

Eddie onunla çıkma konusunda isteksiz olduğu için, Sara o gece görünümüne her zamankin den fazla zen gösterdi.

Delikanlının geldiğini duyunca, aynaya son bir kez göz attı. Yeni yıkanmış pırıl pırıl saçları hafif dalgalarla sırtına kadar iniyor, yüzünün iki yanında doğal bukleler oluşturuyordu. Evet; bu haliyle kaza gününe kadar hızla yükseldiği mesleğindeki kapak kızı görünümüne tümüyle uyu yordu. Eğer Eddie kr değilse, onu görür görmez arpılacaktı.

arpıldı da. Bu, koyu mavi gözlerinin onu görür görmez büyümesinden, yavaşça ayağa kalkışından, hayran hayran bakışından apaçık belli oluyordu.

«Merhaba,» diye buğulu bir sesle selamladı onu Sara. «Ben Sara, siz de Eddie olmalısınız.» Zarif bir hareketle elini uzattı.

Eddie elini sıktı, bırakmaya pek niyetli görünmüyordu. Eli tüm kol gücüyle çalışan insanlarınki gibi sert ve gcl, kısa kesilmiş tırnakları tertemizdi. Otuz yaşına yaklaşmış, açık sarı saçlı, yakışıklı bir gençti. Gündelik giysileriyle gelmişti.

«Tanıştığımıza sevindim.» Yüzü hayranlıkla ışıl ışıldı. «Arthur dayı, bu kadar.... şey, göz kamaştırıcı olduğunu söylememişti.»

Sara neşeli bir kahkaha attı, sonunda elini kurtarabilişti. «Teşekkürler. Görüyorum ki eniştem seni de yeterince anlatmamış bana.»

Eddie hoşgörülü bir tavırla başını salladı. «Beni yağlı bir iş tulumu içinde, tırnaklarımı da kap kara göreceğini sanmıştın, değil mi?»

«Eh, onun gibi bir şey. Ama teyzem garajda işleri senin yapmadığına dair güvence verdi bana.»

«Aman ne güzel!»

Eddie'nin sesindeki fke Sara'yı kahkahalara boğdu. «Eminim benim aktardığım anlamda söylememiştir, kızma.» Teyzesi ile eniştesi, Eddie'nin gelişini fırsat bilip, bir dostlarına gitmişlerdi. Eddie, Sara'nın neşeli haline bakıp glmse di. «ıkıp bir bira içmeye ne dersin?»

«Bayılırım.»

Sara birahaneden çok hoşlandı. Eddie'nin ona içirdiği değişik birayı, bu dostça, sıcak atmosferi ve hepsinden öte, insanları sevdi. Eddie'nin arkadaşları onu hemen aralarına almıştı.

Eve dönerken arabada Sara'nın yüzü mutluluktan pırıl pırıldı. «Hiç böyle eğlenmemiştim!» «iyi vakit geçirdiğine sevindim. Benimle bir daha çıkar mıydın?»

«Hem de sevinçle.»

«Yarın?»

Sara duraksadı. «Teyzemle eniştemin yarınki programını bilmiyorum. Yani...»

«Tamam, Sara,» diye kuru bir sesle sözünü kesti Eddie. «Senin alışık olduğun türden bir in san değilim. Bunu anlayabiliyorum.»

Sara, Eddie'nin sözlerindeki gizli sitemi anlamış, kızarmıştı. «Öyle demek istemedim.»

«Ama doğru, değil mi? Bu gece bir çocuk gibiydin. Senin için yeni olan her şeyi büyük bir coşkuyla yaşadın. Dayım, zengin olduğunu söylemişti. Sen başka bir dünyaya aitsin.»

Sara onu kırdığını anlamıştı. Dudaklarını ısırıldı. «Ben..; yani... eğer aşın neşeli davranıp seni utandırdıysam, özür dilerim.»

Eddie içini çekti. «Utandırmadın, tam tersine, o kadar cana yakındın ki, oradaki erkeklerin yarısının başını döndürdün. Müthiş bir kıskançlığa kapıldım.»

Sara biraz rahatladı. Sorun buysa, kolayca çözebilirdi. «Buna hiç gerek yoktu. Bak, Eddie, ben kiminle çıktığımı hiç unutmam.»

«öyleyse, teyzen ve eniştenin başka bir programı yoksa, yarın benimle çıkıyorsun demektir. Bu kez seni ikimizin baş başa olacağı bir yere götüreceğim.»

»

Sara, Eddie'nin kendisiyle bu biçimde ilgilenmesinin iyi sonuçlar doğurmayacağını düşünüyordu. En çok iki üç hafta sonra Amerika'ya dönecekti, o yüzden kendisine bağlanması Eddie için iyi olmazdı.

«Sara?» Eddie hâlâ sorusuna cevap bekliyordu.

«Ben, şey... Nereye gitmeyi düşünüyordun?»

Eddie omuz silkti. «Önce yemek yer, sonra da bir kulübe giderdik.»

«İyi fikir!» Sara, Eddie'nin ilgisi ciddi boyutlara vardığında, işin üstesinden gelebileceğini düşünerek, önerisini" kabul etmişti. İyi bir insandı, onu sevmişti. Birlikte gezip, hoşça vakit geçirmelerinin ne zararı olabilirdi ki? «Ne zaman hazır olayım?»

«Sekiz civarında.» Eddie arabayı evin önünde durdurdu.

«İçeri gelip bir kahve içmek ister miydin?»

«Bu gece olmasın, teşekkürler. Dayımla yen gem çoktan yatmışlardır, onları rahatsız etmek istemem. Yarın için onlardan bir anahtar istesen iyi olur, gecikebiliriz.»

«Çok geç olmaz umarım. Uykusuz kalmak istemiyorum.» Şakacı bir tavırla söylediği bu sözler den sonra, ciddileşti. «Gerçekten, gecikmeyi istemiyorum. Bir süredir erken yatmayı alışkanlık edindim.» Hastaneden çıktığından beri, olabildiğince dinlendirici, sakın bir yaşam sürmeye özen gösteriyor, gece erken yatıp, sabah geç kalkıyordu.

«Peki.» Eddie içini çekti. «Tam gece yarısı seni eve bırakırım, külkedisi. Ama yine de anahtar almalısın. Teyzenler saat on oldu mu yatağa girerler.»

«Tamam, alırım. Bu gece için tekrar teşekkürler. Her şey nefisti.»

İkisi de yanılmıştı, teyzesiyle eniştesi yatmamışlar, salonda oturuyorlardı.

Susan teyzenin sesi duyuluyor, bir konuda inatla diretiyordu. «Ama yine de endişeleniyorum, anlamıyor musun?»

Kocası ise onu yatıştırmaya çalışıyordu. «Boş^ yere endişeleniyorsun. Kafandan sil at o olayı, hiçbir şey ifade etmez ki!» «Ama Arthur...»

«Susan!» diye sertçe sözünü kesti eniştesi. «Bir ses duydum, galiba Sara geldi, bırakalım bu konuyu.»

Sara bu konuşmaya bir anlam verememişti, kayıtsızca omuzlarını silkti, sonra geldiğini belli etmek için

hafifçe öksürdü.

Odaya girince teyzesi merakla sordu. «İyi vakit geçirdin mi, canım?» «Hem de nasıl!»

Eniştesi gözlüğünün üstünden ona baktı. «Yine çıkacak mısın?»

Sara hafifçe kızardı. «Yarın.» «Duydun mu, Susan? Galiba ufukta bir evlilik görünüyor.»

«Arthur!» diye azarladı kocasını Susan teyze. Sara, eniştesine döndü. «Henüz evlenmeyi düşünmüyorum, Arthur enişte. Daha tam yirmi bir yaşında bile değilim.»

Biraz sonra Susan teyze örgüsünü bırakıp kalktı. «Ben yatıyorum. Sen, Arthur?»

«Ben de,» diyerek gerindi eniştesi, Sara'ya dönüp içten bir sevgiyle konuştu. «Seni aramızda görmek bizi çok mutlu ediyor, yavrucuğum.»

Sara'nın gözleri yaşla doldu, eniştesine sarıldı. «Ben de sizlerle olmaktan çok mutluyum. Keşke daha önce gelseydim. Keşke...» Sözlerini sürdürmedi. Boğazına bir şeyler tıkanmıştı. Eniştesi sessizce sırtını sıvazladı. «Her şey bitti, Sara. Biz senin aileniz, bizi istediğin sürece.»

«Teşekkür ederim.» İkisini de yanaklarından öptü, koşarcasına odadan çıktı.

Kapıyı kapar kapamaz gözlerinden yaşlar boşandı. Annesiyle babasını yitirmek, yüreğinde hâlâ kabul bağlamamış, bir yara açmıştı. Teyzesi ile eniştesi olmasaydı ne yapardı, bilmiyordu.

Ertesi gün bir sürü müze gezen Sara çok yorulmuştu; gece çıkmaya hiç hali yoktu. Ama Eddie'ye söz vermişti, onu atlatamazdı.

Sara, Eddie'yi beklemek üzere salona girdiğin de, teyzesi hayranlıkla ona baktı. «Ne kadar güzelsin! »

Sara vücudunun tüm güzelliğini, dik göğüslerini, incecik belini, uzun bacaklarını gözler önü ne seren dar, siyah elbisesinin içinde, görünümünden son derece emindi.

Teyzesinin karşısına oturdu, uzun saçlarını, narin boynunu açıkta bırakacak biçimde tepesin de toplamıştı. «Arthur enişte nerede?»

«Arkadaşlarıyla buluşup içki içmeye gitti.» Bir yandan da kocası için başladığı kazağı örü yordu. «Arada bir böyle çıkar, onun için değişiklik oluyor.»

Sara kaşlarını çatı. «Teyze, neden bana söylemedin? Eddie ile bu gece çıkmazdık.»

«Sen güzel güzel eğlenmene bak, canım.» Gülümseyerek içini rahatlatmaya çalıştı teyzesi. «Hem sana bir şey itiraf edeyim. Saat dokuzda bu yaşlı teyzen uyuklamaya başlar.»

«Anlıyorum,» diye güldü Sara. «Aslında biraz kafa dinlemek istiyorsun.»

O sırada kapı çalındı. Sara gidip açtı. Eddie lacivert takım elbisesi, açık mavi gömleğiyle gerçekten çok hoştu. Sara'yı görünce gözleri açıldı.

«Hazırsın!» «Tabii ya. Saat sekiz değil mi yoksa?» «Elbette sekiz, ama ben en aşağı on beş dakika bekletileceğimi sanmıştım.»

Sara salona doğru yürürken gülerek ona baktı. «Her zaman dakik bir insanımdır. Annem der di ki, ,Eğer birisi tam vaktinde gelmek inceliğini göstermişse, gerçek nezaket, onu hazır beklemeyi gerektirir.»

«Annemi tanısaydım çok severdim.» Susan teyzeye veda edip çıktılar. Restoran ya-kındı, masaları تنها bir köşede ayrılmıştı.

«Ben Çin yemeklerini çok severim,» dedi Eddie, yemekleri ısmarladıktan sonra. «Ama senin bu konudaki zevklerini bilmediğimden, işi sağ lama bağladım. Bir İngiliz lokantası seçtim.»

Sara güldü. «Yemek yiyeceğimi nereden bili yordun? Tanıdığım modellerin çoğu yalnızca süt ve marulla

beslenir.»

«Hey, doğru ya, sen modeldin, değil mi? Yeni bir iş düşünür müydün?»

«Amerika'ya döndüğüm zaman, evet. Burada çalışma iznim yok. Ayrıca İngiltere'ye yalnızca gezmek, dinlenmek için geldim.»

«Yazık. Benim fotoğrafçı bir arkadaşım var.» Sara'nın yüzündeki inanmamış ifadeyi görünce, «Ciddi söylüyorum,» diye diretti. «Pete ile birlikte okuduk. Mesleğinde çok başarılıdır.» «Belki başka zaman.»

«Oldu. Belki gitmeden seni onunla tanıştırayım. İlerde burada çalışmaya karar verersen, sana yardımcı olur.» «Sağol, çok iyisin.»

Saat onu geçtiğinde, kulübe gitmek için lokantadan ayrıldılar. Bu arada Eddie'yle aralarında sağlam bir dostluk kurulmuştu.

Kulüp lüks ve seçkin bir yerdi. Doğrusu Sara, Eddie'nin böyle yerlerin gediklisi olduğunu sanmıyordu.

«Ne düşündüğünü biliyorum,» dedi Eddie gülümseyerek. «Buraya Pete ile birkaç kez geldim. Zenginlerin paralarını nasıl kaybettiklerini seyretmek hoşuma gidiyor.» Eddie'nin sözünü ettiği, mücevherlere boğulmuş kadınlar ile şık erkeklerin çevresinde toplandıkları kumar masalarıydı. «Pete buranın üyesidir.» Böylece buraya nasıl girebildiklerini açıklamış oluyordu. «Adamlar artık beni tanıyorlar.»

Sara üzerine çöken çekingenliği yenmeye kararlı, Eddie'nin koluna girdi. «Gel dolaşalım,» dedi.

Daha önce hiç kumar oynanan bir kulübe gitmemiştir. İlk yarım saat, çevresinde olup bitenle ri seyre daldı. Sürekli kaybeden orta yaşlı bir kadının arkasında duruyorlardı. Bu anlamsız tutku Sara'nın midesini bulandırmaya başlamıştı.

«Sana bir içki getireyim,» dedi Eddie.

Aslında artık buradan gitmek istiyordu, ama insanların keyfini kaçırmaktan hoşlanmazdı. Belli ki, Eddie oyun oynayanları seyretmekten hoşlanıyordu. İçki önerisini kabul ederek, yeni den oyunu izlemeye daldı.

Masanın öbür yanında, tam karşısında oturan kadın oyunu bırakarak kalktı, bir adam onun yerine geçti. Sara onu izlemeye başladı. Bu işte deneyimli birine benziyordu. Yüz çizgileri kapalı, ifadesiz, mavi gözleri sert ve deliciydi.

Sara ilgiyle ona bakmayı sürdürdü. Elleri ince, uzun ve kemikliydi. Gözleri adamın ellerin den yüzüne kaydı. Kısık, koyu mavi gözleri, şahine benzeyen burnu, birbirine kenetlenmiş dudakları ve köşeli çenesiyle, sert bir yüzdü bu. Takım elbisesinin kusursuz dikimi, uzunca siyah saçlarının kendine özgü havası ve tüm davranışlarıyla zenginliğin, seçkinliğin bir simgesiydi sanki. Kulüp personeli ona özel bir saygı gösteriyordu. Sara onun kim olabileceğini merak etmekten kendini alamadı. Otuz beş yaşlarında olmalıydı, belki bir iki yaş daha genç. Ama varlıklı, toplumda özel bir yere sahip olduğu her halinden belliydi.

Adam birden gözlerini kaldırdı ve Sara'yı ona bakarken yakaladı. Yüzü karıştı, kaşları çatıldı. Sara hayretle, mavi gözlerindeki öfkeyi gördü. Eddie'yi aramak için dönerek, oradan uzaklaşmaya çalıştı.

Ansızın birisi kolundan yakaladı. Döndüğün de, karşısında, bir süredir izlediği rulet masasındaki adamı gördü.

«Sen ne arıyorsun burada?» diye dişlerinin arasından tıslar gibi sordu adam. Parmakları kolunu acıyordu.

Bir yandan can acısıyla, bir yandan ani saldırının şokuyla Sara'nın dili tutulmuştu sanki. «Ben, şey yani biz...»

Dudakları öfkeyle kasılmıştı adamın. «Demek yalnız değilsin!»

«Hayır, ama...»

Adam onu kolundan çekerek, salonun تنها bir köşesine götürdü. «Kiminle geldin?»

«Ben... bırak beni!» Sara gözleri korku ve şaşkınlıktan irileşmiş, kolunu kurtarmaya çalışıyordu. Deli miydi bu adam? Eğer üye olmadığı için buraya girmesi yasaksa, bunu söylemesi yeterdi. Eddie nerede kalmıştı? Gelse de, buraya onun konuğu olarak geldiğini söyleseydi. Ada mın parmakları koluna kenetlenmişti. «Canımı acıtıyorsun, bırak!»

«Keşke daha fazla acıtabilseydim!» Sert bir hareketle kolunu serbest bıraktı. «Kiminle gel din?»

Sara acıyan kolunu ovuşturarak, «Eddie Mayer,» diye bilinçsizce mırıldandı.

Adamın yüz ifadesi ürkütücüydü. «Onu tanımıyorum. Neyse, söyle ona, derhal seni eve bıraksın. Bu konuyu yarın tartışırız.»

Sara şaşkınlıkla baktı. «Yarın mı?»

«Evet yarın. Bu şımarıklıklarından bıktım artık, Marie. Artık vazgeçtin sanıyordum.» Derin bir soluk aldı. «Tanrım, baban bir bilse.»

Yine Marie! İkinci kez kendisini Marie sanıyorlardı. Bu da Marie'nin bir başka sevgilisi olmalıydı. Bir gün önce karşılaştığı adamın sözünü ettiği Nick de kızın babasıydı herhalde.

«Şey... Bir yanlışlık olmalı...»

«Evet. Sanırım ben büyük bir yanlışlık yaptım.» Öfkeyle Sara'ya baktı. «Yarın konuşuruz.» Döndü, uzun kararlı adımlarla kulüpten çıktı.

Sara, şaşkın, oracıkta kalakaldı. Bu Marie kimse, çok hareketli bir yaşamı olmalıydı. Bu sonuncu adamın da besbelli sabrı taşmıştı artık. Kızın sık flört değiştirdiği açıktı, ama yine de, yapmadığı bir şeyden ötürü suçlanması doğru değildi

Adamın kim olduğunu çok merak etmişti. Kapıda duran görevliye doğru yürüdü. «Afedersiniz, az önce çıkan adam kimdi?» Adam nezaketle cevap verdi. «Mr. Thorne'u mu soruyorsunuz?»

«Oh, Mr. Thorne demek?» Onu başka birine benzetmiş gibi yaparak aceleyle bir ad uydurdu. «Ben Gerard Turner zannetmiştim.»

«Hayır, Miss. O bay Mr. Dominic Thorne'dur. Mühendislik işleri yapar.»

«Teşekkür ederim, yanılmışım.» Gülümseyerek oradan uzaklaştı.

Mr. Thorne'un mühendislik dalında bir şirket ya da şirketler grubunu yönettiğinden emindi Sara. Öyle otoriter, öyle dediğim dedik bir havası vardı ki, kimse tarafından yönetilmeye katanamayacağı belliydi. Kendisine karşı kaba davranmasına karşın, Sara onu çok çekici bulmuştu. Kendisine tıpatıp benzeyen bu Marie adlı kıza bağlı olması ne kötü bir rastlantıydı.

Her insanın dünyanın bir köşesinde bir eşinin olduğu söylenirdi hep. Kendisinin eşi de burada, Londra'daydı anlaşılan. Üstelik o kadar benzeşiyorlardı ki, sevgilileri bile ayırt edemiyordu onları.

«Sara!» Eddie birden önünde belirdi. «Bir an için bensiz çıkıp gittiğini sandım. Kusura bakma geciktim, ama Pete ile karşılaştım. Gel, seni onunla tanıştırayım.»

Pete'in her halinden kural dışı biri olduğu belli oluyordu. Ciddi görünümlü takım elbisesi ve kravatı bile başına buyruk kişiliğini gizleyemiyordu.

«Aman Tanrım!» Sarayı görür görmez hayranlığını gizlemedi; kolundan çekip yanına oturttu. Fotoğrafçı gözüyle, en küçük ayrıntısına kadar Sara'nın yüzünü incelemeye koyuldu. «Seni kameramın karşısına geçirmeliyim! Hiç umut yok mu?» Kaşlarını kaldırarak soran gözlerle baktı.

Sara mutlu, gülümsedi. Gösterdiği coşku gururunu okşamıştı. «Ne yazık ki, hayır. Eddie'ye

açıklamıştım, çalışma iznim...»

«Ben alırım,» diye sözünü kesti Pete.

Sara başını salladı. «Henüz tam olarak kendimi toparlayabilmiş değilim.»

«Hımm, Eddie anlattı.» Pete dikkatle onu inceliyordu. «Hiç burada çalıştın mı?»

«Bebekliğimi saymazsak, bu, İngiltere'ye ilk gelişim.»

«Ama sanki seni daha önce görmüş gibiyim.» dedi Pete, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. «Sen de mi?» Sara kulaklarına inanamıyordu. «Burada üçüncü kez aynı şeyi duyuyorum.»

«Kulüpte mi?» diye sordu Eddie.

«Hayır, İngiltere'de. İnsanlar sürekli beni başka birisiyle karıştırıyorlar.»

«Tavlamak için numaradır.»

«Hayır. Ben de ilk kez öyle sanmıştım, ama bu gece de aynı şey oldu ve iki adam da aynı insandan söz ettiler.»

Eddie kolunu omzuna dolayıp sımsıcak gülümsedi ona. «Senin bir eşinin olabileceğini düşünemiyorum. Doğa bu kadar cömert olamaz.»

Aralarında özel bir ilişki olduğunu ima eden tavrını Sara görmezlikten geldi. Pete'i kendisin den uzak tutmak için böyle davrandığını anlamıştı. «Neyse, yine de çok garip şeyler oluyor. Eddie, artık dönebilir miyiz? Geç oldu. Teyzemle eniştem ben gelmeden yatmak istemiyorlar.»

Pete'e veda ettiler. Sara, İngiltere'de çalışma ya karar verirse, onu arayacağına dair söz verdi. Eve dönerlerken Eddie, «Ona rastladığımız iyi oldu,» dedi. «Her istediğin zaman kolayca bulamazsın.»

Sara'nın akıllı başka yerdeydi. Kulüpte gördüğü adamı unutamıyordu bir türlü. Hemen akıldan çıkarılabilecek türden biri değildi. Büyüleyici, kendini zorla kabul ettiren, erkeksi bir çekiciliği vardı.

«Eddie,» diye söze başladı dudaklarını ısırarak, «Bu gece kulüpte Dominic Thorne diye biri vardı, onu tanıyor musun?»

Eddie bir kahkaha attı. «Şaka ediyorsun herhalde. O benim çevremın tümüyle dışındadır, hayatım.»

«Ama adını duymuşsundur, değil mi?» «Kim duymamıştır ki?» Arabayı evin önünde durdurdu. «Her işte onun parmağı vardır. Yasal olan her işte tabii. O ve ortağı, milyonerler sınıfındandır. Aslında ortağı dediğim, Dominic'in babasının ortağıydı, ama yaşlı adam bu yakınlarda öldü. Dominic onun yerini aldı.»

«Evli mi?» Sara elinden geldiğince ilgisiz bir ses tonuyla sormaya çalışmıştı.

«Hayır. Ama yakında evlenecek. En akıllıca işi yaptı, ortağının kızı Marie Lindlay ile nişanlandı.»

Sara güçlükle yutkundu. «Marie?» «Evet... Dominic Thorne böylece her şeye birden sahip olacak, şirketler ve güzel Marie.»

İKİNCİ BÖLÜM

Olanları teyzesine anlattı, ama o hepsini bir rastlantıya bağladı, önemsemez göründü.

«Ama nişanlısı bile beni o zannetti.»

Teyzesi omuz silkti. «Loş ışıktaki benzetmiş ola bilir.»

«Haklısın galiba. Ama yine de, şu Marie Lindlay'le tanışmak isterdim.»

«Adı bu muymuş?»

«Eddie öyle diyor.»

«Ay! Allah kahretsin! Teyzesi elindeki fincanı düşürmüş, fincan yerde paramparça olmuştu. «En güzel takımımdı, inşallah aynısından bulurum.»

«Buluruz teyze, üzülme.» Sara yerdeki parçaları süpürmeye başladı.

O sırada eniştesi mutfağa girdi. «Bir şangırtı duydum galiba.»

«iyi ki, düşen ben değildim!» Susan teyze ne densiz bir öfkeyle kocasına çıktı. «Neden hemen gelmedin?»

Arthur enişte bu beklenmedik saldırı karşısın da geriledi. «Sara'nın senin yanında olduğunu, yardım edeceğini biliyordum. Alt tarafı bir fincan kırılmış, Susan. Dünyanın sonu değil ya.»

Sara ortalığı yatıştırmaya çalıştı. «Bir şey yok, Arthur enişte. Teyzemin çok sevdiği Çin işi fincanlardan biri kırıldı, kızgınlığı ondan. Siz salona geçin, ben ikinize de güzel bir çay yapıp getireyim.»

«Haydi, Susan, gel. Bir fincan için bu kadar üzölmeye değmez,» diye onu teselli etmeye çalışıyordu Arthur enişte, salona doğru yürürlerken. «Mesele o değil, Arthur. Aslında üzüntüm...» Mutfak kapısı tam o sırada kapanmış, konuşmanın gerisini Sara duyamamıştı. Sara, teyzesi için gerçekten üzülmüştü. Bu fincan onun için çok değerli olmalıydı. Çarşıya çık tığında bir benzerini aramaya karar verdi.

Elinde tepsiyle salona girdiğinde, eniştesi, «Eddie bu akşam seni nereye götürecekt?» diye sordu. «Bu akşam çıkmıyoruz.» Sara üst üste üç gece çıkmayı doğru bulmadığından, Eddie'nin davetini geri çevirmişti. «Ama yarın, gündüz beni arabayla gezdirecek.» Eddie onunla çıkmak için çok diretmiş, Sara da kent dışında, kırlarda bir gezintiyi kabul etmişti.

«O gece gittiğiniz türden bir kulüp olmasın da!» Teyzesi onaylamaz bir tavırla başını salladı. Sara güldü. «Benim için çok değişik bir olaydı.»

«Ama benim bir daha tekrarlanmasını istemediğim bir olay. Dün gece sen yattıktan sonra Eddie'ye çıktım. Tutmuş, seni kumar oynanan bir yere götürmüş, olacak şey mi?»

Kocası araya girdi. «Sanki çok kötü bir şey yapmışlar gibi konuşuyorsun, Susan.»

«Eminim, Rachel, Sara'nın böyle bir yere gitmesini onaylamazdı. Ben de onaylamıyorum. Üstelik Eddie, Sara'yı şu çılgın arkadaşı Pete ile tanıştırmış.»

Arthur enişte gülümsedi. «Pete çılgın değil, Susan. Belki bizlere aykırı gelen yanları var, ama içinde hiçbir kötölük yoktur.»

Teyzesinin bu tersliğı onun için hiç de alışılmış bir şey değildi. Sara huysuzluğunu kırılan fincanına bağladı.

Öğleden sonra Sara, Londra'yi altüst etti, fincanın eşini buldu. Teyzesi, umduğı gibi çok sevinmişti.

«Eddie seni aradı,» dedi Susan teyze, fincanı takımın arasına yerleştirirken.

«Ne diyecekmiş?»

«Bu geceki bir partiden söz etti, ama bir mesaj bırakmadı.»

«Öyleyse yeniden arayacak?»

«Sanırım.»

On dakika sonra telefon çaldı, ama arayan Pete'di. «Bir partiye katılmak hoşuna gider miydi?»

«Sanırım, Eddie beni bir başka partiye davet edecek.»

«O benim adıma davet etmek için aramıştı seni. Eddie bu gece çalışacak.»

Sara'nın tepesi attı. «Eddie ile, eniştemin yeğeni olduğu için çıktım. Eddie'nin arkadaşlarına devredilmek hiç hoşuma gitmedi.»

«Hey, sandığın gibi değil,» diye Pete telaşla onu yatıştırmaya çalıştı.

«Ne öyleyse?»

«Seni bir yerden hatırlar gibiyim demiştim ya, nedenini anladım. Sana tıpatıp benzeyen eşinle tanışmak ister miydin?»

«Eşim mi?»

«Evet. Marie Lindlay, sözcüğün tam anlamıyla senin bir eşin.»

Sara'nın yüzü karıştı, işte birisi daha bu benzerlikten söz ediyordu. İçini müthiş bir merak kapladı. Bu kızı tanımak, gerçekten o kadar benzeyip benzemediğini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

«Ne tür bir parti bu?» Karar verebilmek için zaman kazanmak istiyordu.

«İşsiz güçsüz zenginleri eğlendirmek için düzenlenen bir şey işte.»

Sara onu iğnelemek istedi. «Peki, senin ne işin var onların arasında?» Öfkesi geçmişti.

«Daveti veren, bir arkadaşımın dostu olur. Ayrıca, iyi haber alan kaynaklardan, nişanlısıyla birlikte Marie Lindlay'ın de geleceğini öğrendim.»

Dominic Thorne! Kendisini karşısında bulunca yüzünün ne hal alacağını görmek isterdi doğrusu. En azından, nişanlısını haksız yere suçladığını anlamış olurdu. Ayrıca, itiraf etmeliydi ki, onu bir kez daha görmek, belleğinde kaldığı kadar yakışıklı olup olmadığını anlamak istiyordu. «Tamam, geliyorum. Ne giyeyim?» Ortama uygun düşmeyen bir kıyafetle gidip alay konusu olmak istemezdi elbette.

«Olabilirdiğince az giyin.» Sara, Pete'iri hınzırca gülümsediğini görür gibi oldu. «Doğrusunu istersen, bu tür partilere hep modellerimden birini alır giderim, o da mümkün olduğu kadar çarpıcı giyinir. Bir yere girdim mi, bakışları üzerimde toplamaya bayılırım.»

'Al bir Barry daha,' diye düşündü Sara. «Tamam!» Ne giyeceğine çoktan karar vermişti bile.

«Saat sekizde hazır olurum.»

«Dokuz olsun. Bu tür partiler saat on buçuktan sonra hareketlenir.»

«Yo ne kadar geç gidersek, bakışları üstümüz de toplama şansımız o kadar artar, değil mi?» Bârry deneyinden sonra bunu çok iyi biliyordu. «Tamam, dokuzda.»

Teyzesi odasına girdiğinde, lame elbisesini ye pelerinini yeni bulmuştu. Aceleyle öteki giysilerinin arasına sakladı. Susan teyze bu elbiseyi görse, küplere binerdi kuşkusuz.

«Yemek hazır, hayatım.»

«Ben de. Açlıktan ölüyorum.»

Yemekte Sara partiden söz etti, eniştesi de Su san teyzenin endişelerini yatıştırmaya çalışarak ona yardımcı oldu.

«Bırak, kız eğlensin.» Yüzünde içten bir sevgiyle Sara'ya döndü. «Yakında onsuz kalacağız.»

«Ama Arthur...»

«Bırak artık söylenmeyi. Sara'nın her zaman ki yumuşak başlı eniştesi bu kez kesin konuğu yordu.

«Sara ne yaptığını bilecek kadar büyüdü, Pete bize çok aykırı gelebilir, ama Sara için, hoşça vakit geçirebileceği, eğlenceli bir arkadaş olduğundan eminim.»

«Evet. Gerçekten de öyle,» diye eniştesini onayladı Sara. Pete'ten bir kötülük gelmeyeceği doğruydu. İşi gücü şakaydı, eğlenceydi.

Elbisesini giyip aynaya bir göz attığında, «İyi ki pelerin var,» diye düşündü Sara. Çünkü elbisesinin askısız üst kısmı, göğüslerini neredeyse tümüyle açıkta bırakıyor, esnek lame kumaş, vücudunun tüm kıvrımlarını cömertçe sergiliyordu. Pelerin çıplak omuzlarını ve yan yarıya açıkta kalan göğüslerini kısmen örtüyordu.

Pete'in geldiğini duyunca, salonun kapısından kafasını uzatarak teyzesiyle eniştesine alelacele veda etti, kıyafetini görmelerine fırsat kalmadan kendini dışarı attı.

Pete şaşırmaktan çok hayran olmuştu. «Nefis,» diye mırıldandı gözlerini ondan alamayarak. Sara neşeyle güldü. «Bırak söylenmeyi de, arabayı sür.»

Pete sözünü dinleyerek, arabayı Londra'nın seçkin semtlerine doğru sürdü. Gittikleri evin önünde Rolls-Royce'lar, Jaguarlar park edilmiş ti. Pete'inki de Jaguar'dı, ortama uygun düşüyordu yani.

Bunu söylediği zaman, Pete kurnaz kurnaz güldü. «Çok ucuza aldım. Bulduğumda hurda haldeydi, Eddie benim için tamir etti, yepyeni yaptı.»

«Sana yoktan araba var eden bir arkadaş! Oldukça şanslısın.»

«öyle bir arkadaş ki, sevgiliyle çıkmama bile izin verdi.» Sorarcasına kaşlarını kaldırarak Sara'ya baktı.

Sara'nın gülümsemesi yüzünde dondu. «Onun sevgilisi değilim, Pete. Yalnızca arkadaşız.»

«Biliyorum. Eddie bu konuda kibarca, ama kesin bir biçimde uyarıldığını anlattı.» Sara'nın kaşlarının çatıklığını görünce, hemen ekledi. «Merak etme, Sara. Eddie de ciddi bir ilişkiye girmek niyetinde değil.»

«Ben bırak ciddiyi, herhangi bir ilişkiye bile girmek niyetinde değilim!» Pete'in kaşları yine kalktı, yumuşak bir sesle sordu. «Kötü bir aşk öyküsü mü?»

Sara yüzünü buruşturdu. «Ne aşk, ne de öykü. Yalnızca ,kötü' sözcüğü isabetliydi.»

«Ve bitti?»

«Evet. Hem de kesin olarak.»

«İyi öyleyse. Gel, şimdi milletin gözlerini kamaştıralım.»

«O zaman ilk önce şunu çıkarayım.» Sara pelerini omuzundan çekip aldı.

«Aman Tanrım!» Pete'in soluğu kesilmişti. «'Göz kamaştırma' deyimi şimdi tam yerine oturdu. Gel, bunun tadını çıkaralım.» Sara'nın koluna girdi.

Eve girerlerken Sara merakla sordu. «Gerçek ten Marie Lindlay'e tıpatıp benziyor muyum?» «Kişilik olarak Marie'ye benziyor musun bilemem. Biraz sık sevgili değiştirmiş diyorlar. Ama fizik olarak birbirinizin eşisiniz.»

Girdikleri geniş salon, mücevherlerle donanmış, yüksek sesle, ama hemen fark edilebilen seçkin bir dille sürekli konuşan bir insan kala balığı ile doluydu. İçeri girdiklerinde, bunlardan bir bölümü dönüp onlara baktı. Kızıl saçlı bir kadın, konuşmakta olduğu gruptan ayrılarak onlara doğru yürüdü.

«Ev sahibi,» diye fısıldadı Pete. Kadın pahalı parfüm kokuları saçarak yanlarına geldi.

«Pete, hayatım!» diye bir çığlık atarak boynuna sarıldı, yanağından öptü. «Marie'yi de birlikte getirmişsin.» Bu kez Sara'ya döndü. «Dominic'i ne yaptın, canım?»

«Ben...»

Pete hemen araya girdi. «Bu bayan, Sara Hamille, Cynthia.»

Kadının güzel yüzü gerildi. «Yine ne oyunlar oynuyorsun, Marie?» Sara aptallaşmıştı. «Hayır, aslında ben...» «Aksanını değiştirmekle Marie Lindlay olmaktan çıkamazsın, şekerim,» dedi kadın küçümseyici bir tavırla.

«Dominic gelince çok kızacak. Bana ne? Bu senin sorunun. İçkiler şurada.» Döndü, zarif, ölçülü adımlarla az önce konuştuğu grubun yanına gitti.

Pete, Sara'yi bara götürdü. «Gördün mü? Eğer Cynthia'yı aldatabiliyorsan, herkesi aldatabilirsin demektir. Marie ile öğrencilik yıllarından beri arkadaştırlar.»

Sara anlamlı anlamlı gülümsedi. «'Arkadaş' tanımlamasının onlara uyduğundan emin misin?» «Böyle bir çevrede uyar. Bu gördüklerin, bir birlerinin kuyularını kazmaya bayılırlar. Şu an da hepsi Dominic Thorne ile Marie Lindlay arasında kopabilecek bir kavgayı sabırsızlıkla bekliyorlardır.»

«Aman ne güzel!» Sara'nın sesinde, gizlemeye gerek bile duymadığı bir tiksinti vardı.

«Gel, birer içki alalım. Madem ki geldik, biz de eğlenmeye çalışalım.»

Bir saat geçmiş, Dominic Thorne ile Marie Lindlay hâlâ gelmemişlerdi. Sara bir ara hiç gelmeyeceklerini düşündü, bunu Pete'e de söyledi. «Hiç merak etme,» diye cevap verdi Pete. «Gelecekler. Saat daha yeni on oldu.»

«Benim için fark etmez, ama buradaki herkes benim Marie Lindlay olduğuma inanacak. Daha şimdiden, Marie olmamakta direndiğim için bana öfkelenenler çıktı.»

«O zaman gerçek Marie gelince şok geçirecekler. Bir içki daha içer misin?»

Sara, artık gitmelerinin daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştı. Herkesin onu Marie sanması ve kendilerini aldatmaya çalıştığına inanması iyice keyfini kaçırmıştı

«İşte! Kapıya bak,» diye fısıldadı Pete. Sara baktı. Siyah kadife takım elbisesi, yanık tenini iyice belirginleştiren kar beyazı gömleğiyle Dominic Thorne, orada bulunan tüm erkeklerden bir bakışta ayrılıyordu. Gözlerini yanındaki kıza doğru çevirirken soluğunu tuttu. Gördüğü şeyin etkisiyle çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Saç modeli değişikti, giysisi kendisinininkinden de cüretliydi, ama yine de, ona bakarken aynaya bakıyormuş gibi oldu. Herkesin kendisini onunla karıştırması çok doğaldı. Çünkü ikisi birbirinin eşiydi!

«Gördün mü?» dedi Pete heyecanla. «Söylememiş miydim? Haydi yanlarına gidelim.»

«Hayır!» Sara birden kaskatı kesilmiş, o anda bu kızla yüz yüze gelemeyecek kadar allak bul lak olmuştu.

«Haydi,» diye üsteledi Pete. «Bu sahneyi kaçırmak istemiyorum.»

Sara, Pete'in kolunda, rüyada gibi kapıya doğru yürüdü. Karşı koyamayacak kadar uyuşmuştu. Aralarında herhangi bir bağ bulunmayan iki insan nasıl bu kadar benzeyebilirdi? Ne yeğeni vardı, ne de kardeşi. Büyülenmiş gibi onlara baktı ve o anda çelik gibi parlayan mavi gözlerle karşılaştı.

Dominic Thorne, gözlerini kısmış, ona bakıyordu, o da donup kalmış gibiydi. Bir nişanlısına, bir Sara'ya baktı, kaşları çatıldı. Marie'ye doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Marie başını kaldırıncaya, Sara kendisinininkine tipatip benzeyen koyu kahverengi gözlerle karşılaştı. İki kız öylece durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

Dörtlü grup içinde, birden çöken gerilimli havaya kendini kaptırmayan tek kişi Pete'ti. «Selam!» dedi Marie'ye neşeyle. «İzin verirsen, sana Sara Hamille'i tanıştırmak istiyorum.»

Sessizliğı ilk bozan Dominic Thorne oldu. «Miss Hamille,» diye Sara'yı selamladı. Sesi Sara'nın kulaklarında kalan aynı kalın, etkileyici sestti. Yalnızca sesi değil, her şeyi Sara'nın belleğindeki kadar geçiciydi.

Sara da onu, «Mr. Thorne,» diyerek selamladı, ama gözlerini Marie'den ayıramıyordu. Marie'nin gözleri de aynı şekilde ona takılı kalmıştı.

Birden o güzel yüz muzip bir gülümsemeyle aydınlandı. «Demek Londra sokaklarında benim kılığıma bürünmüş dolaşan sendin?»

Marie'yi Dominic Thorne cevapladı. «Senin kılığına bürünmüş değildi.» Kendine olduğu kadar tüm duruma da hâkimdi o anda. «Miss Hamille kendisinden başka kimse olmaya çabalamadı. Onu sen olarak kabul eden, başkalarıydı.» Kısık gözlerle Sara'ya baktı. «Sanırım sizden özür dilemem gerekiyor.» Sara, bunu söyleyiş tarzından, onun sık sık yanılan ve bunu kabul etmek zorunda kalan bir insan olmadığını hemen anladı.

«Kapının önünden çekilelim,» dedi Marie yavaşça. Sesi, Sara'ninkinden çok farklıydı. İngiltere'nin en iyi okullarında eğitim gördüğü belliydi. «Burada çok dikkat çekiyoruz.»

«Korkarım, bunun nedeni benim,» dedi Sara, salonun daha az kalabalık bir köşesine doğru yürürlerken. «Burada insanlar bir türlü Marie Lindlay olmadığımı inanmaya yanaşmadılar ve şimdi de siz geldiniz.»

«İnanamıyorum, ne kadar güzel!» Marie neşeyle ellerini çırpı. «Ne hoş, değil mi, Dominic?»

Dominic Thorne, Sara'ya döndü. Gözlerinde hâlâ şaşkınlık okunuyordu. «Dün geceki davranışım nedeniyle gerçekten özür dilemeliyim.» Sesi mesafeli, tavrı biraz tepeden bakar gibiydi. «Hakkımda garip şeyler düşünmüş olmalısınız.» Sara kızardı.

«Siz benim hakkımda daha da kötüsünü düşünmüşsünüzdür.»

«Yok canım.»

Marie neşeyle kıkırdadı. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. «Dominic'in başka erkeklerle çıktığım gibi saçma kuşku vardı.» Marie'nin Dominic Thorne'a şımarık bir çocuk gibi yapışmasını izlemek Sara'yı birden rahatsız etti. Neden açıktı. O kadar kendisine benziyordu ki, elinde olmadan kendini onun yerine koyuyor, bu kendini beğenmiş adama hiçbir zaman böyle davranamayacağını düşünüyordu.

«Miss Hamille'in benim ne düşündüğümle hiç ilgilenmediğinden eminim,» dedi Dominic Thorne, sonra da diğerlerine dönüp ekledi. «Cynthia'ya bir görünmemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz?»

Dominic'in Marie'ye cevabı açık bir kayıtsızlığı gösteriyor, oysa Marie buna hiç de gücenmiş görünmüyordu. «Şimdi başka bir şeyle ilgilenmek istemiyorum. Sara, düşünsene ne kadar eğleniriz, müthiş oyunlar oynar, insanları aptala çeviririz.» Gözlerinde yaramaz bir çocuğunkine benzer pırıltılarla Sara'yı aynaya doğru çevirdi, soluğunu tutarak aynadaki görüntülerine baktı.

«İnanılmaz bir şey' »

Benzerlik gerçekten inanılacak gibi değildi. Sara'nın saçları belki biraz daha açıktı, yıllar yılı Florida güneşinin altında saman sarısına dönüşmüştü neredeyse. Bir de, Marie'ye oranla daha yanık tenliydi. Bunun dışında birbirlerinin eşiydiler. Boyları, yüz çizgileri, hatta ince uzun parmakları bile aynıydı.

«Olağanüstü,' daha uygun bir sözcük.» Dominic Thorne aralarında durdu. «Dış görünüşünüz hep böyle miydi, Miss Hamille?» Bu, sorudan çok bir suçlamaydı.

Sara'nın kanı beynine sıçradı. «Marie'ye benzemek için estetik ameliyat yaptırmış olabileceğimi mi söylemek istiyorsunuz? Yaptırmadığımı kanıtlayabilirim size.»

«Hayır, yaptırmadı.» Pete de onun adına tepki duymuştu. «Böyle bir şeyi bir kilometre uzaktan anlayabilirim. Bu, Sara'nın doğal yüzü.»

«Böyle bir ameliyat yaptırmadığımı ben de kanıtlayabilirim, Dominic,» dedi Marie nişanlısına. «Seni on

yaşından beri tanıdığımıza göre, buna gerek yok. Ama bu benzerliğin bir açıklaması olmalı.»

«Benim aklıma hiçbir açıklama gelmiyor,» de dikten sonra Marie, Sara'ya döndü. «Gel, Cynthia'ya gidelim de, yalan söylemediğini kendi gözleriyle görsün.»

Sara ateş püskürüyordu, Dominic Thorne'un kendisini sevmediğini, ona güvenmediğini anlamıştı. Estetik ameliyat ha?

«Dominic'e aldırmamalısın.» Marie düşüncelerini okumuştı sanki. «O doğuştan kuşkuludur.»

Ona aldırmamak, öyle kolay başarılabilir bir şey değildi, ama Sara yine de Marie'ye ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu. Marie onu bir gruptan diğerlerine dolaştırıyor, insanların şaşkınlığıyla çok eğleniyordu. Onun için neşeli bir oyundu bu.

Sonunda Sara bir fırsatını bulup, «Artık Pete' in yanına dönmeliyim,» diyebilirdi.

«Sanırım, ben de Dominic'in yanına dönmeliyim.» Biraz sonra bir araya gelmişlerdi. Marie nişanlısına sınımsız gülümsedi.

«Artık eve dönsek iyi olur,» dedi Sara, Pete'e.

«Ciddi olamazsınız.» itirazın Dominic Thorne' dan gelmesi Sara'yı şaşırttı. «Ben de tam sizi dansa davet edecektim.»

Sara dansa bayılırdı. Ama Pete müziğe karşı son derece duyarsız olduğunu, danstan da hiç anlamadığını söylemişti. Ama tüm dans etme isteğine karşın, Dominic Thorne ile baş başa kalma fikri hiç de hoşuna gitmemişti.

Sesine elinden geldiğince doğal bir hava vermeye çalışarak, «Gerçekten gitmemiz gerek,» dedi.

Keskin mavi gözler yüzüne çakılı kalmış gibiydi. «Bir dansla fazla gecikmiş olmazsınız.»

«Ben...»

«Haydi, Sara!» Bir yandan Pete de onu yüreklendirmeye çalışıyordu. «Beş dakika fark eder mi?»

Marie bile dans etmesinden yana görünüyordu. Dominic'le tartışmanın yararı yoktur, hayatım.»

Sara derin bir soluk aldı. «Pekâlâ, Mr. Thorne.» Dominic Thorne onu dans pistine götürürken, «Bana Dominic deyin lütfen,» dedi. Aldıkları aşırı alkolün etkisiyle olsa gerek, çevrelerindeki bir iki çiftin yaptıkları, dans sınırlarını oldukça aşı yordu. Gördüğü bazı şeyler Sara'nın keyfini kaçırmıştı. Dominic yüzündeki ifadeyi görmüştü. «Onları görmemeye çalışın.»

«Bu biraz güç olacak,» diye yutkundandı Sara. Tam o sırada bir adamın, dans ettiği kadının çıplak göğsünü okşadığını görmüştü.

Dominic de aynı manzarayı gördü. Dansı bıraktı, elinden tutarak bahçeye açılan kapıya doğru götürdü onu.

Sara elini çekti, sesinde belirgin bir aşağılamayla sordu. «Hep böyle midir?» «Bazen daha da kötü olur.»

O halde iyi ki gitme zamanı gelmiş ve iyi ki bu adamla dans etmek zorunda kalmamıştı. O nu kollarının arasına aldığı o kısacık anda bile bedeninden yayılan güçlü erkeksi çekiciliği, etkileyici cinselliği iliklerinde duymuştu. Aslında onunla yalnız kaldığı için bahçede de kendini emniyette hissetmiyordu. Parti gürültüsünün azalması ona garip geldi. Az sonra nedenini anladı, Dominic bahçeye açılan kapıyı kapamıştı.

Göğüs cebinden puro paketini çıkardı, içinden bir tane alıp, çakmakla yaktı. «Cynthia'nın partilerine daha önce hiç gelmediğiniz belli oluyor.» Sara kendini son derece gergin ve rahatsız hissediyordu. Sanki ruhunun derinliklerini okumak ister gibi gözlerinin içine dikilmiş bu delici bakışlardan bir kurtulabilseydi! Asabi bir sesle cevapladı onu. «Evet, hiç gelmemiştim.»

«Uzun süreden beri mi İngiltere’desiniz?» Bu, sıradan bir soru gibi görünüyordu, ama Sara’nın sezgileri pek de öyle olmadığını söylüyordu. «Birkaç gün oldu.»

«Anne ve babanızla mı birliktesiniz?»

«İkisi de altı ay önce bir trafik kazasında öldü.» Sara sesinin hafifçe titremesine engel olamamıştı.

«Anlıyorum. Üzüldüm.» Kısa bir süre sustuktan sonra yeniden sordu. «Öyleyse buraya gezmeye geldiniz.»

«Evet.» Kazada kendisinin de yaralandığını ve yeni yeni iyileşmekte olduğunu söylemek istemedi.

«O halde, Mr. Glenn’le yeni tanıştınız.»

«Evet, çok yeni.» Birden kaşları çatıldı. «Bu sorularınızın nedenini anlayamadım, Mr. Thorne.»

Dominic omuzlarını silkti. «Marie’nin size bu kadar benzemesine şaşırmamış görünüyordunuz. Ayrıca Amerikalı olduğunuz ve İngiltere’ye yeni geldiğinize göre, Marie’nin varlığından nasıl haberdar olduğunuzu merak ettim.»

Sara tüm sinirlerinin gerildiğini hissetti. «Konuşma tarzınız hoşuma gitmiyor, Mr. Thorne.»

«Sorularımdan özel bir anlam çıkarmanıza üzüldüm.» Oysa hiç de üzölmüşe benzemiyordu. Yüz ifadesi sert, gözleri buz gibiydi. «Ama nişanlımla karşılaşmak için özel çaba sarf etmenize şaşırمامı doğal karşılamalısınız.»

«Ben nişanlınızla karşılaşmak için özel çaba sarf etmiş değilim!» Sara öfkelenmişti. «Onu görmek istediğim doğru. Siz de dahil, o kadar çok insan beni o sandı ki, merak ettim. İma etmeye çalıştığınız gibi herhangi bir art niyetim yok!»

Dominic Thorne, Sara’nın ani patlamasından etkilenmiş görünmüyordu. «Öyle bir imada mı bulundum?» dedi yumuşak bir sesle.

«Evet. Ve siz de bunu biliyorsunuz. Marie’yi neden görmek istediğimi sanıyorsunuz?» Gözleri öfkeden alev alevdi.

«Marie’nin zengin olduğunu biliyorsunuz ve...»

Sözünün sonunu getiremedi, Sara’nın tokadı bütün gücüyle yüzüne indi.

«Bunu hak etmiştin!» diye fısıldadı geriye doğru çekilerek. «Ben...»

Bu kez sözünü kesme sırası Dominic’teydi. Ve onun yöntemi çok daha etkiliydi. Barry, Sara’yı defalarca öpmüştü. Bu konuda ustalığına çok güvenirdi. Ama bu adam, Dominic Thorne, dudaklarıyla ağzını eziyor, sınıksız tuttuğu vücudunun tüm kıvrımlarını kendi adaleli vücuduna bastırıyor, onu soluksuz bırakarak, bütün diren cine karşın bedeninde karşı konulmaz arzular uyandırıyor.

Nihayet dudaklarını onunkilerden kurtarabildiğinde, Sara hızla onu itti, kendinden uzaklaş tırdı. «Bu ne cesaret!» diye soludu.

Öfkesi yalnızca onu eğlendirmeye yaramıştı. «Başka bir söz bulamadınız mı? Beni düş kırıklığına uğrattınız, Miss Hamille.»

Sara’nın gözleri ateş püskürüyordu. «Siz de beni, Mr. Thorne.» Dudaklarını iğrenmiş gibi elinin tersiyle silerken, Dominic’in gözlerinin koyulaştığını, yüzünün gerildiğini fark etti. «Pek saygın Dominic Thorne’da, kaba bir ilkelikten başka şeyler bulacağımı sanırdım.»

«Biliyor musunuz,» diye ağır ağır söze başladı Dominic Thorne, «Marie’ye yalnızca dış görünüşünüz benziyor.»

«Belki Marie sizin kaba kuvvet gösterileriniz den hoşlanıyordur, ama ben değil! İzninizle, Mr. Thorne. Bir daha sizinle karşılaşmak şanssızlığına uğramamayı dilerim.» Hızla arkasını döndü, ama kolunu yakalayan bir el gitmesine engel oldu. «Bırakın beni,» dedi boğuk bir sesle.

Dominic gözlerini Sara'nın yüzüne dikti, dudakları sımsıkı kenetlenmişti, boynunda bir damar hızlı hızlı atıyordu. «Bir daha hiç karşılaşmamamızı ben de diliyorum.» Sesi gergin, kısıktı. «Ama seninkinden bütünüyle farklı bir nedenle.»

«Hoşça kalın, Mr. Thorne.» Sara arkasını dönerek uzaklaştı. Bu kez Dominic onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Sara içeri girip kapıyı kapadıktan sonra, yumuşak bir sesle, «Güle güle, Sara,» dedi genç adam.

Sara sert adımlarla Marie ile konuşmakta olan Pete'in yanına gitti. Öfke onu bir kat daha güzelleştirmişti. «Gidelim artık,» dedi Pete'e.

Marie gülmeye başladı. «Dominic seni kızdırdı mı? Görüyorum, kızdırmış.» Sara'nın koluna girdi. «Dominic'e aldırma. Eğer sana saygısızlık ettiyse, beni korumak için yapmıştır. Dominic her zaman, beni bir şeylerden koruması gerektiğine inanır.»

Sara sesine mesafeli bir ton vermeye çalışarak, «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Miss Lindlay. Sizi bir daha tedirgin etmeyeceğime lütfen inanın.»

Marie'nin gülüşü son derece içtendi. «Rahatsız etmedin ki. Uzun süredir bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Bana telefon numaranı verirsen, seni ararım. Birlikte bir öğle yemeği yeriz.» Sara duraksadı. Dominic Thorne'un Marie ile bir daha karşılaşmalarını istemediği aklından çıkmıyordu. Düşüncesini apaçık söylemişti.

«Lütfen, Sara,» diye üsteledi Marie. «Dominic' in haberi bile olmaz. N'olur!» Yüzünde insanın tüm direncini kıran sevimli, aydınlık bir gülümseme vardı.

Sara, «Herhalde tüm istediklerini böyle elde ediyor,» diye düşündü. Onu nasıl reddedebilirdi. Marie'nin uzattığı bir kâğıda teyzesinin telefon" numarasını yazdı. «Ama yalnızca bir iki hafta daha buradayım.»

«O zamana kadar mutlaka ararım.» Sara, Dominic Thorne'un onlara doğru geldiğini gördü, aceleyle vedalaşarak oradan uzaklaştı. Bu akşam için bu kadarı yeterdi!

Arabada Pete, «Dominic Thorne seni nereye götürdü?» diye sordu.

«Dışarı. Galiba onlardan yararlanmaya çalıştığımı sanıyor.»

Pete güldü. «Onun gibi adamlar rastlantı denen şeye akıl erdiremezler. Marie'yi sevdim mi?» «Peki, sen onu nasıl buldun?» Sara ona anlamlı anlamlı baktı. Yanlarına gittiği sırada aralarındaki belli belirsiz flört havasını sezmişti.

«Ondan çok hoşlandım. Garip bir şey. Birbirinizin eşisiniz, ama yine de bir fark var aranız da. Senin karşındakine meydan okuyan, direnen bir dişiliğin var. Marie'de ise bu direnç yok. Bu yüzden Thorne zamanının çoğunu erkekleri ondan uzak tutmak için harcıyordur.»

«Marie'yi baştan çıkarmaya çalışmayacaksın inşallah.»

Pete omuz silkti. «Marie'den, çok iyi tanıdığım titreşimler aldım.»

Sara kaygıyla ona baktı. «Dominic Thorne'un yoluna çıkmamanı öğütlerim.» Dominic'in çok acımasız olacağından emindi.

«Peki, ya küçük hanımın da eğilimi varsa?»

«Yaa, sence öyle mi?»

«Sanırım.»

Sara ,Bana ne,’ der gibi omuz silkti. «Öyleyse, sana iyi şanslar.»

Eve geldiğinde, teyzesi ile eniştesi odalarına çekilmişlerdi. Geceliğini giyerken teyzesinin onu çağırdığını duydu. Eniştesi uyuyordu, teyzesi ise, başucu lambası açık, kitap okuyordu. Odaya girdiğinde kitabını bıraktı. «Eniştene bakma, onu artık hiçbir şey uyandıramaz. İyi vakit geçirdin mi, canım?»

«Evet, eğlenceliydi.»

«Partide kibar insanlar da var mıydı?»

«Merak etme, teyzeciğim, hepsi... hepsi kibar insanlardı.»

«İyi o zaman, eğlendiğine sevindim.» Yastığını düzeltti, yorganını çekti. «Eve döndüğüne göre, artık ben de uyuyabilirim.» . «İyi geceler.» Sara sessizce odadan çıktı.

Bilmediği bir nedenle, Marie Lindlay ve Dominic Thorne ile karşılaşmalarını teyzesine anlatmaktan kaçınmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün arabayla gezintiye çıktıklarında, Eddie, Sara’yı soru yağmuruna tuttu.

«Marie Lindlay gerçekten söylendiği kadar sana benziyor muydu?»

Sara gülümsedi. «Pete aynı kanıda değildi, onu daha çekici buldu.»

«O zevksizin tekidir!»

«Belli ki, Marie’nin nişanlısı da aynı görüşte.»

«Thorne mu? Öyle olması gerek. Ne de olsa onunla evlenecek.»

«Doğru.»

Eddie kaşını kaldırdı. «Bu konuda kuşkulu gibisin.»

«Ah, evet, elbette evlenecekler. Ama bence, ne bileyim, garip bir çift bunlar. Sözgelimi, Dominic Thorne, Marie’den oldukça yaşlı.»

«Otuz beşinde bir adam yaşlı sayılır mı?» «Bence, söz konusu Dominic Thorne ise, sayılır.»

Eddie güldü. «Seni kendine hayran bırakamamış anlaşılan.»

Sara küçümser gibi sordu. «Bu onun için alışılmamış bir şey mi?»

Eddie başını salladı. «Hayranları neredeyse kuyruğa girecek kadar çoktur.»

«Zaten pek de eşine sadık kalacak birine benzemiyor.»

«O zaman birbirlerine pek uygun bir çift oluşturacaklar.»

Sara dönüp dikkatle ona baktı. «Bu ne demek?»

«Pete bu akşam güzel Marie’yle çıkıyor.»

Sara şaşkınlığını gizleyemedi. Dominic Thorne bunu öğrenirse çok kızardı. Peki, Marie neden böyle davranıyordu? Her şeyden Önce, Marie nişanlısını ondan iyi tanıyor, öfkesindeki karşı konulmaz gücü biliyor olmalıydı. Ve sevişmesindeki gücü! Evet, onu da biliyor olmalıydı, çünkü artık kimse düğün gecesini beklemiyordu.

Sara hariç! Barry hep onunla daha yakın bir ilişkiye girmeye çalışmış, Sara da sürekli karşı koymuştu.

Geri kafalı değildi. Yalnızca, gerçekten sevdiği bir erkek olmamıştı hayatında. Hiçbir erkek, kendini isteyerek verecek kadar heyecanlandırmamıştı onu. O gün gelirse, hiçbir şey düşünmeden, tüm benliğiyle birlikte bedenini de verirdi.

Eddie onu daldığı düşüncelerden kopardı. «Hey, Pete'e özel bir ilgi duymuş değilsin inşallah?»

«Hayır.» Doğruyu söylediği için, inandırıcı bir doğallıkla cevaplamıştı sorusunu. «Yalnızca, Marie böyle tehlikeleri neden göze alıyor?» diye düşünüyordum.»

.«İnat olsun diye herhalde. Dominic Thorne, kıskançlığının cezasını çekiyor, olmalı.»

Sara'ya inandırıcı gelmedi bu. Kulüpte ilk karşılaştıklarında, kıskandığı bir kadın gibi değil, şımarık bir çocuk gibi davranmıştı ona. Eve kendisi götürüleceğine, birlikte geldiği adamın götürmesini istemişti.

«Öğle yemeği zamanı gelmedi mi?» diye konuyu değiştirmek istedi Sara.
Eddie güldü. «Hiç sormayacaksın sanmıştım. Bu yemyeşil kırlar, temiz hava beni acıktırdı.»

Sara suçluluk duygusuna kapıldı, çünkü gezme amacıyla çıkmalarına karşın, bir kez olsun çevresine bakmamıştı. Akıllı Dominic Thorne ile Marie Lindlay'deydi.

«Windsor şatosu yakın mı?»

«Çok yakında. Görmek istediğini söyleme sakın.»

«Doğrusu, böyle bir öneriye itiraz etmezdim.» Sara yaramaz bir yüz ifadesiyle Eddie'ye baktı. «Peki,» diye içini çekti Eddie. «Ama önce yemek ve bira.»

Yemek çok lezzetliydi. Windsor şatosunu gezmek de çok hoşuna gitmişti. Eddie söylenip duruyordu, ama Sara gizliden gizliye onun da zevk aldığını hissetmişti.

«Bahse girerim, uzun zamandır oraya gitmemiştin,» dedi Sara eve dönerken.

Eddie utangaç utangaç baktı. «Şey... aslında ben... ben oraya hiç gitmemiştim.»

Sara'nın gözleri büyüdü. «Ne? Windsor şatosunu hiç görmedin ha?»

«Şaşıracak bir şey yok. Burnunun dibindeki bir yeri, bir türlü fırsat bulup gezememek çok doğal. Sen de Disneyland'e hiç gitmemişsindir.»

«Yanıldım işte!» Sara gülmeye başladı. «Birçok kez gittim, çok severim orasını. Kendimi orada küçük bir kız gibi hissedirim.»

«Gerçekten küçük bir kız gibisin. Seninle birlikte olmak çok güzel,» dedi birden Eddie damdan düşer gibi. «Ve bunu tüm iyi niyetimle söylüyorum.»

«Biliyorum,» dedi Sara. Duygulanmıştı. «Bugün çok mutlu oldum.»

«Ben de.» Bu gerçek Eddie'yi şaşırtmış gibiydi.

«Hiç yoktan bir erkek kardeş sahibi olmuş gibiyim, dedi Sara uykulu bir sesle, başını koltuğa yaslariken.

«Teşekkürler,» diye güldü Eddie.

Sara arabanın sıcak havası içinde, motorun tekdüze mırıltısını dinlerken uyuyakaldı.

Uyanırken içinde garip bir sıkıntı duydu. Sanki çok yakınında onu bekleyen bir tehlike vardı.

Bu duygu, sonraki günlerde de yakasını bırakmadı. Uykuları iyice bozulmuştu. Üç dört gün evden çıkmadı, dinlendi.

Marie Lindlay telefon ettiğinde de evdeydi. Bir lokantada buluşmak üzere sözleştiler.

Marie yirmi dakika geç geldi, ilk beş dakikayı da özür dilemekle geçirdi.

«Dominic yüzünden,» diye içini çekti. «Ne zaman babam bir yere gitse, kendini bana göz kulak olmakla görevli sayar. Tabii çok saçma bir şey, ama öyle işte. Nereye gittiğimi öğrenmek için beni tam on dakika telefonda tuttu.»

«Ne zaman evleniyorsunuz?»

«Daha değil.» Marie sorudan kaçır gibiydi. «Dominic'in de, benim de acelemiz yok.»

«Ama nişanlanalı neredeyse bir yıl olacak, değil mi?» Sara düşünceliydi. Dominic Thorne uzun süre bekleyecek bir adama benzemiyordu.

«Altı ay,» diye düzeltti Marie. «Doğrusunu istersen, Dominic için iyi bir eş olacağımı sanmıyorum. O her şeyin kusursuz olmasını ister.»

Sara gülümsedi. «Eminim, evlendiği kadına hoşgörülü davranacaktır.»

«Belki.» Marie konuyu değiştirdi. «Aksanın çok hoşuma gidiyor. Amerika'nın neresindensin?»

Sara kısaca geçmişini, annesiyle babasının kazada öldüklerini, kendisinin de yaralandığını anlattı. Marie'yle konuşmak zevkliydi, onun da aynı düşüncede olduğunu fark etmişti.

Marie üzülmüştü. «Ne kadar kötü. Ölümden nefret ederim.» Sara, bunu söylerken Marie'nin ürperdiğini hissetti. «Benim de annem ölmüş.»

«Çok üzüldüm.»

Marie üzerine çöken karamsarlıktan kurtulmak ister gibiydi. Birden gülümsedi. «Haydi, yemeklerimizi ismarlayalım.»

Sara, Marie'nin kolayca bir konudan diğerine atladığını, bir ruh halinden çok farklı bir başka ruh' haline geçebildiğini görüp hem şaşırdı, hem de sevindi. Yemek boyunca konuşmadıkları konu kalmamıştı. Yemek bittiğinde, Sara gerçek anlamda dost olduklarını hissetti.

«Hâlâ bu benzerliğimize akıl erdiremiyorum,» dedi Marie restoranın çay salonuna geçtiklerinde. Yaramaz bir çocuk gibi kıkırdadı. «Dominic bunu, senin bir oyunun sanıyor.»

Sara kaskatı kesildi. «Nişanlının benim hakkımdaki düşüncelerinin farkındayım.»

Marie güldü. «O da seninkilerin. Ona gerçekten vurdun mu?»

«Vurduğumu söyledi mi?»

«Söylemesi gerekmezdi ki, açıkça belli oluyordu. Tanrım, o gece senden sonra çok öfkeliydi. Yüzü hiç gülmedi.» Marie bundan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Tersine, hoşuna gitmiş gibi gülüyordu.

«Hak etmişti.»

«Eminim etmiştir. Dominic'in sorunu, kendisinin kusursuz olması, bu nedenle karşındakilerin de kusursuz olmasını istemesidir.» Marie bir süre durduktan sonra omuz silkererek devam etti. «Korkarım, ben bile onun yüksek değer ölçülerine uygun özelliklere sahip değilim.»

Dominic Thorne'un Marie'de güvensizlik, yetersizlik duygusuna yol açtığı açıktı. Ancak, açık olan bir başka şey de, Marie'nin ona sözcüklerle tanımlanamayacak kadar hayran olduğuydu.

«Dominic benden para sızdırmaya çalıştığını sanıyor,» dedi Marie neşeli bir kayıtsızlıkla. «Ya da babamdan.»

Sara'nın gözleri öfkeyle karardı. «Ama babanla hiç karşılaşmadım ki. Onu görmeye de çalışmadım.»

«Evet, bunları yapmadın.» Marie tatlı tatlı gülümsedi. «Ama Dominic, babamın sen doğmadan dokuz ay kadar önce annenle karşılaşmış olabileceğini düşünüyor.»

Sara kanının beynine sıçradığını hissetti. Dominic Thorne'un iğrenç bir mantığı vardı.

Marie, Sara'nın yüzündeki ifadeyi görünce gülmeye başladı. «Merak etme, bu teorisini çürüttüm. Babam anneme çok bağlıydı. Bir daha evlenmeme nedeni de bu.»

«Benim annem de babamı çok sevdi. Nişanlının gerçekten çok çarpık düşünceleri var. Hem böyle bir art niyetim olsa, seni yeniden görebilmek için uğraşırdım, öyle değil mi?»

«Dominic bunun bir taktik olduğunu söylüyor.»

Sara artık çileden çıkmıştı.

«Senin nişanlın biraz fazla konuşuyor!»

Marie bu kez ciddileşti. «Aslında öyle değildir. Pek konuşmaz, konuştuğu zaman ise, söylediği şey mutlaka önemlidir. Ben onun tam tersiyim. Saatlerce çene çalarım, ama toplansa, içinden bir tek önemli şey çıkmaz.»

Sara bunu fark etmiş, ama sıkıcı bulmamıştı. Marie'yi sevmişti; kendisinin daha kapalı, dene-timli karakterinin tersine, onun her an coşkulu, dışadönük, renkli bir kişiliği vardı.

Dominic Thorne hakkında yeterince konuştuklarını düşünerek, konuyu değiştirmek istedi Sara. «Neyle uğraşıyorsun, Marie?»

Marie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. «Çalışmaktan mı söz ediyorsun?»

Sara onun yüz ifadesine bakıp gülmeye başladı. «Gösterdiğin tepkiden, hiçbir şeyle uğraşmadığın belli oluyor.»

«O kadar kötü bir şey mi?» Marie suçlu suçlu bakan küçük bir çocuğa benziyordu.

Sara gülümsedi. «Hayır. Keşke ben de öyle olabilseydim.» Aslında, Sara böyle söylerken dürüst davranmamıştı. Zorunlu olarak boş geçen aylardan sonra yeniden çalışmaya başlamak için can atıyordu. Ancak, bacaklarının durumu henüz yorucu bir çalışmaya elvermiyordu. Yine de boş bir yaşam sürmek hiçbir zaman onu mutlu edemezdi. Annesi ile babası oldukça zengindi ve tüm varlıkları şimdi ona kalmıştı, ama evinde oturup bu parayla geçinmeyi düşünemiyordu bile. Annesi de reklam ajansında üvey babasının yardımcısı olarak çalışmıştı.

«Pek boş vaktim olmuyor,» diye anlatmaya başladı Marie. «Babam eğlenceyi, evde partiler düzenlemeyi çok sever. Ben de onun ev sahibeliğini yapıyorum. Ayrıca, zamanımın bir bölümünü spor kulübünde geçiriyorum. Bunun yanı sıra...»

«Tamam, tamam...» diye sözünü kesti Sara gülerek, «Sana inanıyorum.»

«Sen fotomodelsin, değil mi?» Marie gerçekten ilgilenmiş görünüyordu. «Pete anlattı.» Sara, Pete konusunda ona bir şeyler söyleyip söylememekte kararsızdı. Yine de dayanamadı. «Onunla iyi vakit geçirdin mi?»

Marie omuzlarını silkti. «Fena çocuk değil. Hey, inşallah senin açısından yanlış bir şey yapmadım. Pete aranızda hiçbir şey olmadığını söylemişti.»

«Evet, yok. Ben kendimi düşünmüyordum.»

«O zaman kim? Ha, Dominic'i kastediyorsun. Haklısın, duysa pek hoşlanmaz herhalde.»

«Hoşlanmamakta haklı. Onunla nişanlısın.»

«Dominic çok çalışıyor, sık sık da iş seyahatine çıkar. Çok yalnız kalıyorum. Hem, boşver. Pete ile bir daha görüşmeyeceğiz.»

önemli olan bu değildi. Marie başkalarını bulabilirdi. Sara, Dominic Thorne'un buna uzun süre katlanamayacağını seziyordu. Eğer Marie onu kaybetmek istemiyorsa, bu huyunu bırakmalıydı.

Sara bunu söyleyince, Marie pek etkilenmiş görünmedi. «O beni başışlar, hep başışlamıştır.»

O halde Dominic Thorne, Sara'nın düşündüğünden daha anlayışlı bir adam olmalıydı. Belki de Marie'ye, görüldüğünden çok daha derin bir sevgiyle bağlıydı.

«Dominic'e evlenince her şey düzelecek,» dedi Marie, Sara'nın yüzündeki düşünceli ifadeyi görünce. «Biliyorsun, babamla ortaklar. Benimle evlenince, Dominic her şeyin tek sahibi olacak. Bana o kadar iyi davrandı ki, ona çok şey borçluyum. Üstelik harika bir insan. Herkesten çok farklı. Sence de öyle değil mi?»

«Öyle.» Yine de, kendisine iyi davrandığı için Dominic'le evlenmesini Sara yeterli bulmuyordu. Ama belki onlar birbirlerini kendilerine özgü bir biçimde seviyorlardı.

«Hey, şuraya bak! Suzanne!» Marie heyecanla birisine sesleniyordu. «Hay Allah! Öbür bölüme girdi.» Sara'ya döndü. «Seni birkaç dakika yalnız bırakabilir miyim? Suzanne'ı görmem gerek.»

«Tabii!»

Marie ayağa kalktı, kararsızlıkla Sara'ya baktı. «Gitmezsın, değil mi?»

«Hayır, gitmem. Kahvemi içip seni bekleyeceğim.»

Marie birkaç dakikada dönmedi. Sara artık sinirlenmeye başlamıştı. Birden kapıda Dominic Thorne'u görünce yüreği ağzına geldi. Bu adamın imalı konuşmalarına katlanacak hali yoktu.

Dominic Thorne, kendinden emin adımlarla doğruca onun yanına geldi. «Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim.» Önünde ayakta durmuş, gözlerini ona dikmişti. «Kaçamak cevaplar vereceğine, açıkça buraya geleceğini neden söylemedin?» Marie'nin sandalyesine oturdu.

Onu Marie sanmıştı! Sara, annesi ve kendisiyle ilgili suçlamalarını düşünerek öfkelenildi. Marie'nin hafif kısık, derinden gelen sesini taklit etmeye çalıştı. Bu kendini beğenmiş adam iyi bir dersi hak etmişti!

«Belki de her an soluğunu ensemden hissetmekten bıkmışımdır.» Başarmıştı! En azından Dominic Thorne'u aldatabilmişti.

Dominic öfkesini bastırmak ister gibi derin bir soluk aldı. «Bilmek istedim...»

«Gece, gündüz, her saat, her dakika ne yaptığımı!» diyerek onun cümlesini tamamladı Sara. Marie'nin İngiliz aksanını taklit etmeyi iyi becermişti doğrusu. Belki sürdürebilirdi. «Sadece öğle yemeği için dışarı çıktım, Dominic.»

Dominic elini Sara'nın elinin üstüne koydu. Sara elini çekmemek için kendini güç tuttu. «Baban burada olmadığı zamanlar kendimi senden sorumlu hissediyorum, biliyorsun.»

Sara, Marie'nin sık sık yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. «Herhalde öğle yemeğine çıkmanın bana bir zararı dokunmaz.»

Dominic sevgiyle gülümsedi. Sert, çekici yüz çizgileri yumuşamıştı. «Evde oturmanın çok büyük zararı dokunurdu ama, değil mi?» diye şakayla azarladı onu. «Kiminle yemek yiyorsun?»

«Şey... aslında...»

Dominic'in yüzü sertleşti, gözleri kısıldı. «Şu Sara Hamille denen kızla buluşmaya kalkmadın, değil mi?»

Sara, içinden bir öfke dalgasının kabarmakta olduğunu hissetti. «Neden buluşmayacakmışım?»

Şaşılabak şey, Marie gibi konuşmayı sürdürebilmişti.

«Nedenini daha önce söylemişim. O kız başımıza dert olacak.»

Bu kadarı fazlaydı artık. «Nasıl dert olacaktım, Mr. Thorne?» Marie gibi konuşmayı bırakmıştı, gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

Dominic birden elini Sara'nın elinin üstünden çekti. Sanki yüzüne öfkeli bir maske takmıştı. «Çok eğlenceli doğrusu, Miss Hamille. Siz oyuncu olmalıymışmız.»

«Ben de sizin için aynı şeyi söyleyecektim. Beni iyi dinleyin, Mr. Thorne. Başınıza dert açacak falan değilim. Bugün Marie ile o istediği için buluştum, çünkü onu sevdim. Ama artık ben ve annem hakkındaki düşüncelerinizi biliyorum. Ayrıca annem Marie'nin babasıyla, bırakın doğumumdan dokuz ay öncesini, hiçbir zaman karşılaşmadı. Af edersiniz, Mr. Thorne, bir şey mi diyordunuz?» Soruyu sorarken sesi buz gibiydi.

Dominic'in yüzü alabildiğine sertti. Dişlerinin arasından öfkeyle fısıldadı. «Marie'nin düşük çenesi diyordum.»

«Siz böyle şeyler söylemeseydiniz, o da aktaramayacaktı. Yirmi bir yıl önce annem babamla evlenmiş, ben de o zaman doğmuşum. Annem için söyledikleriniz, hazmedilmesi olanaksız bir iftira.» Gözleri birer kor parçası kesilmişti. «Ve ben buna izin vermiyorum!»

«Hepsi birer tahmindir,» dedi Dominic sakın bir sesle. «Marie'ye olan benzerliğiniz, beni çok şaşırttı, nedenini bulmaya çalışıyordum.»

«Neden, sizin bulduğunuz türden değil!»

«Değil, kabul ediyorum. Yaşınız tahminimi yalanlıyor. Yirmi birdi, değil mi?»

«Gelecek ay yirmi bir olacak.»

«Marie'nin babası da annesiyle o sıralarda evlenmişti.»

«Özür dilemenizi bekliyorum, Mr. Thorne.»

Dominic'in gözleri öfkeyle parladı. «Miss Hamille...»

«Özür dilemenizi bekliyorum!» diye tekrarladı Sara taş gibi. «Annem öldü, artık kendisini savunamaz, ama onun adına benden özür dileyeceksiniz, Mr. Thorne!» Dominic'e meydan okuyan gözlerle bakıyordu. İkisi de gözlerini birbirlerine dikmiş, heykel gibi duruyorlardı. Sara bu sessiz savaşta geri çekilmemeye kararlıydı.

«Pekâlâ.» Sözcükler Dominic'in ağzından tıslar gibi çıkıyordu. «Özür dilerim. Yanılmış olmalıyım.»

Allahtan o sırada Marie geldi, nişanlısının dudaklarına küçük bir öpücük kondurup yanma oturdu.

«Özür dilerim, geciktim,» dedi Sara'ya. «Suzanne da benim gibi çenesi düşüğün biri.» Dominic'e dönüp pırl pırl bir yüzle gülümsedi. «Burada ne arıyorsun, sevgilim? Seni gördüğüme sevinmediğimden değil. Ama öğleden sonra çok işin olduğunu sanıyordum.»

«Biraz boş vaktim vardı.» Sesinde birkaç saniye önceki öfkeden eser yoktu. Tavırları yeniden yumuşak ve özenli olmuştu. «Burada olabileceğini tahmin ettim.»

Sara, Dominic Thorne'un da Marie'yi sevdiğine karar verdi. Ama oldukça tekelci, aşırı koruyucu bir tavrı vardı. Böyle bir sevgi Sara'yı boğardı.

«Sara ile alışverişe çıkıyoruz.» Marie'nin açıklaması Sara'yı şaşırttı. «Gelmek ister miydin?»

«Hayır teşekkürler. Aldıklarını sonra görür-rüm.»

Marie şeytan şeytan baktı. «Birkaç iç çamaşırı, gecelik türünden şeylere ihtiyacım vardı da.»

Dominic bir kahkaha attı. Gülüşünde insanın içine işleyen erkeksi bir çekicilik vardı. «Öyleyse, aldıklarını mutlaka görmeliyim.» Ayağa kalktı. «İki genç bayana iyi alışverişler diliyorum.» Nişanlısını öpüp gitti.

Sara eve ancak geç vakit dönebildi. Marie ondan ayrılmak istememiş, sonra da yeniden buluşmaları için zorlamıştı, ama Sara çok dolu olduğunu söylemişti.

Birkaç gün sonra Marie tekrar aradı. Sara onu kırmadan atlatabilmek için elinden geleni yaptı.

«Lütfen,» diye üsteliyordu Marie. «Seni sevdim, Sara. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Biliyorum, tek yapabildiğim şey bu... konuşmak. Ama seninle gerçekten konuşabileceğimi hissediyorum. Bilmiyorum, belki de birbirimize çok benzediğimiz için, ama sanki seninle aramızda bizi yaklaştıran bir bağ var gibi geliyor bana.»

Aynı duyguyu Sara da duyuyordu. Marie ile aralarında herhangi bir ortak nokta bulunduğundan bile kuşkuluydu aslında. Yine de kendini bu kıza yakın hissediyor, bir sorunu vrsa yardımcı olmak istiyordu.

«Haydi, Sara, lütfen.» Sara'nın direnci yavaş yavaş kırılıyordu. «Gelip seni alayım, olur mu?»

«Hayır.» Teyzesiyle eniştesine Marie'den söz etmemişti. Şimdilik gizli tutmak istiyordu olup bitenleri. «Bir yerde buluşalım, daha iyi.»

Buluşmak için bir yer kararlaştırdılar. Sara sözleştikleri saatte oraya gitti. Ama Marie yine gecikmişti. On beş dakika geçti, Sara merak etmeye başlamıştı. Yarım saat sonra, Marie'ye bir şey olduğunu düşünerek, evlerine telefon etmişti. Hizmetçi, Marie'nin odasında dinlendiğini ve kimseyle randevusu olmadığını söyledi.

Sara bundan bir anlam çıkaramamıştı. Telefon kulübesinde şaşkın- kalakaldı. Dışarda bekleyen bir adamın öfkeyle cama vurmasıyla kendine geldi, ağır ağır kulübeden çıktı. Kendisiyle buluşmak isteyen Marie olduğuna göre, onu atlatmış olamazdı. Bu işin ardında bir tek kişi olabilirdi Dominic Thorne!

İçerdeki adamın çıkmasını bekledi, sonra girip Dominic Thorne'un bürosunu aradı. Sekrete-ri bürosunda olmadığını, mesajını iletebileceğini söyledi. Söyleyeceği şey, üçüncü bir kişi aracılığıyla aktarılacak türden değildi.

«Lütfen kendisini Sara Hamille'in aradığını söyler misiniz?» dedi soğuk bir sesle.

Sara biraz parkta dolaştıktan sonra eve döndü. Eddie'nin çıkma önerisini geri çevirmiş, teyzesi ve eniştesiyle baş başa sakin bir gece geçirmeyi yeğlemişti.

Teyzesi birisinin onu görmek istediğini söylediğinde, televizyonda film seyrediyordu.

<Onu salona al, orası daha derli toplu,» diye kulağına fısıldadı Susan teyze.

Teyzesi ancak çok önemli bulduğu kişileri salona alırdı ve Dominic Thorne'un sıradan bir insan olmadığını bir bakışta anlamıştı.

«Evet?» Sara kayıtsız görünmeye çalışıyordu.

Dominic onu baştan aşağı süzdükten sonra, «Rahatsız etmedim umarım,» dedi.

«Hayır.» Başparmaklarını pantolonunun beline takıp, meydan okuyan bir tavır aldı.

Dominic'in yüzü sertleşti. «Sekreterim telefon ettiğinizi söyledi.»

Sara kaşlarını kaldırdı. «Telefonuma bir ziyaretle karşılık vermenizi beklemiyordum.»

«O amaçla gelmedim zaten.» Sabrı taşmak üzereydi. «Buradan geçiyordum, uğrayıp Marie' nin bugün neden gelemediğini açıklamak istedim.»

«Nedenini bildiğimi sanıyorum.»

«Sanmam. Marie'nin migreni var, öğleden sonra da ağrısı tuttu.»

«Öyledir herhalde!»

Dominic birden onu kollarından sıkıca tuttu. «Marie yarın telefon edip, gelemeyişinin nedenini kendisi açıklayacak.»

«Eminim açıklar. Siz ona neler söyleyeceğini bir bir öğretmişsinizdir.» Bir yandan da çocukça davrandığının farkındaydı. «Buluşmak benim fikrim değildi, Mr. Thorne. Marie bir şeye üzölmüş gibiydi. Ve ne olduğunu tahmin edebiliyorum.»

Dominic tehlikeli bir biçimde parlayan gözlerini ona dikmiş, duruyordu. O kadar yakındılar ki, vücutları neredeyse birbirine değiyordu. Dominic hafifçe başını salladı, kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. «Nereden çıktınız? Yaşamımıza neden girdiniz?» Sesinde Sara'yı şaşırtan bir acı vardı.

«Telaşlanmayın, Mr. Thorne, bir hafta sonra, geldiğim gibi ansızın gideceğim.»

Dominic onu hafifçe itti. «Sanmıyorum.»

Sara geriye çekildi, Dominic'in etki alanından kurtulduğu için rahatlamıştı. Cinsel çekiciliğı sanki Sara'yı sarıyordu. Başkasıyla evlenecek bir adamın, çekiciliğini böylesine güçlü bir biçimle duyurması doğru muydu?

«Yo, gideceğim, Mr. Thorne,» diye üsteledi.

«Hayır.» Dominic inatla başını salladı ve birdenbire, «Marie'yi yarın görmek ister miydiniz?» diye sordu.

Sara şaşkın bakakaldı. «Şey... eğer kendini daha iyi hissediyorsa.»

«Eminim daha iyi olacaktır. En azından, sizi görebilecek kadar.» Cebinden bir kart çıkardı, arkasına bir şeyler yazdı. «Yarın bu adrese gelin, Marie'nin evi.» Kartı ona verdi. «Öğle yemeğine gelerseniz, Marie sevinir.»

«Beni siz mi çağırıyorsunuz?»

«Neden olmasın? Nasıl olsa birbirinizi göreceksiniz.»

«Doğru.»

«O zaman öğle yemeğine gelin.»

«Siz de orada olacak mısınız?»

Dominic'in gülümsemesinde ince bir alay vardı. «Korkarım olacağım. Bu, gelmenize engel olur mu?»

«Elbette hayır.»

«İyi öyleyse, yarın yarımda.»

Sara onu kapıya kadar geçirdi.

Lindlay'lerin evine vardığında, bir uşak onu içeri aldı. Girdiğı odada yalnızca Dominic vardı.

«Marie biraz sonra gelecek, giyiniyor,» dedi Dominic.

«Nasıl, kendini daha iyi hissediyor mu?» Sesi hiç de dostça değildi.

«Daha iyi. Aslında gecikmesine memnunum. Sizinle bir şey konuşmak istiyorum.

«Evet?»

«Lütfen oturun.» Sara oturduktan sonra kendi de oturdu. «Doğrudan konuya gireceğim.» Hafifçe öne eğildi. «Bana yalan söylediniz, Miss Hamille,» dedi sakın bir sesle.

Sara öfkeyle parladı. «Anlamadım! Size hiçbir zaman yalan söylemedim.»

Dominic soğuk bir sesle cevap verdi. «Bir şeyi saklamak, da bir anlamda yalan söylemektir. Hakkınızda bir araştırma yaptırım.»

Sara'nın gözleri öfkeden alev alev olmuştu. «Buna hakkınız yok!»

«Sizin hakkınızda bir araştırma yaptırım,» diye yumuşak bir sesle yineledi Dominic. «Ve babanızın Richard Hamille olmadığını öğrendim.»

«Babam olduğunu söylememiştim ki!»

«Lütfen sözümü bitirmeme izin verin. Ayrıca, Amerika'da doğmadığınızı, İngiliz olduğunuzu ve...»

Arkalarındaki kapı açıldı, içeri bir adam girdi.

«Erken geldin, Michael.» Dominic sanki, «Neden geldin?» der gibiydi.

«Marie'nin rahatsız olduğunu duydum. Ben... ama sen Marie değilsin.» Adamın yüzü sapsarı olmuştu. «Aman Tanrım! Sen Marie değilsen, o zaman...»

«Sara,» diye tamamladı genç kız boğuk bir sesle. Başı dönmeye başlamıştı. «Ve siz benim babamsınız!»

Yüzü daha yaşlıydı, saçları kırışmıştı, ama yine de bu adam. resimlerinden tanıdığı, öldüğünü sandığı babasıydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sara sanki kâbus görüyordu. Karşısında duran adamın babası olması olanaksızdı. Ama babasıydı, biliyordu bunu. Yirmi yıl öncesine ait olsa da, babasının fotoğraflarını görmüştü.

Ve eğer bu adam, yani Michael Lindlay babasıysa, Marie de, baba bir, anne ayrı kardeşiydi. Birbirlerine bu kadar benzemeleri demek bundandı!

«Otur, Sara.» Dominic onun gittikçe daha çok sarardığını görmüştü.

Ayakta olduğunun farkında bile değildi, dili tutulmuş gibi, gözleri hâlâ babasına dikili, sessizce oturdu. Babası da konuşamayacak durumdaydı. Birbirlerine bakakalmışlardı.

Uzun boylu, şakaklarına kır düşmüş, saçlarının geri kalanı Marie ile kendisinininki gibi hâlâ sapsarı, kırk beş elli yaşlarında görünen yakışıklı bir adamdı. Sevgi dolu bir yüzü vardı; kahverengi gözleri kederliydi.

Sara, ikisini izlemekte olan Dominic'e döndü.

«Biliyordunuz, değil mi?» diye sordu kırık bir sesle,

Dominic başını salladı, yumuşak bir sesle, «İlk başta bilmiyordum,» dedi.

Michael Lindlay güçlkle kendini toparlayabildi. «Bu senin işin mi, Dominic?»

«Hayır. Aslında kimse bilerek bir şey yapmış değil.»

«Yani bunca yıl sonra, Sara bir rastlantı sonucu mu ortaya çıktı?»

«Rastlantıdan çok, bir kaza buna neden oldu.» Dominic yumuşak bir sesle ona cevap verdi. «Rachel

öldü, Michael. Altı ay önce Sara'nın ağır yaralandığı, ikinci kocasının da öldüğü bir kazada yaşamını yitirdi.»

Michael Lindlay güçlükle yutkundu. «Rachel...öldü mü?»

Dominic başını salladı. «Üzgünüm, ama öyle.» Michael, Sara'ya döndü. «Doğru mu?»

«Evet.»

«Aman Tanrım!» diye inledi babası. «Ve sen ağır yaralandın! Şimdi nasılsın?»

«İyiym, teşekkürler.» Sara elinden geldiğince sakın davranmaya çalışıyordu.

«Rachel... yani annen...» Güçlkle konuşabiliyordu. «Çok acı çekti mi?» Gözlerinde büyük bir acı okunuyordu.

«Doktorlar çekmediğini söylediler.»

«Ya Richard?» Sesi hafifçe boğuklaştı.

«O da öyle.» Sara sorularını soğuk bir tavırla cevaplıyordu. Dominic Thorne'a döndü. «Söyler misiniz, ne oluyor? Annem, babamın öldüğünü söylemişti.»

«Marie'ye de annesinin öldüğü söylenmişti.»

Sara'nın soluğu kesildi. «Annemin Marie'nin de annesi olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

Dominic'in yüzü düşünceli ve sertti. «Daha da fazlasını söylüyorum. Hâlâ anlamadın, değil mi?»

«Anlamadığım şey ne?»

«Marie senin yalnızca kardeşin değil, ikiz kardeşin.»

«Hayır!» diye haykırdı Sara, gözleri korkuyla açılmış, babasının sapsarı yüzüne umutsuzca bakıyordu. «Doğru değil! Bana doğru olmadığını söyle,» diye yalvardı.

Babasının dili tutulmuştu sanki. Cevap vermek bu kez de Dominic'e düştü. «Korkarım doğru, Sara.»

«Ama olamaz! Söyle ona!» Babasını kolundan tutmuş sarsıyordu. «Yanıldığını söyle ona!»

Michael Lindlay acı dolu gözlerle baktı ona. «Ama yanılmıyor, Sara.» Ona sırtını dönerek boş gözlerle pencereden dışarı bakmaya başladı.

Dominic masanın çekmecesinden bir kâğıt çıkardı. «Daha ilk baştan kuşkulanmaya başlamıştım. Ama Amerikalı olman, üstelik anne ve babanın öldüğünü söylemen kafamı karıştırmıştı.»

«Richard Hamille'e her zaman baba dedim.» Sara'nın tüm duyguları katılmış gibiydi.

«Söylediğim gibi, bu iki şey, benzerliğin yalnızca bir rastlantı olduğu sonucuna götürdü beni. Ama sonra, geçen gün, gelecek ay yirmi bir yaşında olacağını söyledin. Tıpkı Marie gibi. İşte o zaman bunun bir rastlantı olamayacağını anladım. Al şunu.» Elindeki kâğıdı, yani Sara için hazırlanan rapora uzattı. «Son paragrafı oku.»

Sara aldı, son paragraf kısa ve çok açıktı: «Böylece Sara Hamille'in, gerçekte Michael Lindlay'in kızı ve Marie Lindlay'in ikiz kardeşi Sara Lindlay olduğunu, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde kanıtlamış bulunuyoruz.»

Perişan bir halde babasına baktı Sara. «Ama neden?» diye inler gibi sordu. «Neden yaptın bunu?»

Dominic kâğıdı Michael'e uzattı. «Senin de okuman iyi olur.»

Michael Lindlay kâğıdı almak için hiçbir harekette bulunmadı. «Ne yazdıklarını tahmin ediyorum.» Birden yaşayan bir ölüye dönmüştü sanki. Yüzü ifadesizdi.

Dominic kâğıdı masanın üstüne koydu. «O zaman ben de Sara'nın sorusunu yineliyorum: Neden?»

«Neden Rachel, Sara'yı, ben Marie'yi aldım, öyle mi?»

«Evet.» Sara acı bir sesle onayladı.

Michael derin bir soluk aldı. «Sanırım, Marie' nin de burada olması gerek. Anlatacaklarımı bir kez daha tekrarlamak istemiyorum. Onu buraya çağırır mısın, Dominic?»

«Sara?» Dominic düşünceli bir yüzle ona döndü.

Birkaç dakika öncesine kadar düşmanı olarak gördüğü adam, şimdi onu gerçek yaşama bağlayan, dayanmasına yardımcı olabilecek tek insan gibi geliyordu Sara'ya. Dominic'in kolunu tuttu. «Beni bırakma,» dedi yalvarırcasına gözlerine bakarak.

Dominic içini çekti, sonra eli uzandı, Sara'nın elini sıkıca kavradı.. Parmakları sıcak, güven vericiydi. Yavaşça, «Marie'yi sen çağırırsan, Michael?» dedi.

«Tabii,» dedi Michael titrek bir sesle. «Hemen... hemen çağırayım.» Çıkıp, arkasından kapıyı kapadı.

Sara soluk almakta güçlük çeker gibiydi, titriyordu. Elini Dominic'in elinden çekti. «Özür dilerim.» dedi yumuşak bir sesle. «Kendimi bir türlü toparlayamadım.»

«Aldırma, anlıyorum. Onun gerçekten öldüğünü sanıyordun, değil mi?»

«Evet. Annem hep şey derdi, yani derdi ki...»

«Michael da Marie'ye annesi için aynı şeyi söylemişti. Olaya biraz anlayışla yaklaşmak gerek.»

Sara iki kardeşi ayırmanın acımasızlığını anlayışla karşılayabileceğini sanmıyordu. Bir ikiz kardeşi olduğunu bunca yıl nasıl saklardı?

Odaya girerlerken Marie'nin yakınmaları duyuluyordu. «Ama baba daha makyajımı tamamlamadım. Bu kadar önemli ne olabilir? Ben... Sara!» Onu görünce yüzü mutlulukla aydınlandı. «Geldin mi?» Sara'nın elini tuttu. «Çok özür dilerim, dün geledim. Müthiş başım ağrıyordu ve... Ama sana bunları anlatmanın anlamı yok.» Babasına döndü. «Sara'nın geldiğini söylemen yeterdi, öyle esrarengiz bir tavır takınmana ne gerek vardı? Baba, bak, ne kadar birbirimize benziyoruz, değil mi?» Sara'yı yanına çekti, babasının önünde durarak benzerliklerini göstermek istedi.

Michael Lindlay besbelli konuşacak halde değildi. Gözlerinde kederli bir hayranlık, öylece ikisine bakakalmıştı.

«Evet, baba, bir şey söylesene!»

Dominic araya girdi. «Babana karşı anlayışlı ol, Marie, çok sarsıldı.»

Marie'nin neşesi birden söndü. Babasının yanına gitti. «Baba! Ne oldu?»

Babası hemen onu yatıştırmaya çalıştı. «Bir şey yok, Marie. N'olur sakın ol. Zaten bir sarsıntı geçirdin, ikincisine yol açmamalısın.» Eliyle Marie'nin yüzüne dökülen saçları okşar gibi geriye attı. «Haydi, salona geçelim. Orada sakın kafayla baş başa konuşuruz.»

Michael Lindlay üst dudağını kemirmeye başladı, belli ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

«En baştan,» diye öğütledi Dominic, koltuklardan birine otururken. Marie ile Sara da yan yana kanepeye yerleşmişlerdi.

«Evet, haklısın.» Michael Lindlay odada bir aşağı, bir yukarı yürümeye başlamıştı. «Rachel' le çok genç evlenmiştik. Birimiz ön sekizinde, birimiz on dokuzundaydık. Öylesine gençtik ki, henüz

yeterince bilinçlenememiştik bile. Yine de Rachel hamile kalıncaya kadar işler bir süre iyi gitti. Bir çocuğa bakacak durumda değildik oysa. O sırada babanla daha tanışmamıştım, Dominic. Henüz öğrenciydim ve gelirimiz çok azdı. Ama Rachel doğacak çocuğu düşündükçe mutluluktan uçuyordu. Öyle ki, bir süre sonra bir kocası olduğunu unuttuğunu düşünmeye başladım. Ondan sonra olanlar benim için bir utanç kaynağı.»

«Bir başka kadın,» diye Sara sözünü kesti acı acı.

Michael Lindlay elleriyle saçını sıvazladı. «Aptalca bir şeydi. Aptalca ve çocukça. Çok geçmeden Rachel öğrendi, ikizler doğduktan sonra.»

«İkizler mi?» Marie bir çığlık attı. «Sara ve ben mi?»

«Evet.»

Marie şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle Sara'ya döndü, heyecanla sordu. «Biz seninle kardeş miyiz yani?»

Sara çekingen bir ifadeyle gülümsedi. Marie'nin tepkisinin ne olacağını bilemiyordu. Büyük bir ihtimalle içerecekti.

Oysa Marie mutluluktan çığlıklar atmaya başladı. «Müthiş birşey! Harika! Her zaman bir kardeşim olmasını isterdim. Şu hale bak! Yalnızca kardeş değil, hem de ikiz! Bu inanılmayacak kadar harikulade bir şey!»

Sara, öz kardeşinin her türlü kaygıdan uzak coşkusunu paylaşabilmek isterdi, ama hâlâ öğrenmek istediği, anlamaya çalıştığı bir sürü şey vardı. Marie'ye cevap veremedi, yalnızca ellerini ellerinin arasına aldı, sıkıca tuttu. «Devam et,» dedi babasına.

Babası bir süre ikisine bakarak içini çekti. «Rachel öğrenir öğrenmez evliliğimize son verdi. Bana yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Çocukların hatırı için birlikte yaşamayı sürdürüyorduk. Ama bir süre sonra Rachel, Richard'la tanıştı.» Acıyla yutkundü. «Rachel onunla birlikte Amerika'ya gitmek, ikizleri de yanma almak istedi. Buna izin veremezdim. O da onlarsız gidemezdi. Sonunda...»

«Sonunda bir uzlaşmaya vardınız.» Sara buz gibi bir sesle tamamladı. «Marie ile beni birbirimizden koparıp, aranızda paylaştınız.»

Babası yalvarırcasına ona baktı. «Ne olur, anlamaya çalış.»

Sara öfkeyle sözünü kesti. «Anlaşılabacak hiçbir şey yok! Annemle ikiniz bencilce bizi birbirimizden ayırdınız, çünkü ikiniz de kaybeden taraf olmak istemiyordunuz. Tanrım! Senden tiksiniyorum.» Sesi iyice yükselmiş, bağırmaya başlamıştı.

«Sara!» diye Dominic onu uyardı. «Sara, yapma!»

Sara gözlerinde yaşlar, Dominic'e baktı. «İyi niyetli olduğunu biliyorum,» diye hıçkırdı. «Ama bize yaptıklarını asla unutamam.» Kapiya koştu. «Affet beni, Marie, seni arayacağım.»

«Sara!» Dominic onu kolundan tuttu. «Baban...»

«Hayır!» Kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. «Bir daha onun için ,baba' sözcüğünü kullanma! Benim babam Richard Hamille'di. O hiçbir zaman beni Mr. Lindlay gibi yaralamadı. Şimdi lütfen bırak gideyim.»

«Eve gitmek istiyorsan, seni ben bırakırım.»

Sara, Rolls-Royce'un ön koltuğunda kederli, omuzları çökmüş oturuyordu. Duyguları, nereye gittiklerini bile merak etmeyecek kadar uyulmuştu. Annesinin, her zaman sevdiği, hayranlık duyduğu kadının böyle bir canavarlık yaptığını düşünmek ona acı veriyordu. Bu iki insan nasıl olur da, iki masum çocuğun hayatını temelden değiştirebilirlerdi?

Sessizliği Dominic bozdu. «Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Yıllardır Michael'ı tanırım, böyle bir sırrı bunca zaman saklayabilmesi inanılmaz bir şey.»

«Ben de kendimi bildim bileli annemi tanırım.» Sesi acılıydı. «Böyle bir şeyi yapabileceği aklıma mı gelirdi?»

«Çok gençti. Ancak senin yaşında...» Sara öfkeyle ona döndü. «Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünebiliyor musun?»

Dominic yan gözle ona baktı. «Hayır. Yapabileceğini sanmıyorum. Ama bir an kendini onu yerine koy.» Sara'nın karşı koymak için ağzın açtığını görünce, kesin bir tavırla üsteledi. «Hadi, Sara, bir an için kendini onun yerine koy. Artık sevmediğin bir adamla evlisin. Ondan iki çocuğun var. Ansızın gerçekten sevdiğin bir erkekle karşılaşıyorsun ve onunla birlikte olmak istiyorsun, ama kocan çocukları sana vermeyi reddediyor. Ne yaparsın?»

«Ben... şey... Babam ikimizi de anneme vermeliydi. Onunki tam anlamıyla bencilce...»

Dominic onun sözünü kesti. «Peki, annenin çocukların ikisini de alıp binlerce kilometre uzağa götürmesi bencillik olmayacak mıydı? O sevdiği adama kavuşmuştu zaten, babaninsa hiçbir şeyi yoktu.»

«O... yani, ben...» Kafası iyice karışmıştı. «Bizi ayırmak çözüm değildi.»

«Kabul ediyorum. Peki, çözüm neydi? Söyler misin?»

Sara dudaklarını yemeye başladı. Sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı. «Bilmiyorum.»

«Baban yaptığı büyük yanlışın acısını yeterince çekti.»

«Nasıl?»

«Bunca yıl anneni sevmeye devam ederek.»

Sara şaşırmıştı. «Ama o dedi ki...»

«Evet?» Dominic tek kaşını kaldırıp sorar gibi ona baktı. «Baban bugün anneni sevmediğine ilişkin tek bir söz söylemedi. Birçok genç gibi, evlendikleri zaman, güçlüklerle nasıl mücadele edeceklerini bilemediler. Bu yüzden bunalımlı bir dönem geçirdiler. Annen doğacak çocuğuyla ilgili düşler kurarak bunalımın üstesinden gelebildi. Baban ise...» «Bir aşk macerasına girerek!»

«Geleceğe yönelik kaygılarını unutabileceği bir kadınla birlikte olarak.»

«Paylaştığı, yalnızca kaygıları olmasa gerek!» Dominic derin bir soluk aldı. «Akıllıca bir davranış olmadığını kabul ediyorum. Ama her insan hata, yapabilir. Artık evliliğini kurtarmak, ya da annenin ona olan sevgisini yeniden kazanmak için çok geç olduğu zaman, gerçekte onu ne kadar çok sevdiğini anlamıştı. Ve sevmeye devam etti. Bugün onun öldüğünü duyunca yıkıldı.»

Sara babasını sevebilmek istiyor, ama hâlâ ona karşı bir soğukluk duymaktan kendini alamıyordu. «Onu hâlâ sevdiğini nereden biliyorsun?»

«Michael bunu hiç gizlememişti ki. Belki artık öldüğüne göre unutmayı ve bağışlamayı başarabilir.»

«Annem...»

«Annemi değil, Sara,» diye sabırlı bir yumuşaklıkla sözünü kesti. «Kendini.» «Kendini mi?»

«Yıllardır çok zor günler geçirdi. Sen de onu bağışlamak için çaba göstersen iyi olur.»

«Bana karışmaya hiç hakkın yok. Kardeşimle evleniyor olabilirsin, ama bu benim yaşamıma karışman için geçerli bir neden değil.»

Domtnic'in yüz ifadesi sertleşti. «Sen canın ne isterse yapabilirsin, ama işin içine Marie girince, ben de karışırım. Sen çok seviyor, onu mutlu ediyorsun ve ben onu mutlu görmek istiyorum.» Sara onların nişanlı olduklarını biliyordu, ama Dominic için Mârie'nin bu kadar önemli olduğunu düşünememişti. Birden korkuyla, bunun onu üzdüğünü fark etti. İkiz kardeşlerin aynı adama âşık olması! Korkunç bir

şeydi bu! Sara elbette buna izin veremezdi.

«Beni nereye götürüyorsun?» Sesi umduğundan sert çıkmıştı. Dominic'e karşı duygularını keşfetmek onu altüst etmişti.

«Sen sakinleşinceye kadar öyle amaçsız dolaşıyordum.»

«Sakinleştim. Eve gitmek istiyorum.» Arabayı teyzesinin evine yöneltti genç adam. «Michael seni görmek isteyecek, biliyorsun.» «O zaman sonsuza kadar bekler.» «Sara...»

«Bana destek olduğun için teşekkür ederim. Ama ben buyum işte. Michael Lindlay'ı bir daha görmeyeceğim.»

«Ya Marie?»

«Marie... şey... Marie başka. Onu arayacağımı söyledim. Arayacağım da.»

«Teşekkür ederim,» dedi Dominic yumuşak bir sesle.

Sara eve geldiğinde teyzesi yoktu, böylece yalnız kalıp düşüncelerini toplama fırsatı buldu.

Ansızın bir babası ve daha şimdiden sevdiği bir kız kardeşi olmuştu. Kendisine bu kadar benzeyen birini sevmemek olanaksızdı. Görünüşe göre, sevgisi karşılıksız da değildi.

«Solgun görünüyorsun, canım,» dedi teyzesi çarşıdan eli kolu dolu döndüğünde.

Sara, aldığı öteberiyi yerleştirirken teyzesine yardım etti. Marie ve babası ile karşılaşmalarını ona söyleyip söylememe konusunda hâlâ bir karara varamamıştı. Teyzesi ile eniştesi onların varlığını biliyorlardı kuşkusuz. Fincanı kırdığı gün teyzesinin altüst olmasının nedeni, fincan değil, Marie'nin adını duymasıydı.

«Şey... biraz başım ağrıyor da.» Aklına ilk gelen yalanı uyduruvermişti.

«Çok kötü oldu bu. Eddie bu gece seninle çıkmak istemişti.» Teyzesi yalana inanmış görünüyordu. «Gitmeden önce seni görmek istediğini söyledi.»

«Ama birkaç gün daha buradayım.»

«Biliyorsun, Eddie seni gerçekten sevdi.»

Sara da onu sevmişti, ama bir kardeş gibi. Bu nedenle davetini kabul etti. Eddie onu ilk tanıştıkları gece gittikleri birahaneye götürdü.

Sara yaptığı esprilerden „birine kahkahalarla gülünce, «Bu gece hiç güldüğünü göremeyeceğimi sanıyordum,» dedi delikanlı.

Sara, «Özür dilerim,» dedi. Geceyi Eddie'ye zehir etmeye hakkı olmadığını düşündü.

«Buradan ayrılacağın için mi üzülüyorsun?»

«Evet. İngiltere'de kendimi evimde hissediyorum.» İçinden, „Hele şimdi daha da çok,“ diye düşündü.

«Burada kalmayı düşünmez misin?»

«Hayır. Yani, sanmıyorum. Nasılsa günün birinde geri dönmek zorundayım. Ama belki.., belki tekrar gelirim. Emin değilim.»

Eddie elini onun elinin üstüne koydu. «Çok isterdim gelmeni.»

Sara'nın kahverengi gözlerinde bir uyan ışığı yandı. «Eddie!..»

«Tamamen kardeşçe duygularla,» diye gülümsedi Eddie.

Sara'yı gülme tuttu. Eddie her şeyi doğallaştırmayı başarabiliyordu. Bu özelliğiyle Sara'ya, öğleden sonraki paniğinin saçma olduğunu bile düşündürebiliyordu. Ailesini yıllar sonra bulan ilk kişi o değildi ya. En azından Marie'yi sevmiştir. Babasına karşı duygularını tanımlamak daha zordu. Annesi Sara'yı, babasına karşı sevgi duygularıyla büyütmişti, bu nedenle babasının resmini hiç yanından ayırmazdı. Ama birdenbire onun yaşadığını anlamak, duygularını altüst etmişti.

Eve döndüğünde eniştesiyle teyzesi hâlâ salonda oturuyorlardı. Yüzlerinde Sara'nın alışkın olmadığı kaygılı bir ifade vardı. Bir şeyler olmuştu mutlaka.

«Bu gece bir konuğumuz vardı,» dedi teyzesi yavaşça.

«Evet?» Sara hiçbir şey anlamamıştı.

«Mr. Dominic Thorne,» dedi eniştesi.

Sara öfkeyle soludu. «Demek buraya geldi!»

Eniştesi başını salladı. «Seni merak etmiş, iyi olup olmadığını sormak için gelmiş.» «Ne sanıyordu? İntihar edeceğimi mi?» Eniştesi ciddi bir sesle onu uyardı. «Bak, Sara, böyle davranman doğru değil. Onun gelip seni sorması bizi duygulandırdı.»

«Her şeyi söyledi size, değil mi? Neden kendi işiyle uğraşmaz bu adam?»

«Sara...»

<Buraya gelmeye hakkı yoktu,> diye teyzesinin sözünü kesti. «Bu benim sorunum.»

«Bu hiçbir zaman yalnızca senin sorunun değildi.» Teyzesinin sesi sertti. «İki aileyi de ilgilendiriyor. Mr. Thorne da kardeşinin nişanlısı. İnsanların seni Marie ile karıştırmalarına bir türlü inanamıyordum. Onun fotoğraflarını görmüştük tabii. Lindlay ailesi gazetelerin magazin sütunlarında sık sık çıkar. Ama benzerliğin bu kadar büyük olduğunu tahmin edememiştik. Mr. Thorne sizi birbirinizden ayırmanın neredeyse olanaksız olduğunu söylüyor.»

«Neredeyse ha? Bizi birbirimizden hiç ayıramıyor.»

«Öyle mi?» Teyzesi dik dik baktı ona.

«Yalnızca ba...» Sözcüğün sonunu getiremedi. «Yalnızca Michael Lindlay bizi ayırabildi. Bir bakışta Marie olmadığımı anladı.» Sara gerçekten bunu nasıl başarabildiğini merak etmişti.

«Michael nasıl?» diye sordu eniştesi.

«Çok şaşırdı. Korkarım, bugün ona çok kötü i davrandım.»

Teyzesi başını salladı. «Mr. Thorne anlattı.»

«Başka ne anlattı?»

«Yalnızca, Marie ve babanla karşılaştığını, Bizim de bilmemiz gerektiğini düşünmüş.»

Dominic Thorne işlerine fazlaca karışmaya başlamıştı. Kendi yaşamına bir başkasının el atmasından hiç hoşlanmazdı Sara.

İçini çekti. «Size bazı şeylerin nedenlerini sormayacağım. Eminim, siz de Mr. Lindlay gibi sorunlarımı cevaplayamayacaksınız.»

«Belki de haklısın,» dedi teyzesi. «Ama en azından sana, annenin, yaptığına pişman olduğunu söyleyebilirim.»

«Buna inanmıyorum! Richard Hamille'le mutluydu. Onlar...»

«Pişman olduğu o değildi,» diye yavaşça sözü nü kesti teyzesi. «Rachel seni kardeşinden ayırdığı için pişmandı. Şu anki acıyı duymaman için seni babana bırakmayı bile düşündü.»

«Hayır!» diye hıçkırdı Sara. «Hayır, annem beni severdi. O...»

«Tabii seni severdi. Seni ve Marie'yi sevdiği için, sizi ayırmakla yanlış bir iş yaptığını anladı. Ne acı ki, gelecek ay doğum gününde seni alıp buraya gelmeyi, kardeşinle tanıştırmayı planlıyordu. Ama yazgısı ona bu fırsatı tanımadı.»

Sara şaşırmıştı. «Annem gerçekten bunu yapacak mıydı?»

«Eyet. Sana mektubunu gösterebilirim istersen.»

«Hayır, hayır. Gerekmez. Ben... ben yatayım artık.» Bilinçsizce kalktı, görmeyen gözlerle kapıya yöneldi.

Rahatsız bir gece geçirdi genç kız. Sabah, evden çıkmadan önce hafif bir kahvaltı etti. Teyzesi ile eniştesi yalnız kalma isteğine saygı gösterdikleri için, içinden onlara teşekkür etti.

Dominic Thorne'un sekreteri Sara'nın tahmin ettiği gibi orta yaşlı, zeki görünümlü bir kadındı. «Miss Lindlay,» diye nazik bir tavırla onu selamladı. «Mr. Thorne'a, geldiğinizi haber vereyim.» Dominic Thorne'un odasının, ahşap kaplama duvarları, yerdeki tüylü, kalın halı, içki dolabı ile çok etkileyici bir havası vardı. Ama en etkileyici olan, maun masada oturan Dominic Thorne'un kendisiydi.

Sara odaya girince, elindeki altın dolmakalemi masaya bıraktı, gülümsedi. «Mar...» Sözü yarım kaldı, gözleri kısıldı. «Hayır, Marie değilsin, değil mi? Merhaba, Sara!» diyerek ayağa kalktı.

Sara ne kadar bozulduğunu gizleyemedi. «Nerden anladın?»

Dominic için için güler gibiydi. «Bunu sana söyleyemeyecek kadar kibar bir beyefendiyim.»

Sara'nın gözleri öfkeyle parladı. «Hayır! Hiç de değilsin! Buraya bunu söylemeye geldim.»

Dominic derin bir soluk aldı, masanın çevresini dolaşarak, önünde durdu, masanın kenarına dayandı. «Teyzenle eniştene, zaten bildikleri bir şeyi söylemediğini tahmin edemezdim.»

«Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.»

«Peki, düşünebildin mi?»

«Tam olarak değil.» Sara başını çevirdi.

«Düşünecek bir şey yok. Onlar senin ailen.»

«Evet,» dedi Sara düşünceli bir tavırla. «Ama bunu kabul etmek kolay değil.»

«Neden buradasın; Sara?» Gözlerini kısarak dikkatle ona baktı. «Yani gerçek nedeni soruyorum.»

«Söyledim ya...»

«Gerçek nedeni istiyorum, Sara,» diye diretti Dominic.

Sara kızardı. Dominic'in güçlü sezgisi onu ürkütmüştü. «Teyzemle eniştemi ziyaret etmeden hiç hoşlanmadığımı söylemek istemiştin.»

«Hayır,» diye başını salladı Dominic. «Gerçek neden bu değil, Sara.»

Sara meydan okur gibi başını kaldırdı. «Neymiş öyleyse?»

Dominic'in yüzü sertleşti. «Söylememi gerçekten ister miydin? Ya da göstermemi?»

«Gös... göstermeni mi?»

Dominic'in erkeksi gücü bir kez daha onu tutsak almış, cinselliğini tüm bedeninde hissetmişti. «Evet, göstermek,» dedi Dominic boşuk bir sesle.

«Ben... Hayır!» Elini kolunu bağlayan büyüden kendini zorla kurtararak, gözlerini kitaplara dikti.

«Haklısın.» Dominic kendini frenlemek ister gibi bir soluk aldı. «Michael seni görmek istiyor.»

«Hayır!» Sara hızla ona döndü, aynı anda döndüğüne pişman oldu. Dominic'in bakışları yakıcıydı. Çok güçlü bir arzuyu denetlemeye çalışır gibiydi. Sara bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Kendini dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hissediyordu. Nedenini bilmediği bir korku duyuyordu. Evet, korkuyordu. Bu adam kardeşiyle nişanlıydı. Ama yine de, yine de...

«Sara!» Dominic acı çeker gibi fısıldadı.

«Michael Lindlay'i görmek istemiyorum.» Sara dakikalar önce sorulan bir soruyu cevaplandırıyordu. Gerçekte ikisi de o noktayı çoktan aşmışlardı. Aralarında çılgınca bir tutku büyüyor, büyüyordu. Öyle bir duyguydu ki bu, başıboş bırakılırsa, her an denetimden çıkabilirdi. Buna izin verilmemeliydi.

Dominic, Sara'nın gözlerindeki sessiz yalvarmayı sezdi, aniden soğuk bir işadamı tavrına büründü.

«Michael'in tek isteği seni görmek değil,» dedi yumuşak bir sesle. «Kendisi ve Marie ile birlikte oturmanı istiyor.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

«Çıldırılmış olmalı,» diye bağırdı Sara. «Hayır, kızını yeniden bulan bir babanın doğal davranışı.»

«Herhalde o öyle istiyor diye gidip onunla oturacak değilim.»

«Ama yapılacak en doğru şey bu.»

«Benim için değil! İki gün içinde Amerika'ya, dönecek ve mesleğimi sürdüreceğim.»

«Bunun için henüz sağlığın elverişli değil.» «Sağlığım, canım ne isterse onu yapacak kadar yerinde,» diye bağırdı Sara.

«Peki, Marie için burada kalmayı kabul etmez miydin?»

Sara'nın dudakları kederle kıvrıldı. «Çünkü Marie'yi mutlu görmek istiyorsun, öyle değil mi?»

«Yalnızca onun için değil, bunu senin için de istiyorum. Öz kardeşine sırt çevirmenin seni mutlu kılmayacağından eminim.»

Haklıydı. Marie'ye sırt çeviremezdi. Birden, Dominic'in kendisini ne kadar iyi tanıdığını fark etti.

«Ayrıca, babana da haksızlık ediyorsun.» diye sözlerini sürdürdü Dominic. «Annenle mutluydun, değil mi?»

«Evet. Çok.»

«O zaman seni annene vermekle sana iyilik etmiş oldu.»

«Dominic.» Michael Lindlay kapıda belirdi. Aynı anda hayretle Sara'ya baktı. «Sara.»

Bir gece içinde yaşlanmıştı. Yüzünde yorgun bir ifade, gözlerinde keder vardı. Sara'yı görünce yüz çizgileri acıyla gerildi, içeri girmekle çıkmak arasında kararsız kaldı.

«Gelsene, Michael.» Dominic onun yerine karar vermişti bile. «Belki sen Sara'yı kandırabilirsin.»

«Hiç sanmıyorum.» Sara sert bir sesle Dominic'i cevaplayarak arkasını döndü.

Birkaç saniye sonra arkasında kapının kapandığını duydu. Babasının onunla konuşmak istemeyişini bu kadar kolay kabul etmesi, kendisini rahatlatmış mıydı, üzmüş müydü, bilemiyordu.

«Sara.»

Sara döndü. Bürodan çıkan, babası değil, Dominic'ti. Sara utangaç bir ifadeyle sordu. «Bir bakışta Marie olmadığımı nasıl anlayabildin?»

Babası' gerginliğini bir ölçüde yenebilmiş gibiydi, ama yine de bakışlarında bir tedirginlik seziliyordu. «Kızlarımı tanırım,» dedi pürüzlü bir sesle.

«Bu Marie için doğal, ama beni nasıl tanıdın?»

«Resimlerinden.»

Sara'nın kaşları çatıldı, anlayamıyordu. «Sen de resimlerim mi var?»

Babası başını salladı. «Annen gönderiyordu, tabii Richard'ın da onayını alarak.»

«Annemle yazışıyor muydunuz?»

«Zaman zaman. Aslında pek yazışmak denmezdi buna, yılda bir ya da iki kez. Annen senin resimlerini gönderirdi, ben de Marie'ninkileri. Yazdıklarını toplasan on beş, yirmi cümleyi geçmezdi, ama resim göndermek bir kural halini almıştı.»

«Bu yıl fotoğraf almayacağını biliyor muydun?» diye sordu Sara acı bir sesle. «Annemin beni İngiltere'ye, size getireceğinden haberin var mıydı?»

«Hayır.» Babası şaşırmıştı. «Hiç haberim yok tu.»

«Teyzeme yazdığına göre, annem, artık Marie ile birbirimizi tanımamız gerektiğini düşünmüş. Sanırım bu korkunç karşılaşma daha önce gerçekleşecekmış.»

«Kızgın olduğunun farkındayım, Sara...» «Kızgın mı? Öfkeden ateş püskürüyorum. Marie olanları anlayışla karşılayabilir, ama benim için mümkün değil.»

Babası acı acı güldü. «Marie de pek anlayışla karşılamış sayılmaz. Dün sen çıktıktan sonra, bana söylemediğini bırakmadı.»

«İyi etmiş.» Sara öfkesinin yavaş yavaş geçtiğini hissediyordu. «Marie'yi seviyorum.»

«O da seni seviyor.» Sara'ninkine çok benze yen kahverengi gözleri yaşlarla doldu. «Ama be nim kadar değil. Sara...»

«Beni öğle yemeğine davet etmeye ne dersin?» diye aceleyle sözünü kesti Sara. Çünkü konuşmanın duygusal bir yöne kayacağını hissetmişti. Geleceğine ilişkin bir karara varıncaya kadar duygusallıktan uzak durmak istiyordu. Hatta kendi öfkesini bile bir süre için yenmeye çalışmalıydı.

«Ciddi misin?» diye sordu babası hevesle. «Neden olmasın? Ama teyzemle enişteme haber vermeliyim.»

«Giderken onlara uğrar, izin isteriz. Yalnız, daha önce büroma uğramalıyım, bekler misin?»

«Tabii.»

Birkaç saniye sonra Dominic bürosuna döndü. Belli ki, dışarıda babasının çıkmasını bekliyordu. «Baban çok mutlu görünüyordu.»

«Yalnızca birlikte yemek yiyeceğiz.»

«Michael için bu, basit bir yemekten öte bir şey.»

«Memnun oldun mu?»

«Evet. Ama kendi adıma değil.» Dominic'in sesi değişmiş, bir fısıltıya dönüşmüştü. «Ve sen nedenini biliyorsun.»

«Hayır.» Aynı elektrikli hava bir kez daha doğmuştu, hem de daha güçlü bir biçimde. Ve Sara bir kez daha içinde o korkuyu duydu.

Dominic yavaşça kapıyı kapadı, gözleri Sara'nın aralık dudaklarına dikilmişti. «Evet, Sara, evet!» diye inler gibi fısıldadı, onu kendine doğru çekti, kollarına aldı. «Ne zamandır bu anın özlemini çekiyordum, Tanrım,» ne zamandır!» Dudakları Sara'nın dudakları üzerinde kenetlendi.

Artık duygularını yadsımak olanaksızdı. Sara'nın dudakları, Dominic'in ağzının uyandırdığı dayanılmaz çağrıya cevap vermek üzere açılmış, vücudu sımsıkı onunkine yapışmıştı. Hiç böyle öpülmemişti. Dominic'in dudaklarının her dokunuşu, bir öncekinden daha baş döndürücüydü.

Ama birden bilincine vardı genç kız. Dominic' in öptüğü o değil, Marie'ydi. Sara yalnızca bir an için Marie'nin yerine geçmişti. Bunu anlar anlamaz ondan uzaklaştı.

«Gitmem gerek,» dedi titrek bir sesle. «Baba mı dışarıda beklerim.»

Yavaşça odadan çıkarken, Dominic onu durdurmak için en ufak bir harekette bulunmadı; büyülenmiş gibi, yüzü sapsarı, öylece arkasından baktı.

Dışarı çıktığında, Sara kendinde değildi. İçer de neler olmuştu? Sanki bir patlama gibiydi, vücutları önüne geçilmez bir arzuyla bütünleşmiş ti. Dominic kendini kaybetmiş, inanılmaz bir açlıkla ona sarılmıştı. Sara da onu istemişti. Ama o, Dominic için Sara Hamille değil, Marie Lindlay'di.

«Sara!» Nihayet babası gelmişti. «Kusura bakma, geciktim. Evde olması için Marie'ye telefon ettim.»

Az önce olanlardan sonra Marie'nin yüzüne nasıl bakabilecekti?

Neyse ki, ilk önce teyzesiyle eniştesinin evine uğrayacaklar, böylece kendini toparlayacak kadar zamanı olacaktı. Teyzesi ile eniştesi babasını nezaketle karşıladılar. Sara'nın korktuğunun tersinde, aralarında gergin bir hava yoktu.

«Eve uğradığımıza göre, üstümü değiştirebilirim, değil mi?» dedi babasına.

«Tabii. Yokluğunda Susan ile Arthur bana ar kadaşlık ederler.» Onların yanında, oldukça rahat görünüyordu.

Sara odasına çıktı, sabah aceleyle üzerine geçirdiği pantolonu çıkarıp, tenine çok yakışan, kızıl-kahverenginde, sırtı açık, ipekli bir elbise giydi. Tam aşağı iniyordu ki, teyzesinin sesi kulağına çalındı. «Sara bunu bilmiyor, değil mi?» Duyduğu sözlerle olduğu yerde dondu kaldı. Bilmediği başka şeyler de mi vardı?

Michael Lindlay'in içini çektiği duyuldu. «Bunu hiç kimseye söylemek kolay değil benim için. Özellikle Sara'ya.»

«İnanamıyorum.» Eniştesinin sesinde derin bir üzüntü seziliyordu. «Zavallı, Sara. Bu gerçeği kaldıracabileceğini sanmıyorum, önce annesiyle üvey babası, şimdi de...»

«Şşşt... Arthur!» Karısı telaşla onu susturdu. «Galiba Sara geliyor.»

Sara altüst olmuştu. Eniştesi ne diyordu? Önce annesiyle üvey babası, şimdi de...? Şimdi de babası mı ölmek üzereydi? Olamazdı! Peki, ondan başka kim olabilirdi ki?

Odaya girerken gülümsemeye çalışıyordu. «Ben hazırım.» Artık babasına bambaşka bir gözle bakıyordu. Eğer ölümü bekliyorsa ki o sözlerin başka bir anlamı olamazdı, o zaman neydi hastalığı? Her şey olabilirdi. Kalp yetmezliği, başka bir ölümcül hastalık. Ona karşı nasıl bu kadar acımasız, bu kadar çocukça davranabilişti?

Babası ayağa kalktı. «Çok güzelsin, Sara.» Teyzesiyle eniştesine döndü. «Bizimle birlikte gelmenizi gerçekten çok isterdim.» «Teşekkürler, başka bir zaman,» dedi teyzesi. «Sara!» Araba evin önünde durur durmaz, Marie sevinçle onu karşılamaya koştu, arabanın kapısını açtı, kolundan tutarak eve götürdü. «Babam yemeğe geleceğini söylediğinde inanmadım.» Ona sınıksı sarıldı. «Dün olanlardan sonra bizi hiç görmek istemeyeceksin sandım.»

Sara gözlerinde yaşlar, gülümsedi. Marie'nin sevinci o kadar yapmacıksız, o kadar içtendi ki... «Öz kardeşimi nasıl görmek istemem?»

Yemek oldukça neşeli geçti. Marie ile babası Sara'nın kendini evinde hissetmesi için ellerin den geleni yaptılar.

Yemek bittikten sonra babası ile Marie, Sara'ı akşam yemeği için de ikna etmeyi başardılar. Babası Sara'ya sevgi ve özlemle baktı. «Yalnızca akşam yemeği değil, Sara. Ben, yani Marie ile ikimiz...» Sözcükleri söylemekte zorluk çekiyor gibiydi. «Senin hep bizimle kalmanı istiyoruz.»

Sara ne diyeceğini bilemedi, yutkundü. «Ama Marie yakında evlenecek.» Dominic ile Marie'nin evleneceği düşüncesi, sesinin hafifçe titremesine neden olmuştu. O sabah Dominic kendisini öperken aslında Marie'yi öpüyor olabilirdi. Ama Sara için Dominic, Dominic'ti. Başka hiç kimse değil! Aynı anda hem kardeşinin, hem de kendisinin âşık olduğu adamdı. Evet âşık olduğu! Üstelik bu adam, ne nefret edebileceği, ne de mücadele edebileceği kendi öz kardeşiyile nişanlıydı.

«İyi ya,» dedi Marie gülümseyerek. «Kalman için çok daha geçerli bir neden bu. Böylece ben gittiğim zaman babam yalnız kalmamış olur.»

Marie'nin bu sözlerinin ardında hiçbir kötü niyet yoktu, ama Sara yine de içinde bir şeyle rin kırıldığını hissetti. Bir kez Marie'nin yerine konmuştu.

Babası Sara'nın yüzündeki kırılgan ifadeyi görmüştü. «Ben bizimle kalmanı senin için istiyorum. Bunca yıldan sonra seninle birlikte olmak istiyorum.»

«Şey, biraz düşünmem gerek,» dedi Sara tedirgin bir sesle.

«Babacığım, sen işine gidebilirsin.» Marie gergin havayı geçiştirmeye çalıştı. «Biz Sara ile havuzda biraz yüzeriz. Sana söz veriyorum, dön düğünde onu burada bulacaksın.»

Babası onları öptü, odadan çıkarken Sara ar kasından baktı. Her genç kızın, babası olduğu için övüneceği bir adamdı. Sara da bu duyguyu benimsemeye başlamıştı. Hem yirmi yıl önce olanlar anne ve babasının ortak kararıyla ger çekleşmişti. Annesini çok sevmişti, neden zamanla babasını da sevmesindi? Zamanla mı? Bu gün duyduğu sözler pek fazla zamanı olmadığını gösteriyordu.

«Zavallı babam,» dedi Marie. «Olanlar onu çok sarstı. O günden beri rahat yüzü görmedi.» Sara düşünceli bir ifadeyle kardeşine baktı. «Her şeyi böyle kolaylıkla kabullenmene şaşıyorum.»

Marie omuzlarını silkti. «Yaşam böyle bir şeyle kendini üzmeye değmeyecek kadar kısa. Bili yorum, babamın seni yaraladığını düşünüyor sun. Ama annen, yani annemiz de bana aynı şeyi yapmadı mı? Yine de ben ona kızmıyorum. Sonuçta o da beni bırakıp gitti. Senin için yeni bir bakış açısı, değil mi?»

Haklıydı. Sara gülerek başını salladı. «Evet, yeni bir bakış açısı gerçekten.»

Marie'nin yüzü ciddileşti. «Nasıl bir insandı? Annemiz yani. Güzel miydi? Biz ona mı benzemişiz?»

«Bu bir övünme mi?» Sara kardeşine göz kırptı.

«Dominic gibi biri bana evlenme teklif ettiği ne göre, övünebilirim, değil mi? Onu harika bulmuyor musun?»

«Çok hoş bir insan.» Sara doğal olabilmek için olağanüstü çaba gösteriyordu. Dominic'e duyduğu aşk, daha önce hiç yaşamadığı kadar derin, güçlü bir duyguydu. «Ona ısınmamamı hoş karşılamalısın,» dedi zorla gülümseyerek. «İlk karşılaşmamızda üstüme yürüdü, ikincisinde de beni bir sürü şeyle suçladı.»

«Tabii, anlıyorum,» dedi Marie gülerek. «Hadi, yüzelim mi? Benim bikinilerimden birini giyebilirsin, sana tam gelir. Hâlâ annemin nasıl bir kadın olduğunu söylemedin. Aman Tanrım, şu hale bak! Çenemin düşüklüğünden, sana, cevap verme fırsatı bırakmıyorum.» Acıklı bir ifadeyle gülümsedi. «Dan... Şey, Dominic yani, her zaman boş konuştuğumu söyleyip durur. Galiba haklı da. Ama sessizlikten gerçekten nefret ediyorum. Sen etmez misin? Yalnız kalmayı da hiç sevmem.» Yüzü kederlendi. «Nefret ederim.»

Sara kardeşinin bu kez boş yere çene çalmadığını, bir şeyleri gizlemek için konuştuğunu anamıştı. Dan diye birinden söz etmiş, sonra da bunu Dominic'e çevirmeye çalışmıştı. Kimdi bu Dan?

«Annemiz çok güzel, çok zeki bir kadındı,» diye kardeşinin sorusunu cevapladı. «Çok renkli bir kişiliğe sahipti, eğlenmeyi severdi. Üvey babamla çok mutluydu. Onu beğenirdim, ama an nem olduğu için değil.»

«Bundan eminim,» dedi Marie. «İnsan annesini, babasını çok sevmesine rağmen onları beğenmeyebilir. Ben de babamı beğenirim, onu tanıdıkça senin de beğeneceğine inanıyorum. Senin bizimle kalmanı gerçekten istiyor. Hepimiz istiyoruz.»

«Düşünmek için zamana ihtiyacım var, Marie.»

«Peki, hadi gel yüzelim.»

Daha sonra Sara, teyzesiyle eniştesine telefon ettiğinde, akşam yemeğine orada kalabileceğini, herhangi bir programlarının olmadığını söylediler.

Sonra Marie kolundan çekiştire çekiştire Sara'yı odasına götürdü, dolabının kapısını ardına kadar açıp, o akşam giymesi için bir elbise seçmesini istedi. O kadar neşeliydi ki, karşı koymak olanaksızdı.

Sonunda Sara mavi, kadife bir elbise seçti. Esnek kumaş vücudunu sarıyor, göğüslerini büyük ölçüde açıkta bırakıyordu. Etekleri de yere kadar inmekteydi.

Babası ile Dominic geldiklerinde, Sara yemeğe kaldığına pişman oldu. Dominic'in geleceğini tahmin etmiyordu.

«Merhaba, Sara,» diyerek Dominic kısaca selamladı onu.

«Merhaba, Mr. Thorne.»

«Nişanlıma Mr. Thorne diye hitap etmen doğru değil,» diye güldü Marie. «Değil mi, sevgilim?»

«Haklısın.» Dominic'in sesi ifadesizdi.

Sara gece boyunca Dominic'e herhangi bir şekilde hitap etmemeye çalıştı. Daha çok babasıyla konuştu. Yeni ailesini giderek benimsiyordu.

Ama Dominic'e âşık olması İngiltere'de kalmasını olanaksız kılmıştı. «Sara?»

Başını kaldırınca, babasının soran bakışlarıyla karşılaştı. «Affedersin, ne diyordun?» diye şaşkın bir yüz ifadesiyle sordu.

Babası güldü. «Aldırma, önemli değildi. Bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?»

«Teşekkür ederim.» Sara kızardığını hissetti. Dominic'in içine işleyen bakışlarıyla karşılaşmamak için çaba gösteriyordu. Sürekli kendisini izlediğinin farkındaydı. Ama neden? Bir bilebilseydi! «Şey, artık benim kalkmam gerek.» Dominic sanki bu anı bekliyormuş gibi atıldı. «Seni ben bırakabilirim.»

Sara kesin bir tavırla reddetti. «Hayır.» Bu adamla yalnız kaldığı zaman kendine güvenini yitiriyordu. «Yani, bir taksiyle gidebilirim demek istedim,» diye aceleyle ekledi. «Dominic'i bu kadar erken bir saatte Marie'den ayırmak istemem.»

Dominic sözcüklerin üzerine basa basa konuştu. «Beni buradan erken ayırmış olmazsın. Seni

bıraktıktan sonra geri dönerim.»

Babası da onu destekledi. «Hem saat onu geçiyor. Sara nezaket gösterip sizi yalnız bırakmak istiyor, ama senin de yatman gerek, Marie.»

Marie güldü. «Eğer düşündüğün buysa, hiç üzülme, Sara. Biz Dominic’le baş başa bahçede biraz dolaşınız, sen de kendini suçlu hissetmezsin.» Nişanlısının elinden tuttu, bahçeye çıktılar. Kapı arkalarından kapandıktan sonra babası Sara’ya döndü. «Marie’ye aldırma, biraz fazla açık sözlüdür.»

«Evet.» Elinde olmadan akli bahçeye gidiyor, kıskançlık, bir bıçak gibi yüreğine saplanıyor, yüzüne ateş basıyordu. «Ben... Benim hoşuma gidiyor. Annem de...»Sözünün sonunu getireme di.

«Evet?» Babası devam etmesi için üsteledi. «Be nim yanımda annenden söz etmekten kaçınma malısın. Rachel’den haber almalı o kadar uzun zaman oldu ki, senden onu dinlemek beni mutlu kılar.»

«Özür dilerim,» dedi Sara, gerçekten üzülerek. Babasının annesini sevdiğini söylerken Dominic’ in haklı olduğunu düşündü. «’Annem de beni dürüst bir insan olarak yetiştirdi,’ diyecektim.»

Babası başını salladı. «Çocuk eğitimi konusunda da her zaman aynı görüşleri paylaşmışızdır.» O sırada Dominic ile Marie içeri girdiler. Marie’nin ışıldayan yüzünden, ruhsuz dudaklarından uzun uzun öpüldüğü anlaşılıyordu, ama yine de Dominic kendisine bakıyordu! Neden?

Sonunda çıktılar. Arabadaki sessizlik sinir bozucuydu. «Benimle olmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?» Dominic’in tepeden inme sorusunu Sara beklemiyordu.

«Pek hoşlanmıyorum,» diye aynı açıksözlülük ile cevapladı.

«Seni öptüğüm için.»

«Hayır.»

«Yalan söylüyorsun.»

«Yalan değil. Sen beni değil, Marie’yi öpüyordun.»

Dominic güldü, ama sesi ciddiye. «Marie’yi öyle öpseydim, ödü kopardı. Ben seni öpüyordum, Sara. Ne yazık ki, seni.»

Sara’nın akli daha da karışmıştı. Yoksa Dominic birden fazla kadının kendisiyle ilgilenme sinden hoşlanan erkeklerden miydi? Ama Marie’ yi çok sever görünüyordu. Belki de gerçekten seviyordu, ama bu, başka kadınlara ilgi duymasına engel olmuyordu.

«O zaman bir daha tekrarlanmamasını istiyorum.»

«Çok çaba gösteriyorum, Sara.» Sesi acı çeker gibiydi. «Gerçekten çaba gösteriyorum.»

«O halde biraz daha dikkatli ol. Kız kardeşimin nişanlısının gönül eğlendirme aracı durumuna düşmek istemem.»

Dominic’in dudakları, bastırmaya çalıştığı öfkeyle sınırsız kenetlenmişti. «Gönül eğlendirme değildi,» dedi öfkeden kısılmış bir sesle. «Ben... ben kendime engel olamadım.» Zaafını kabul etmenin ona ne kadar güç geldiği belli oluyordu. «Ama İngiltere’de kalacak olursan, bir daha tekrarlanmayacağına söz veririm.»

«Bir daha olsa da olmasa da, Amerika’ya döneceğim.»

«Dünyanın öbür ucuna kadar peşinden gelebilirim»»

Sara şaşırdı. «Pek akıllıca bir iş olmasa gerek.»

«Hayatımda bir kez olsun, akıllıca olmayan bir şey yapmak isterdim.» Direksiyonu kavrayan elleri öylesine sıkılmıştı ki, parmaklarından kan çekilmiş, bembeyaz kesilmişti.

«Düğün ne zaman?» diye anlamlı bir ses tonuyla sordu Sara.

Dominic derin bir soluk aldı. «Henüz tarih saptanmadı.»

«Saptansa iyi olur. Seni oyalayacak bir karın olursa, başka kadınların peşinden koştuktan vazgeçersin belki.» Gözleri karanlıkta kıvılcımlar saçıyordu. «Bana davranışını Marie bilseydi, eminim çok üzülürdü. Tabii babam da.»

Dominic'in yüz çizgileri birden gerildi. «Onlara söylememeni rica ederim.»

Sara'nın sesinde açık bir küçümseme vardı. «Tahmin etmiştim.»
«Sandığın nedenle değil. Senin anlayamayacağın bir nedenden ötürü istemiyorum onların bilmesini. Eğer söylersen, onlara, düşünebileceğinden çok daha fazla kötülük etmiş olursun. Her ikisinin de sana çok ihtiyaçları olacak.»

Aynı duygu yeniden içini kaplamıştı. Bir tehlike önsezisiydi bu. Dominic babasının hastalığından mı söz ediyordu yoksa?»

«Peki, ben ne olacağım?» diye isyan etti Sara. «Bana kim yardım edecek?»

Karanlıkta Dominic'in eli uzandı, Sara'ninkini kavradı. «Ben her zaman yanında olacağım. Bundan emin olabilirsin.»

Sara gözlerini kaldırdı ve Dominic'in, yüreği ne bıçak gibi saplanan alev alev bakışlarıyla karşılaştı. Artık istese de Florida'ya gidemezdi. Sevdiği erkek buradaydı, onun da yeri burasıydı.

Başını eğdi, ağlamaklı bir sesle cevap verdi. «Kalacağım.»

Dominic birden rahatlamıştı sanki. Saranın elini aldı, avucunu açıp içini uzun uzun öptü. «Teşekkür ederim Sara, pişman olmayacaksın.»

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Marie, teyzesiyle eniştesinin evi ne geldiğinde sevinçten uçuyordu.

Sara rahatsız geçmiş bir geceden sonra yeni uyanmış, şaşkındı. «Nereden öğrendin kararı mı?»

«Dominic'ten. Beni her sabah arar.» Dudaklarının üzerinde dudaklarının tadı, her defasında içinde ürpertiler uyandıran bakışları olmasa, Dominic'in bütün benliğiyle nişanlısına bağlı olduğuna inanabilirdi.

«Hadi, bugün taşın bizim eve!» Marie çevresin de dört dönüyor, ona rahat vermiyordu. «Şimdi! Babama sürpriz yapalım.»

Sara yardım ister gibi teyzesine baktı. Marie ile karşılaşmak teyzesini çok heyecanlandırmıştı. Şimdiyse, koltuğuna oturmuş, kucağında örgüsü, sevgiyle yeğenlerini izliyordu. Sara umutsuzlukla, «Susan teyze, ne diyorsun?» diye sordu. «Artık yerin, baban ve Marie'nin yanı,» dedi teyzesi kesin bir sesle.

«Ama sizleri böyle bırakmak bana ters geliyor.»

«Sana gücenecek değiliz, Sara. Buraya sık sık bizi ziyarete gelirsin. Ayrıca, seni tek başına Florida'ya göndermektense, burada, İngiltere'de olduğunu bilmek bizi çok daha mutlu eder.»

Sara, babasının durumu nedeniyle teyzesinin haklı olduğunu biliyordu. Ama Dominic'i sık sık göreceği bir yerde olmak, genç kızı sarsmayacak mıydı? «Pekâlâ,» dedi sonunda. «Hadi eşyaları mı toplayalım. Çok az şey getirmiştin zaten. Uzun sürmez.»

Teyzesi ile eniştesine veda ederken, Sara onları sık sık arayacağına söz verdi. Valizlerini Marie'nin

kırmızı spor arabasının bagajına yerleştirdiler, yola ıktılar.

Marie bu yeni durumun coşkusuna kendini kaptırımış, planlar yapıyordu. «Hey, aklıma ne geldi. Seni tüm dostlara tanıştırmak için bir parti verelim!»

Sara bu öneri karşısında garip bir çekingenlik duydu. «şimdilik vazgeç, Marie. Önce yeni yaşantıma alışmalıyım.»

«Saçmalama. Bize alışacak değilsin ya. Biz senin ailen değil miyiz? Hem ben seni arkadaşlarıma göstermek istiyorum.»

Sara tartışmaya girmekten kaçındı. Kardeşi her şeyi gönlünce yapmaya alışmıştı, ama bunu o kadar tatlılıkla beceriyordu ki, insan kolay kolay direnemiyordu.

Marie onu, kendi odasının yanındaki odaya götürdü. «Seni ikna edeceğimden emindim,» de di Sara'nın valizini yatağın üstüne koyarken. «Onun için, Edith'e bu odayı hazırlamasını söyledim. Sevdin mi? Sevmedinse, başka bir odayı seçebilirsin. Babamla benimkinin dışında altı yatak odası daha var. Beğendiğine yerleş.»

Sara hiçbirisinin bundan daha rahat olamaya çağından emindi. Mobilyalar beyaz, dinlendirici, halılar, yatak örtüsü ve perdeler kahverengiydi.

Babası geldiğinde, Sara odasındaıydı. Pencereden baktı. Olamaz! Bir değil, iki arabaydı gelen. Babasının Mercedes'inin yanında, o çok iyi tanıdığı mavi Rolls-Royce park etmişti. Babası bir kez daha yalnız gelmemiş, Dominic'i de getirmişti. Ama Sara biliyordu ki, onu sık sık görmeye artık alışması gerekiyordu.

Babasının, üzerini değıştirmek üzere odasına girdiğini duydu. Kendini göstermek için en uygun zamandı bu.

«Merhaba, canım.»

Sara'yı ilk kez Marie sanmıştı. Odasına ondan başkasının girmesini beklemiyordu anlaşılan. «Bugün Sara'yı gördün mü?»

Sara, babasının kendisine duyduğu sevgiyi görünce, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. «Evet,» dedi titrek bir sesle.

«Eve geldiğimde, akşam yemeği için onu da burada bulacağımı sanmıştım,» dedi gerçek bir üzüntüyle.

Sara ellerini ona doğru uzattı. «Buradayım,» dedi yumuşak bir sesle. «Hem de kalmak üzere.»

«Sara... sen misin?» Babasının gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Sara, titrememesi için dudaklarını ısırđı. «Evet.»

Birbirlerinin kollarına atıldılar. Sara babasının omuzlarının sarsıldığını hissetti. Ayrıldıklarında, adamın gözlerinde yaşlar parlıyordu.

«Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.»

«Sanırım biliyorum.»

Babası zafer kazanmış bir insanın mutluluğuyla bir kahkaha attı. «Evet, evet. Artık biliyor sun!» Kolunu omuzuna doladı. «Hangi odayı seç tin?» Sonra kendi kendine mırıldandı.

«Marie'nin yanındaki oda. Nasılsa böyle olacaktı.»

Sara'nın kaşları çatıldı. «Eğer başka bir oda da kalmamı istiyorsan...»

«Hayır,» diye sözünü kesti babası. «Hayır, onu demek istemedim. Yalnızca bazen Marie, şey... Marie uykuda yürür de.»

«Mesele bu muydu?» diye rahatlayarak gülümsedi Sara. «Ben onunla başa çıkarım. Annemin de aynı alışkanlığı vardı.»

Babasının yüzü hüznünlendi. «Demek Rachel eski huyunu bırakmamış.»

Sara güldü. «Hayır. Gece yarısı onu evin için de dolaşırken bulurduk.»

«Marie altı ay önce başladı. Merdivenlerden düştükten sonra.»

«Ne diyorsun?» Sara'nın yüzündeki dehşet, sesine de yansımıştı. «Yaralandı mı?»

«Yalnızca kafası şişti.» Kravatını bağlamak için arkasını döndü. «Birkaç gün gözü morarmış dolaştı.»

O sırada kapıda Marie belirdi. Yürüdükçe pırıltılar saçan lame elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Sara'nın hayran bakışlarını görünce güldü. «Bu gece Dominic'le annesinin verdiği bir partiye gidiyoruz. Gelemeyeceğimizi bildirmeye fırsat olmadı.»

«Gitmemeniz için hiçbir neden yok ki,» dedi Sara salona girerlerken.

İsteksizce Dominic'e baktı ve genç adamın kısık gözlerle onları süzdüğünü gördü. Koyu renk takım elbisesi ve kar beyazı gömleğiyle göz alıcıydı.

«Acaba hanginizi öpmem gerekiyor?» diye sordu şakayla, sanki onları karıştırmış gibi.

«Bil bakalım!» Marie yaramaz bir çocuk gibi güldü.

Dominic tanımaya çalışıyor gibi dikkatle ikisine bakıyordu. Oysa Sara onu bir bakışta tanıdığından emindi. İki karşılaşmaları hariç, Dominic onları hiç karıştırmamıştı.

Kendisine doğru yürüdüğünü görünce, bir an kalbinin durduğunu sandı. Ama Dominic son anda fikir değiştirip, Marie'yi hafifçe dudaklarından öptü.

Sonra Sara'ya döndü. «Seni kaygılandırıdım mı?»

«Kaygılanmak mı?» Marie gülerek koluna girdi. «Senin tarafından öpülme düşüncesi hiçbir kızı kaygılandırmaz.»

«Sen öyle diyorsan, öyledir.»

«Evet, öyle diyorum. Ben de tam Sara'ya bu akşamki partiye gitmemelik edemeyeceğimizi söylüyordum.»

«Ben de, gitmemeniz için hiçbir nedenin olmadığını söylüyordum,» diye atıldı Sara.

Dominic kayınpederine döndü. «Michael, siz neden bizimle gelmiyorsunuz? Annem gelemeyeceğini duyunca üzülmişti. Sara'yı görmeyi de çok istiyordu zaten.»

Sara söze karıştı. «Annenle başka bir zaman tanışabiliriz, Dominic.»

«Neden bu gece olmasın?» Gözlerini Sara'ya dikmişti.

Babası kolunu Sara'nın omuzuna doladı. «Diane seni gördüğüne çok sevinecek, Sara. Beni de davet etmişti, ama senin için kaygılı olduğumdan gitmek istememiştim. Ama şimdi bizimle olduğuna göre, hep birlikte gidebiliriz. Parti öyle çok kalabalık olmayacak, değil mi, Dominic?»

«Otuz kadar çağrılı var.»

Otuz kişi Sara'ya dünyanın insanı gibi geliyordu o anda. Ama tartışmayı daha fazla uzatmak istemedi.

Yemekte Sara ile Marie'nin çocukluk yıllarından konuştular. Bu arada bir sürü ilginç benzerlik ortaya çıkardılar. Örneğin, ikisi de aynı zamanda kızamık olmuşlar, aynı günlerde bademciklerini aldırılmışlardı.

«Belki de aynı erkeğe âşık oluruz.» Marie bunu gözlerinde muzip bir pırıltı, çocukça bir neşeyle söylemişti, gerçeğe ne kadar yaklaştığının hiç farkında olmadan. Ama yine de, Sara derinden sarsıldığını hissetti. Marie, «Nasıl bir şey olurdu, sevgilim?» diye nişanlısına döndü. Dominic'in yüz çizgileri sert, ifadesi ciddiydi. «Hiç hoşuma gitmedi.»

«Yalnızca şakaydı, Dominic.» Marie de ciddileşmişti. «Eminim, Sara'nın Amerika'da bir erkek arkadaşı vardır.»

Dominic delici bakışlarla Sara'ya döndü. «Var mı?»

Sara'nın aklına Barry geldi, ama hemen vazgeçti. «Amerika'da yok, ama burada bir... bir arkadaşım var, Eddie.» İçinden, onu böyle kullandığı için Eddie'nin kendisini başışlamasını diledi. Ama kendini savunabilmek için bir silaha ihtiyacı vardı. En çok korktuğu şey, Dominic' in, ona ne kadar derinden bağlandığını anlamasıydı

«Çok hızlısın,» dedi Dominic. «Buraya geleli daha iki hafta bile olmadı.» Sara ona bakarak hafifçe gülümsedi. «Bazen bir bakış bile birini tanımaya, ondan hoşlanmaya yeterli olabiliyor,»

«Eddie'yi bir gece eve çağırmalısın,» dedi babası. «Onu tanımayı çok isterim.»

«Marie'nin partisinde olabilir.»

Marie hevesle atıldı. «O zaman partiyi olabildiğince yakın bir tarihte vermeliyiz. Cumartesi nasıl olur?»

«Benim için çok erken,» dedi Sara gülümseyerek. «Belki gelecek hafta cumartesi. Olur mu?»

«Peki,» diye isteksizce kabul etti kardeşi. Sonra saatine baktı. «Artık çıkmamız gerek.»

Diane Thorne'un evi son derece görkemliydi. Bir uşak onları karşıladı, diğeri, konukların iki şer üçer gruplar halinde bir araya gelip konuştuğu büyük, göz kamaştırıcı salona aldı.

Marie ile Sara'nın girişi, sandığından çok da ha büyük bir ilgi uyandırdı. Sara'nın korktuğu da buydu. Babasının kolunun, onu korumak ister gibi beline dolandığını hissedince, içine dolan güven duygusuyla ona yaslandı.

«Gel, annemle tanıştırayım,» diye kulağına fısıldadı Dominic.

Sara irkilerek ona baktı, telaşla kolundan sıyrıldı. «Sen olduğunu fark etmemiştim. Ben... ben babam sandım.»

«Babana seninle benim ilgileneceğimi söyledim. Marie onu içki almaya götürdü. Şimdi gel, seni annemle tanıştırayım.»

Dominic onu dirseğinden tutarak yol gösterdi. «Akşam yaptığım şey için özür dilerim,» dedi yavaşça. «Aptalca bir şeydi.»

Sara şaşırıyordu. «Ne demek istediğini anlamadım.» Bir yandan da salonun öbür ucuna yürürlerken herkesin onları izlediğini hissedip, özellikle Dominic'e bakmamaya çalışıyordu.

Dirseğindeki el kasıldı. «Neredeyse Marie'yi değil, seni öpecektim. Kim bu Eddie?»

«Bir arkadaşım, söyledim ya.» Dominic durup onu kendine doğru çevirdi, yüzüne bakmaya zorladı. Gözleri keskin birer bıçak gibiydi. «Ne kadar yakın bir arkadaş?»

«Dominic!» Ufak tefek, hafifçe kırlaşmış siyah saçlı, güzel bir kadın yanlarına geldi.

Bu kadın, Dominic'in annesi olmalıydı. Yaşından çok daha genç görünüyordu. «Sen Sara ol malısın,» diye elini uzattı.

Sara kızarak elini sıktı. «Tanıştığımızı sevindim, Mrs. Thorne.»

«Marie ile benzerliğiniz inanılacak gibi değil.» Sara gülümsedi. «Ama yine de farkı sezdiniz.» Diane Thorne oğluna baktı. «Gidip bize birer içki alır mısın, hayatım?»

Dominic bir an için annesinin sözlerini duymamış gibi yaptı, sonra ona öfkeyle bakarak bara doğru gitti.

İki kadın da gözleriyle arkasından onu izlediler. Mrs. Thorne'un yüzünden duyguları anlaşıl mıyordu. «Babamla Marie...»

«Öteki oğlumla konuşuyorlar.» Sara'nın gözleri hayretle açıldı. «Başka oğlunuzun olduğunu bilmiyordum.»

«Bir de kızım var. Seni birazdan onlarla ve Samantha'nın kocası Brett'le tanıştıracayım, ilk çocuklarını bekliyorlar. Benim de ilk torunum olacak.» Gülümseyerek ekledi. «Büyükanne olmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum, bana yaşımı hatırlatıyor.»

Sara güldü. «Annem hep, insanın kendisini hangi yaşta hissediyorsa o yaşta olduğunu söylerdi.»

«Doğru bir söz. Dominic, fotomodel olduğunu söyledi,» dedi Mrs. Thorne ilgiyle.

«Modeldim. Mesleğimi sürdürebileceğimden kuşkuluyum. Görünüşe göre, babam kadınların çalışmasını pek onaylamıyor.»

«Babanın, bağımsız olma isteğine saygı duya çağından eminim. Marie'nin durumu farklı. O ev kadını olmaktan, konuk ağırlamaktan hoşlanıyor. Dominic için bulunmaz bir eş olacak.»

«Evet,» diye onayladı Sara zayıf bir sesle. O sırada salonun öbür ucundan ellerinde içkilerle kendilerine doğru gelen Dominic'e bakıyordu.

Annesi yavaşça Sara'nın koluna dokundu. «Lütfen yapma,» diye fısıldadı.

Sara kaskatı kesildiğini hissetti. «Ne yapmayayım, Mrs. Thorne? Anlayamadım.»

Mrs. Thorne anlayışlı gözlerle ona baktı. «Oğluma âşık olma, Sara.»

«Ben...»

«İşte getirdim.» Dominic annesine kadehini uzattı. Sara'nın bembeyaz yüzünü görünce kaşları çatıldı. «Sara, ne oldu?»

«Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı. Ben... izninizle,» diyerek, bahçeye açılan kapıya doğru hızla yürüdü. Gecenin serin havası onu iliklerine kadar ürpertti. Diane Thorne duygularını bu kadar çabuk nasıl anlamıştı?

«Sara!» Dominic onu kollarından tutup kendi ne doğru çevirdi. «Annem sana ne dedi?»

«Ben... hiçbir şey!» Gözlerini yere dikmiş, kaldıramıyordu. «Bir an için kendimi kötü hissettim.» Gülümsemeye çalıştı. «Şimdi iyiyim. İçeri dönelim mi?» Kapıya doğru döndü.

«Hayır!» Dominic sert bir hareketle durdurdu onu. Gözleri birer kor parçası gibiydi. «Annemin sana ne dediğini bilmek istiyorum.»

«Şey dedi... Dominic, bırakalım bu konuyu, ne önemi var ki?» Sara'nın gözleri Dominic'in güçlü yüzüne, ağzının tahrik edici sert çizgilerine takılı kalmıştı. Birden, «Dominic!» diye hıçkırarak kollarına atıldı.

Dominic tek bir sözcük söylemeden onu kollarına aldı, yüreklen tek bir yürek gibi çarpıyordu. Birbirlerine susamış bu iki beden birleşemiyordu belki, ama dudaklarının birleşmesine hiç bir şey engel olamadı.

«Tanrım, Sara!» diye inledi Dominic. «Seni nasıl istiyorum, bilemezsin!» Dudakları bu kez göğüslerinin üzerinde geziniyordu.

Sara, Dominic'in düğmelerini çözdü, elleri gömleğinin içine doğru kaydı, göğsünde, sırtında yumuşak dokunuşlarla dolaşmaya başladı. Hiçbir erkeğe böylesine yaklaşmamıştı. Dominic'in be deninden yayılan sıcaklık öylesine heyecan vericiydi ki, Sara dayanılmaz bir arzunun tüm benliğine egemen olduğunu hissetti.

İkisi de, duygularının bu korkunç patlamasına engel olacak durumda değildi. Çok daha yakın bir bütünleşme için susamış elleri, özgürce birbirlerinin bedenlerinde dolaşıyordu.

«Sana sahip olmak istiyorum.» Dominic'in Sara'ninkine sımsıkı yapışmış bedeni titriyor, kendini denetlemek için bir savaş veriyordu. «Seni korkutuyor muyum?»

«Hayır. Beni heyecanlandırıyorsun. Seni çılgınca istiyorum, Dominic.» Kendi itirafıyla kıpkırmızı olmuştu.

«Ne zaman, sevgilim?» Elbisesinin üstünden göğüslerini okşuyordu. «Ne zaman benim olacaksın?»

«Beni ne zaman istersen,» dedi Sara soluk soluğa. Dominic'in, elini elbisesinin açık yakasın dan sokarak çıplak göğsünü sımsıcak parmaklarıyla kavradığını hissedince, soluğu kesildi, dizlerinin bağı çözüldü.

«Şimdi,» diye boğuk bir sesle fısıldadı Dominic. «Seni şimdi istiyorum.»

«Tanrım! Dominic!» Ona karşı duyduğu akıl almaz istekle bayılacak gibiydi genç kız.

«Dominic? Dominic!»

Dominic'i çağıranın annesi olduğunu anlayınca, Sara paniğe kapıldı. Ne kadar zamandır oradaydılar, annesi onun için neler düşünecekti?

«Annen çağırıyor,» diye fısıldadı. «Hemen içeri girmelisin, Dominic.»

Dominic ona daha sıkı sarıldı. «Ve seni burada yalnız bırakmalıyım, öyle mi? Bunu yapamam. Artık senin hiç yalnız kalmanı istemiyorum, Sara. Sana kol kanat germek istiyorum, ama arkadaşın olarak değil, ben seni...»

«Sevgili olarak mı istiyorsun?» dedi Sara titrek bir sesle. «Olmaz, Dominic. Hiçbir dürüst erkek iki kız kardeşe aynı anda yatamaz.»

Dominic bu sözlerin verdiği acıyı dindirmek ister gibi gözlerini kapadı. «Şu anda kendimi dürüst hissetmiyorum. Hissettiğim tek şey...»

«Dominic!» Annesinin çağırışı artık öfkeli bir fısıltıya dönüşmüştü. «Dominic, konuklarımız var.»

Dominic öfkeyle içini çekti, düğmelerini iliklemeye başladı. «İçeri girmek zorundayım, Sara. Annemin buraya gelmesini istemiyorum.»

«Evet... git. Ben... ben biraz burada kalacağım. Babam ya da Marie sorarsa, başınım ağrıdığını söyle.»

«Oh, Sara. isterdim ki... İsterdim ki...»

«Lütfen git, Dominic, lütfen git.» Dominic güçlkle döndü, birkaç adım attıktan sonra durdu, dönüp ona baktı. «Bu geceyi unutmayacağım, Sara. Onun için, benden unutmamı isteme!» Gözlerinde hâlâ aynı ateş yanıyordu. «Ve annem sana ne söylediyse...»

«En doğrusunu söyledi,» diye sözünü kesti Sara. «Şimdi git. Ama önce...» Ona yaklaştı, dudaklarındaki ruj izlerini sildi.

Dominic'in cevabı ise bir kez daha eğilip dudaklarını ezercesine öpmek oldu. Bu kez ağzını kendi eliyle sildi, ama kabaca, aceleyle değil, Sara'nın içini ürperten bir yumuşaklıkla, ağır ağır, sanki parmak uçlarında Sara'nın dudaklarının tadını yeniden hissetmek ister gibi... Son bir kez daha ona çok şey anlatan gözlerle baktı ve gitti. Sara dakikalar boyu vücudunu kasıp kavuran gerilimin ağır ağır

gevşediğini hissetti.

Çıldırması olmalıydı. Ama eğer o çıldırması, Dominic de çıldırması. Hiçbir şey umurunda değildi Dominic'in. Konuklardan birinin gelip onları öyle görebileceğinden bile korkmamıştı.

Bu nerede son bulacaktı? Böyle bir durumun nasıl bir sonu olabilirdi? Dominic'i istiyordu, onu seviyordu. Dominic'in de onu istediği açıktı, ama yine de Marie'yi seviyordu. Sara da Marie'yi seviyordu, onu hiçbir şekilde kıramaz, üzemezdi. O sırada terasa birisinin çıktığını görüp bahçenin karanlık bir köşesine çekildi. Başka bir gölgenin ötekine yaklaştığını gördü.

«Git buradan, Danny! Bu Marie'nin sesiydi. Danny? Sara birden dikkat kesildi. Önceki gün Sara, „Dan“ diye birinin adını kaçırmıştı ağzın dan. Danny o muydu yoksa?

«Marie...»

«Beni yalnız bırak,» diye itti onu Marie. «Burada benimle olmaman gerek, biliyorsun.»

«Arkandan geleceğimi biliyordun.» Adamın sesi Sara'nın kulağına yabancı gelmemişti. Ama neden? İngiltere'de Danny diye birini tanııyordu ki!

«Marie, konuşmamız gerek. Nick'le evlenemezsin.»

Nick! Bu adam Dominic'e Nick diyordu. Ondan bu adla söz eden bir tek kişi tanııymıştı, o da Soho'da karşılaştığı genç adamdı. Demek sesi ondan yabancı gelmemişti.

«Yanılıyorsun, Danny,» dedi Marie sert bir sesle. «Dominic'le evleneceğim.»

«Ama geçen sene benimle evlenmek istiyordun,» diye öfkeyle konuştu Danny.

«Yanılmışım. Evet o zaman seni seviyordum, ama duygularım değişti. Şimdi Dominic'le evleneceğim.»

«İzin vermeyeceğim.» Danny hırsla Marie'yi kollarının arasına aldı. «Seni seviyorum, Marie. Sen de beni seviyorsun.»

Marie onu gılgınca öpen Danny'nin kollarından zorlukla sıyrıldı. «Bırak beni, Danny,» dedi soğuk bir sesle. «Kardeşim bahçede olmalı. Dışarı onu aramak için çıktım.»

Kendisinden söz edildiğini duyar duymaz, Sara irkildi ve önünde duran bir saksıyı devirdi. Geriye doğru çekilerek saklandı.

«Bir ses duydum,» diye fısıldadı Marie, Danny'yi kendinden uzaklaştırarak. «Lütfen git. Bu Sara olabilir. Onun ikimizi görmesini istemiyorum.» Danny'nin hiç hareket etmediğini görünce, «Lütfen, git,» diye yalvardı.

«Pekâlâ,» diye öfkeyle soludu Danny. «Ama her şey burada bitmiyor. Nick'le evlenmene izin vermeyeceğim.» Danny dönüp hızla oradan uzaklaştı.

Sara kardeşinin derin derin içini çektiğini duydu. Toparlanması için birkaç dakika bekledi.

Ama Marie Sara'yı görür görmez yüzünü değiştirmeyi başardı. «Başın ağrıyormuş, nasıl oldun?»

«Daha iyiyim. Hadi içeri girelim.» Sara kardeşinin üzüntüsünü paylaşabilmeyi isterdi, ama onları dinlediğini nasıl söyleyebilirdi?

Dominic'le babasının yanma gittiklerinde, Marie hasta gibiydi. Dominic onu korumak ister gibi kolunu omuzuna doladı. «Galiba gitme zamanı geldi,» dedi yumuşak bir sesle. «Yorgun görünüyorsun, Marie.»

Sara'nın kafası gittikçe daha çok karışıyordu. Yeni tanıdığı ailesinin geçmişi ve bugünüyle ilgili bilmediği, çözemediği daha pek çok şey var

YEDİNCİ BÖLÜM

Marie kendini tümüyle parti hazırlıklarına vermişti. Gerekli düzenlemeler için koşuştururken, oradan oraya konan bir kelebek gibiydi.

Hafta ortalarına doğru migren krizleri tuttu. Sara gece yarısı onun odasında dolaştığını duydu. Odasına girdiğinde, Marie'yi yatağına oturmuş, başı ellerinin arasında iki büküm olmuş buldu. «Tanrım, ne olur bitsin, dinsin bu acı,» diye inliyordu.

«Marie!» Sara ona doğru koştu, sarılıp başını kendi omuzuna dayadı. «Marie! Ne oluyor?»

«Başım!» diye hıçkırdı kardeşi. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

«Marie, nasıl bir ağrı bu?»

«Beynimi oyuyor, korkunç bir şey. Dayanamayacağım, Sara. Dayanamıyorum!» Kriz geçiriyor gibiydi. „«Gececek, canım, gelecek.» diye onu yatıştır maya çalıştı Sara. «Bak, ben yanıdayım. İkimiz bir olup yeneceğiz ağrısı. Şimdi uzan, Marie Haydi yat, canım.» Bir yandan yastıkları düzel tip, bir yandan da sürekli konuşuyordu. Yavaşça kardeşini yatırdı. «Oldu işte,» diye saçlarını ok şadı. «Şimdi ışıkları söndüreceğim.»

«Hayır! Hayır, beni karanlıkta bırakma!» Marie çırpınarak doğrulmak istedi. «Karanlıkta nefret ediyorum. Bana... bana ölümü hatırlıyor. Sara, öldüğün zaman her şeyin kapkaranlık olacağını düşünür müsün sen de?»

«Hayır, hiç düşünmem,» dedi Sara, Marie'nin alev alev yanan alnını okşarken. Şaşırmıştı. Bu arada Marie'nin yavaş yavaş sakinleştiğini hissediyordu.

Kardeşinin ne kadar zamandan beri bu baş ağrılarını çektiğini merak ediyordu. Büyük bir olasılıkla, babasının ölmek üzere olduğunu öğrendiği zaman yakalanmıştı bu hastalığa. Ölüm den ve sonuçlarından müthiş bir korkuya kapılmış, bu korkuyla kâbuslar görmeye, baş ağrılarına yakalanmaya, geceleri uykuda yürümeye başlamış olmalıydı.

«Peki, Sara. Tepedeki ışığı söndür, başucu lambam kalsın,» dedi Marie. Rahatlamış gibiydi.

Sara ışığı söndürdükten sonra yatağa, kardeşinin yanına geri döndü, onu kollarına aldı, sıkı sıkı sarıldı. «Bak yanıdayım, Marie,» diye fısıldadı. «Artık uyuyabilirsin, yalnız değilsin.»

«Teşekkür ederim,» diye içini çekti Marie. « Kendimi daha iyi hissediyorum şimdi.» Gözlerini yumdu, vücudu gevşemişti. «Böyle çocuk gibi davrandığım için beni affet.»

«Çocuk gibi davranmış değilsin,» dedi Sara, kardeşinin saçlarını okşayarak. «Başın çok ağrı yordu, doğal olarak paniğe kapıldın.»

«Ağrı hafifledi, Sara.»

Az sonra, Sara kardeşinin uykuya daldığını fark etti. Ama yine de onu bırakmadı. Marie'nin onu yanında istediğini hissediyor, uyuşa bile, yalnız olmadığını bileceğini seziyordu.

Marie'nin baş ağrılarının nedenini birisine söylemeliydi. Eğer Marie babasının hastalığını bir yakınıyla rahatça konuşabilse, bu ağrılar geçerdi. Sara'yı kaygılandıran, babası ile Marie'nin bu konuyu tartışmaya hazır olmamalarıydı. O zaman bu iş Dominic'e kalıyordu.

Ama Sara, onunla da konuşamazdı. Son günlerde ona bakmaktan bile kaçınıyordu. Annesinin evinde olanları düşündükçe kendinden utanıyordu. Daha önce benzerini hiç tatmadığı bir arzusun tutsağı olmuştu. Kendisine sahip olmasını istediği erkek, yakında öz kardeşinin kocası olacaktı!

Sabaha karşı Sara da uykuya dalmış olmalıydı ki, günün ilk ışıkları perdelerin arasından oda ya sızdığında gözlerini açtı. Saat sekize geliyordu. Marie hâlâ uyumaktaydı. Artık sabah olduğuna göre, Sara odasına dönebilirdi. Sessizce yataktan indi, odadan çıktı.

Koridorda, işe gitmek üzere giyinmiş olan babasıyla karşılaştı. Sara'yı Marie'nin odasından çıkar görünce kaşları çatıldı. «Hasta mıydı?» diye merakla sordu.

«Başı ağrıyordu, şimdi iyi.»

«Gidip bakayım,» diyerek kapıya doğru yürüdü babası.

«Hayır.» Sara son anda onu durdurdu. «İçeri girme, uyuyor.»

Babası şaşırmıştı. «Nasıl basardın?»

«Onunla oturdum, konuştum. Uyuyuncaya kadar kucağımda yatırdım. Karanlığı sevmiyor.» Neden sevmediğini babasına bir söyleyebilseydi! Babası bakışlarını kaçırdı. «Biliyorum.» «Bence Marie'yi bir doktora göstermeliyiz.» Belki Marie korkularını doktora anlatır, o da babasına söylerdi.

«Bir değil, birkaç doktor gördü onu. Asabi ağrılarımı,» diye konuyu geçiştirmeye çalıştı babası. Sonra aceleyle saatine baktı. «Geciktim. Haydi, birlikte kahvaltı edelim.»

Kahvaltıda Sara aynı konuyu açmaktan kendini alamadı. «Marie en son ne zaman doktora gitti.»

«Birkaç hafta önce. Lütfen meraklanma, Sara. Yarın bir şeyi kalmaz.»

«Bugün iyileşmez mi?»

«Krizlerden sonraki günlerde genellikle kendini iyi hissetmez.» Babası düşünceli görünüyordu. «Sanırım, bu gece Dominic'in konuklarını ağırlayacaktı.»

«Dominic programını iptal eder herhalde.» Babası başını salladı. «Bunlar işimizle ilgili konuklar, yalnızca bir gün kalacaklar. Neyse, herhalde Dominic bir şeyler düşünür.»

Gerçekten de düşündü. Marie'nin yerine, ev sahipliğini Sara'nın yapmasını rica etti. Öğle yemeğinden az önce eve gelmiş, bir süre Marie ile odasında yalnız kaldıktan sonra aşağı inmişti. Salona girdiğinde. Sara elindeki kitabı bıraktı. Sırf bir şeyler söylemiş olmak için, «Marie nasıl?» diye sordu. Çünkü daha yarım saat önce onun yanındaydı ve nasıl olduğunu biliyordu.

«İyi,» dedi Dominic. «Sen nasılsın?»

«Ben mi? İyiyim. Asıl kaygılandığım Marie. Babam sorunu hafife alıyor galiba.»

«Eminim, gereken her şeyi yapıyordur.»

«Emin misin?» diye öfkeyle sordu Sara. «Yoksa sen de mi ona neler olduğuna aldırış etmiyordun?»

Dominic'in sesi birden sertleşti. «Ne demek istiyorsun?»

Sara ayağa fırladı, odanın içinde gezinmeye başladı. «Kimse Marie'nin bu esrarengiz baş ağrılarını ciddiye almıyor. Böyle olması bana...»

Sözünü bitiremedi, Dominic birden onu bileğinden yakaladı, parmakları canını acıtıyordu. «Bilmediğin şeylere karışma. Bazı şeyleri anlayamayacak kadar kısa süredir buradasın.»

Sara silkinerek kolunu kurtardı. «Neleri anla yamayacak kadar? Ne senin, ne de babamın Marie'ye aldırış bile etmediğini mi? Hatta o arkasını döner dönmez benimle gönül eğlendirmek istediğini mi?»

«Gönül eğlendirmek ha!» Dominic öfkelenmişti. Yakışıklı yüzü kızgınlıktan allak bullak olmuştu. «Demek seninle gönül eğlendirdiğimi düşünüyorsun?»

«Başka ne olabilirdi?»

Dominic derin bir soluk aldı. Öfkesi geçmiş gibiydi. «Eğer bilseydin ki...»

«Bilmediğim daha neler var? Aileye yeni katıldığım için bana söylenmeyen başka bir şey daha mı? Bunlar senin sözlerindi, Dominic.» Sesi titriyordu. «Anlayamayacak kadar kısa süredir buradayım, öyle mi?» Gözyaşları içinde döndü, koşarak yukarı çıktı.

Dominic'in arkasından geleceğini biliyor, hatta ayak seslerini çok yakınında duyuyordu. Tek umudu, ondan önce odasına girip kapısını kilitlemekti. Ama odasına girdiğinde, kapının üze rinde anahtar

olmadığını gördü. Dominic hızlı arkasından odaya girdi, kapıyı kapadı, kararlı adımlarla ona doğru yürüdü.

«Hayır, Dominic,» diyerek geri geri gitti Sara. Sonunda sırtı duvara dayanmıştı.

Dominic'in gözlerinde garip bir ifade vardı, bakışlarından, söylediğini duymadığı anlaşılıyordu. «Buraya gelmemi sen istedin, Sara.»

Kapkara bir gölge gibi üzerine eğildi. Sara haklı olduğunu biliyordu. Peşinden gelmesini sağlamıştı. Belki istemeyerek, belki bilinçaltı bir istekle. Ama işte buradaydı ve burada olmasının sonuçları, güneşin her gün doğması kadar kaçınılmazdı.

Birbirlerinin kollarına atıldılar, gövdeleri kırık bir heykelin iki parçası gibi birleşti öylesine uyumlu, öylesine bütünleşmiş.

Ama kardeşi! Hemen bitişikteki odada Marie yatıyordu!

Dominic duygularını anladı, kolları iki yana düştü, yüzü acıyla gerildi. «Senden uzak duramıyorum,» diye çaresizlikle söylendi. «Ama burası uygun değil. Öyle değil mi?»

«Bizim için hiçbir yer uygun değil. Benden uzak durmalısın, Dominic. Sana hayır diyemiyorum.»

«Tanrı aşkına, bana hiçbir zaman hayır deme!» Dominic'in sesinde Sara'nın içine işleyen bir acı vardı. «Sana ihtiyacım var, Sara.»

Sara kederle gülümsedi. «Hadi aşağı inelim. Marie bizi duyabilir.»

«Haklısın. Sara... seninle yeniden konuşabilmek ne güzel. Benden sürekli kaçtığının farkındaydım, nedenini de biliyorum. Ama eğer söz verirsem...»

«Hayır, Dominic! Söz falan istemiyorum.»

Dominic acı acı gülümsedi. «Doğru son verdiğim sözü tutmada hiç de başarılı olamadım, değil mi?»

«Lütfen, Dominic, aşağı inelim.»

Merdivenlerden inerken, arkasında Dominic'in yakıcı bakışlarını duyuyor gibiydi. Onu denetimli, soğukkanlı, ne islediğini bilen bir insan olara tanımıştı. Ama ne zaman karşılaşsalar, bu güçlü irade uçup gidiyor, yerini tutkularına yenik düşen, tepeden tırnağa arzuyla yanan bir adam alıyordu. Evet, Marie'yi seviyor olmalıydı kuşkusuz. Ama bu sevgi Sara ile aralarında doğan o tutkulu, o engel tanımaz aşka hiç benzemiyordu.

«Ne düşünüyorsun?»

Gözlerini kaldırdığında, Dominic'in dikkatle kendisini süzdüğünü gördü. «Sen ve... Marie'yi düşünüyordum.»

Dominic merakla baktı. «İkimizle ilgili ne düşünüyorsun?»

Sara bütün cesaretini topladı, başını kaldırdı ve gözünü kırpmadan Dominic'in yüzüne baktı. «Onunla yatıyor musun?»

«Hayır!» Dominic'in cevabı son derece kesindi. «Peki ,sen Eddie'yle yattın mı?»

«Eddie'yle mi? Elbette hayır.» Eddie'den söz açılmışken,» Aceleyle saatine baktı, «onunla yemek yiyecektik, hemen çıkmazsam gecikeceğim.»

«Sara!» Dominic, tam kapıdan çıkacakken onu durdurdu. «Marie bu gece verdiğim yemekte onun yerine bana senin eşlik etmeni istiyor.»

«Neden annen eşlik etmiyor? Onunla birlikte oturuyorsun, öyle değil mi?»

«Pek sayılmaz. Hiçbirimiz onunla oturmuyoruz. Benim bir çatı katım var.»

Sara'nın gözleri açıldı. «Ve sen benim orada ev sahibesi rolünü oynamamı istiyorsun. Yapamam.»

Dominic ona dokunmuyordu, ama gözleri okşar gibi üstünde geziniyordu. «Marie'yi çok mutlu ederdin,» dedi fısıldar gibi.

Sara derin bir soluk aldı. «Ve sen onu mutlu görmek istiyorsun, öyle mi?» Bu gerçek bir kez daha vurgulanmış oluyordu. «Pekâlâ, geleceğim. Yalnız bir koşulla. Benden uzak duracaksın.»

Genç kız, babasının evine taşındıktan sonra birkaç kez Eddie'yle buluşmuştu. Onun insana güven veren, içten, sıcak arkadaşlığı Sara'yı rahatlatıyor, sinirlerini yatıştırıyordu. Yine öyle oldu. Sakin bir restorana gittiler, bol bol şakalaştılar, söylediler. Genellikle her buluşmalarından sonra Eddie onu teyzesiyle eniştesinin evine götürürdü. Bu kez de aynı şeyi yaptı.

Sara .teyzesine Marie'nin baş ağrılarından söz etti.

«Eminim, baban gerekeni yapıyordur,» dedi teyzesi mutfakta çayı hazırlarken. «Dominic de aynı şeyi söylüyor.»

«O halde onlara inanmalısın, şekerim.» Ama Sara'nın içi rahat değildi. Özellikle, o gece Marie'nin solgun yüzünü görünce yine üzülmüştü. Dominic'le çıkmadan önce giyinmiş, Marie'nin odasına gitmişti.

Sara yastıklarını düzeltirken Marie de yatağında doğrulmuştu. Yüzü bembeyaz, gözleri kederliydi. «Dün gece benimle kaldığın için sana ne kadar minnettarım bilemezsin.» Elini halsizce başına götürdü. «Bu baş ağrılarından sonra kendimi öyle bitkin hissediyorum ki!»

Kapıda babaları belirdi. «Sana arkadaşlık etmeye geldim,» dedi Marie'ye. «Dominic aşağıda, Sara.»

«Hayır, aşağıda değilim.» Dominic, Michael'ın arkasında duruyordu. «Bu akşam nasılsın?» Doğrudan doğruya Marie'ye bakıyordu.

«İyiym.» Gelip yanına oturması için eliyle yatağını gösterdi.

«Ben aşağıda bekliyorum,» dedi Sara. Aceleyle kardeşini öpüp, başı önde kapıya yürüdü. Tam kapıdan çıkarken Dominic'le çarpıştı. Dominic güçlü elleriyle onu tuttu, başını kaldırıp baktığında, gözlerinde derin bir acı vardı. «Afedersin.» dedi genç kız.

Dominic onu bıraktı. «Birazdan geliyorum.»

«Acele etme.» Sara sesine doğal bir hava ver meye çalıştı, oysa tam tersine, alabildiğine gergindi. Koşarcasına aşağı indi.

Salona vardığında, o anda Dominic'le Marie'nin öpüşüyor olabileceğini düşünüp iliklerine kadar ürperdi. Eğer aklını başına almazsa, kendi si de hastalanacaktı. İştahı kaçmış, geceleri uyuyamaz olmuştu.

Az sonra babası geldi, kolunu omuzuna atarak ona gülümsedi. «Bu gece sıkılmazsın sanıyorum. Martha ile Jim'i seveceksin, tatlı bir çifttir.»

«Yalnızca onlar mı gelecek?»

«Evet. Jim ile İngiltere'deki tüm bürolarının donanımını üstlenmek üzere bir sözleşme yapmak istiyoruz. Eminim, sana bir kez baktıktan sonra sözleşmeyi imzalayacaktır. Çok güzelsin. Öyle değil mi, Dominic?» O sırada Dominic de salona girmişti.

«Evet.» Dominic'in bakışları rahatsız ediciydi. Haydi gidelim,» dedi.

Arabanın yanına gittiklerinde, yeni park etmiş bir başka arabadan kırk beş yaşlarında, uzun boylu, yakışıklı bir adamın indiğini gördüler. «İyi akşamlar, Dominic. Marie?» Durakladı. Yoksa...»

«Bu genç hanım Sara, Simon.» Dominic dirseğinden sıkı sıkı tutmuş, arabaya binmesi için ona kapıyı açıyordu bir yandan. «Memnun oldum, Miss Hamille.»

Sara da ona gülümsedi, bu arada Dominic'in neden onu adamla tanıştırmayıp aceleyle arabaya bindirmeye çalıştığını merak ediyordu. Yola çıktıklarında sordu. «Kimdi o?»

Dominic omuzlarını silkti. «Babanın bir arkadaşı.»

«Adı ne?»

«Simon.»

«O kadarını biliyorum, yanımda söyledin. Soyadı ne?»

«Forrester,» diye kısa kesti Dominic, başka bilgi vermeden.

«Dominic?» Sara ona dikkatle baktı. «Dominic, benden ne saklıyorsun?»

«Hiçbir şey saklamıyorum,» diye gülümsedi Dominic. «Simon, babanın bir arkadaşı, o kadar. Başka hiçbir özelliği yok.»

Sara, nedenini bilmiyordu ama, Dominic'e inanmamıştı. Doğal davranmak için fazla çaba harcadığı belli oluyordu. Bu adam doktor muydu acaba? Dominic onun için mi bilgi vermek ten kaçınmıştı? En akla yakın açıklama buydu. Konuyu fazla deşmemeye karar verdi. Babasının hastalığı konusunda Dominic de sır kûpü kesiliyordu.

Dominic'in dairesi büyük bir apartman bloğunun tüm çatı katını kaplıyordu. Binanın geniş, gösterişli girişi, lüks bir apartman olduğunu da ha ilk bakışta belli ediyordu.

Asansörden indiklerinde karşılaştıkları, duvara dayanmış bekleyen adamı Sara tanımıştı. Bu, Danny'ydi.

Onları görünce doğrulup, saldırgan, bir tavırla Dominic'in üzerine yürüdü. «Ne cesaretle böyle bir şeyi benden saklarsın?» diye öfkeyle bağırdı. «Ne hakla...»

«Danny!» Dominic sert bir sesle onu uyardı.

«Görüyorsun, yalnız değilim.»

«Biliyorum,» dedi Danny, Sara'ya bakarak. «Marie'nin kardeşi Sara'sın, değil mi?»

«Evet,» dedi Sara yavaşça. Dominic dairenin kapısını açtı. «Beni içerde bekle, Sara,» dedi sert bir sesle, buyurur gibi. Onun duraksadığını görünce, «Gecikmem,» diye ekledi.

«Belli olmaz,» dedi Danny dişlerini gıcırdatarak.

«Beş dakikan var, Danny. Beş dakika sonra seni buradan yaka paça atarım.»

«Söyleyeceklerim beş dakikadan çok daha fazla zaman alır. Senin hakkında düşündüklerimi söylemeye kalksam, bütün gece yetmez!»

«Sara.» Dominic sert sert ona bakarak, girmesi için kapıyı ardına kadar açtı. Sara içeri girdi; kapının arkasından gürültüyle kapandığını işitti.

Daireye göz gezdirdi, umduğu gibi lüks ve moderndi. Düzenli, yalın haliyle tipik bir bekâr eviydi. Buraya göz kulak olan bir hizmetçi olmalıydı. Yemek odasında, masayı hazırlayan kadını görünce, yanılmadığını anladı.

Kadın onu görmeden, Sara salona döndü. Marie mutlaka buraya gelmiş olmalıydı. Marie olmadığını kadına uzun uzun açıklamak istemiyordu.

Dominic eve girdiğinde, Sara koltuklardan birinde oturuyordu. Genç adam gitti, kendine bir içki doldurdu.

Bir dikişte kadehini yarladıktan sonra Sara’ ya döndü. «Bir şey içer misin?»

«Hayır, teşekkürler. Gitti mi?» Dominic’in yüzü düşünceliydi. İkinci bir yudumda içkisini bitirdikten sonra, «Evet,» diye içini çekti. «Gitti.»

«Ne istiyordu?»

Dominic sorularından hoşlanmamışa benziyordu. «Önemli bir mesele değil.»

«Önemli değilmiş! Seni öldürecekti neredeyse!»

Dominic yüzünü buruşturdu. «O kadar da değil. Evet, Danny bana biraz bozuktu, ama...»

«Bozuk mu? Öfkeden deliye dönmüştü.» Dominic omuz silkti. «Kardeşim daima bir şeylere öfkeliydi.»

Sara birden sarardı. «O senin... senin kardeşin mi?»

«Evet, Danny kardeşimdir. Bilmiyor muydun?» Hayır, bilmiyordu. Ama şimdi öğrenmişti... ve Dominic’in kardeşi de Marie’ye âşık!t!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sara güçlkle cevap verdi. «Şey... bilmiyordum. Annenin evindeki partide tanışmamıştık.» «Bir şey kaybetmiş sayılmazsın,» dedi Dominic tatsız bir sesle.

«öfkeli olmadığı zamanlar, sevimli bir insan olduğundan kuşum yok.» Dominic’in gözlerinde bir kıvılcım parladı. «Evet, Danny istediği zaman çok cana yakın olmayı başarır. Yoksa sana çekici mi geldi?»

«Elbette hayır!»

«Neden olmasın?» Elindeki boş bardağı masaya bıraktı. «Genç, yakışıklı ve... özgür!»

«Evet, özgür. Belki beni tanıştırsın, bu kadar öfkeli olmadığı bir gün, olur mu?»

Dominic sarardı. «Hayır, tanıştırmam,» diye parladı, Sara’yı kollarının arasına aldı. Kıskaçlığı Sara’nın içini sıcak bir mutlulukla doldurdu. «Yalnızca şakaydı, Dominic,» diye gülümsedi, yavaşça yanağını okşayarak.

Dominic, Sara’nın elini ellerinin arasına aldı, dudaklarına götürdü, avuç içini ateşli öpücöklere boğdu. «Bu konuda bana şaka yapma, Sara, dayanamam.» O sırada kapı çaldı. «Allah kahret sin,» diye mırıldandı Dominic.

Sara, hizmetçinin kapıyı açmaya geldiğini duyup, ondan uzaklaştı. «Kardeşin beni ilgilendirmiyor, Dominic. Ama yalnızca senin kardeşin olduğu için onu sevmeye hazırım,» dedi yumuşak bir sesle.

«Sara...»

«Konukların, Dominic,» dedi Sara. Orta yaşlı bir çift salona girmişti.

Yemekte her şey iyi gitti. Ama Dominic’in Sara’ya gösterdiği ilgi, iş konuşmasını güçleştiriyordu. Sonunda Sara, Dominic ile Jim’i yalnız bırakmak için Martha Jarvis’i balkona çıkardı.

Balkondan görölen manzara çok güzeldi. Tüm Londra bütün güzelliğiyle ayaklarının altındaydı.

«Londra’nın bambaşka bir havası var,» dedi Martha gülümseyerek. Elli yaşlarında, hâlâ çekici, zarif bir kadındı.

«Ama yine de pek sevmiyorsunuz galiba Londra’yı,» dedi Sara gülerek. Jarvis’lerin kuzeyden başka bir yere ısınamadıklarını sezmişti.

«Mağazalarından başka beğendiğim özel bir yanı yok. Çok büyük, karışık bir yer. İnsanların birbirlerine ayıracak zamanı bile kalmamış.»

«Ben seviyorum,» dedi Sara, böyle kısa süre de burayı nasıl benimsediğine şaşarak.

Martha elini Sara'nın koluna koydu. «Dominic seni mutlaka bizi ziyarete getirsin. Gerçekten, kuzey, İngiltere'nin en güzel yeri.»

«Unutuyorsunuz galiba,» dedi Sara nezaketle «Dominic benimle değil, kardeşimle evlenecek.»

«Doğru ya. Ama yine de, sen de onlarla gelirsin. Bir oğlum var, tam sana göre,» diye gizli bir şey söyler gibi kulağına fısıldadı.

Sara içeri girmek için balkon kapısını açarken güldü. «Peki, acaba ben ona göre miyim?»

«Kimden söz ediyorsun?» diye sert bir sesle sordu Dominic salona girdiklerinde.

«Oğlumdan,» dedi Martha koltuğa otururken. «Sara'yı bizim oraya gelmesi ve oğlum John'la tanışması için ikna etmeye çalışıyordum.»

Dominic'in birden altüst olan yüz ifadesini görünce, Sara aceleyle söze karıştı. «Pek zamanımın olacağını sanmıyorum. Yine de davetinize teşekkür ederim.»

Az sonra Jim saatine baktı. «Gitme zamanı geldi, sevgilim,» diyerek kalktı. Dominic de ayağa kalkmıştı, el sıkıştılar. «Çok güzel vakit geçirdik, oğlum. Sözleşme için gerekeni yaparız,» dedi Jim.

Sara, Dominic'le birlikte konukları uğurladı. Döndüğünde gülümsüyordu. Az sonra sesli sesli gülmeye başladı.

«Nedir o kadar komik olan?» «Sana ,oğlum' demesine gülüyorum.» «Otuz beş yaşında bir insan için garip kaçıyor, değil mi?»

Sara, ayaklarını altına alarak kanepeye oturdu. «Elli beş yaşında bir insan söylerse, garip kaçmaz bence.»

Dominic de yanına oturdu, bacaklarını ileri doğru uzattı. «Yine de, sözleşmeyi hallettik.»

«Anlamıştım zaten.»

«Jarvis'lerin oğluyla ilgili ne konuşuyordunuz?»

«Oğlunun aşk hayatına burnunu sokmaya meraklı bir anne ne konuşursa, onu. Hem merak etme, Dominic, sana rakip olamaz.»

Dominic, Sara'ya baktığında, mavi gözleri iyice koyulaşmıştı. Yumuşak bir sesle sordu. «Bu ne anlama geliyor, Sara?»

Sara derin derin içini çekti. «Sen ne anlama alıyorsun?»

«Tanrım! Seni seviyorum,» diye patladı Dominic, onu hızla kollarına çekti.

Sara dondu kaldı. «Ne... ne dedin?» Kulaklarına inanamıyordu, düş müydü bu?

Dominic onu seviyordu! Sara, ruhunun derinliklerinde filizlenmiş, serpilip boy vermiş gizli aşkının tüm ateşiyle Dominic'i öpmeye başladı. Onu sevmenin ve onun tarafından sevilmenin erişilmez mutluluğunda kendini kaybetti.

«Söyle bana,» diye soluk soluğa fısıldadı Dominic. «Beni sevdiğini söyle.»

Gerçeği nasıl yadsıyabilirdi ki? Dudakları, Dominic'in dudaklarının arasında, «Seni seviyorum,» diye soludu. «Seni çok seviyorum.»

Dominic ayağa kalktı. «Önemli olan tek şey bu!» Sara'yı kucağına aldı, yatak odasına doğru yürüdü. «Seni istiyorum Sara,» dedi boğuk bir sesle.

Sara başını omuzuna dayadı. «Evet.»

«Evet mi? Neye?» Dominic soluk almaya korkuyor gibiydi.

«Neye olabilir ki?» Sara titriyordu.

Dominic yavaşça onu yatağa bıraktı. Bir süre ayakta durup neredeyse büyülenmiş gibi onu seyretti.

«Ne istiyorsun, Sara?» Cevabını beklerken şakağındaki damar daha hızlı atmaya başlamıştı. Sara tek bir sözcükle cevap verdi. «Seni.»

Dominic kendini onun yanına, yatağa attı. Ağzı dudaklarını eziyor, Sara'nın tüm bedeni duyduğu hazdan titriyordu.

«Beni soy, Sara.»

Sara yatakta, Dominic'in yanına diz çöktü, yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Dominic onu kendine çekti. Elleriyle yüzünü kavradı. «Yalnız sana bakmak bile beni çıldırtıyor,» dedi heyecandan kısılmış bir sesle. «Seni yavaş yavaş sevmek istiyorum, sevimyi hak ettiğin biçimde sevmek! Ama kendime hâkim ola bileceğimden kuşkuluyum.» Sara mutluluktan gözleri yaşararak, başını Dominic'in göğsüne gömdü, yüzü sıcak tenine dayalı, yavaşça mırıldandı. «Gel, doğru dürüst soyunalım. Yoksa çıkarayım derken üstündekileri yırtabilirim.»

Şakacı bir tavırla söylediği bu sözler gerilimi biraz olsun hafifletti, Dominic gülmeye başladı. Yavaşça onu üzerinden kaldırdı. «Tamam. Ama önce sen.» Sara'nın kızarmış yanaklarına sıcacık gözlerle bakıyordu.

Sara kalktı, elbisesinin fermuarını açtı. Bu arada kaç kadının Dominic'in önünde böyle soyunduğunu düşündü. Belki yüzlerce. Peki, kaç kadına onu sevdiğini söylemişti? ,Hiçbirine,' diye düşündü bütün yüreğiyle inanarak. Elbisesini tamamen çıkarmıştı, artık üzerinde yalnız iki küçük parça iç çamaşırı kalmıştı.

«Sara?» Dominic, Sara'nın önünde, yatakta diz çökmüştü. Belden yukarısı çıplaktı. «Sara, bu senin için ,ilk' mi olacak?»

Sara dudaklarını ısırıldı. Bu çağda erkekler deneyimsiz kadınlardan hoşlanmıyorlardı. Doğal olmaya çalışarak. «Elbette değil,» dedi.

«Memnun oldum,» diyerek ona sımsıkı sarıldı Dominic. «Seni sevmek başka, saflığını, el değmemişliğini senden almak başka bir şey, bunu yapamazdım.»

İyi ki yalan söylemişti! Artık onun olabilirdi. Üzerinde kalan son iki parça giysiyi de çıkardı, önünde gırılçiplak durdu.

Sara'ya yüzyıllar gibi gelen birkaç dakika Dominic, hiç konuşmadan onu seyretti. Sonra büyülenmiş gibi, derinden gelen bir sesle, «Sen ha yatımda gördüğüm en güzel, en arzu uyandırıcı kadınsın,» dedi.

Sara kendini Dominic'in kolları arasına attı. «Duymak istediğim tek şey buydu,» dedi gözyaşları içinde.

Dominic pantolonunu çıkarırken Sara soluğu nu tuttu. Artık üzerinde kalan tek giysi, lacivert bir slipti. Son anda Sara cesaretini yitirdi, yüzü nü çarşafların arasına gömdü.

«Işıkların açık mı kalmasını istersin, yoksa söndüreyim mi?»

Başını kaldırıp Dominic'e baktı, sonra çabucak tekrar çevirdi, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. O kısacık bakışı, Dominic'in çıplak bedeninin gerçek ten ne kadar kusursuz ve güçlü olduğunu, kendisini ne kadar çok istediğini görmeye yetmişti. «Söndür lütfen.» Belki karanlıkta acemiliğini anlamazdı. Oda birden karardı. Dominic, Sara'nın üzerindeki çarşafı çekip aldı, dudakları ağzına uzandı. Sara kendini

tümüyle ona bıraktı. Dominic eliyle göğsünü kavradığında, artık soluk almakta güçlük çekiyordu.

Varlığından bile habersiz olduğu dayanılmaz bir haz dalgası Sara'nın bütün vücuduna yayılıyordu. Dominic onu bacaklarının araşma hapsedmişti. Sara inliyor, küçük çığlıklar atıyordu.

Çok heyecanlanmış, biraz da korkmuştu.

Dominic başını kaldırdı, yüzünde şaşkınlık okunuyordu. «Bir şey yok, sevgilim,» diyerek onu okşadı, yüzüne düşen saçları geriye doğru attı. «Sakin ol, hayatım.»

Sara güçlükle konuşabildi. «Ben... şey, özür dilerim, Dominic.» Dudaklarını ısırđı. «Ben, sa dece...»

Dominic birden farkına vararak gergin bir ifadeyle sordu. «Bakiresin, değil mi?»

«Kolayca anlaşılıyor demek,» diye üzüntüyle mırıldandı Sara.

Dominic cevap olarak yataktan çıktı, üzerine bir bornoz alarak ışığı yaktı. «Evet, çok kolay anlaşılıyor.»

Sara çarşafı çekerek, hâlâ sızlayan göğüslerini örttü. «Senin için önemli mi?»

«Elbette önemli.» Biraz önceki sevgi dolu adam gitmişti sanki.

«Ama neden? Evlenince...»

«Evlenmek mi?» diye öfkeyle söylendi Dominic. «Evlenmeyeceğiz, Sara.»

«Ne? Evlenmeyecek miyiz?»

«Marie ile nişanlı olduğumu biliyorsun.»

«Evet, ama...»

«Ve onun nişanlısı olarak kalacağım,» dedi Dominic buz gibi bir sesle. «Ama beni sevdiğini söyledin.»

«Evet, seviyorum!»

Sara boş gözlerle ona baktı, birden dünya başına yıkılmıştı. «Ama yine de Marie ile evlenecek sin, öyle mi?»

«Evet,» dedi Dominic dişlerinin arasından. «Keşke sana anlatabilseydim.»

«Anlatamazsın,» diye hıçkırdı Sara. Yataktan fırladı, giyinmeye başladı. «Ne kadar aptalmışım! Beni sevmen demek, her zaman benimle birlikte olmayı istemen demek sanmışım. Şimdi anlıyorum. Eddie haklıymış.»

Dominic'in gözleri buz gibiydi. «Eddie mi?»

«Evet. Seninle ilk karşılaştığımız gece Eddie' ye seni sormuştum. O da senin ne biçim bir adam olduğunu bana söylemişti.»

«O beni tanımıyor bile.»

Sara'nın bakışı alçaltıcıydı. «Senin gibi insanların ne olduğunu anlamak için fazla tanımaya gerek yoktur. Eddie senin Marie ile evlenerek şirketin tümünü ele geçirmek istediğini söylemişti. Ve işte bu niyetini kanıtladı. Beni sevdiğini söylüyorsun, eğer bu sözcüğün gerçek anlamını biliyorsan tabii. Ama yine de Marie ile evleneceksin, babamın tek vârisiyle!»

Dominic'in yüzü bembeyaz kesilmişti. «Bir şeyi unutuyorsun. Babanın şimdi iki kızı var.»

«Ve sen ikisiyle de sevişmek istiyorsun. Dominic Thorne, sen alçağın birisin! Seni sevdiğimi söylediğimi unut; şu andan itibaren seni yalnızca küçmsyorum. Ve bu düşüncem hiçbir zaman değişmeyecek.»

Hızla odadan, sonra da evden çıktı.

Babasının evine varıncaya kadar takside geçen süre Saraya hiç bitmeyecek gibi geldi. Dominic'e duyduğu sevgi, o büyük güven param parça olmuştu. Dominic onu kullanmış, çirkin oyununa alet etmişti.

Eve geldiğinde, Marie'nin odasında ışık vardı. Kendisine seslendiğini duydu. «İyi misin?» diye sordu Sara, yatağının kenarına otururken.

«Kendimi daha iyi hissediyorum. Bu gece nasıldı? Sana yük olduğum için çok üzuldüm.»

«Pek de o kadar kötü değildi, aldırma.» Sara'nın aklına, kafasını kurcalayan konu geldi. «Marie, bu gece Dominic'le çıkarken bir adam gelmişti. Dominic adının Simon Forrester olduğunu söyledi.» Bir an düşündü, boş atıp dolu tutma umuduyla, «Doktormuş,» diye ekledi.

«Evet, doktor.» Marie'nin yüz ifadesi değişmiş, ürkekleşmişti sanki. «Bir şey mi var?»

«Belki baş ağrıların için gelmiştir diye düşündüm de.» Aslında bu aklına bile gelmemişti. Eğer doktora ihtiyaç duyulmuşsa, bu babası için olabilirdi ancak. Hem de kendisinin evde olmadığı bir zamanda çağırılmıştı.

«Hayır,» dedi Marie hemen. «Sara, kendimi yorgun hissediyorum, artık uyusam iyi olur.»

«Tabii, uyu canım.» Sara kalktı, kardeşini öptü, «Sabah görüşürüz,» diyerek çıktı.

Ama yatağına girdiğinde bir türlü uyuyamadı. O gece olanlar onu perişan etmişti. Çok aptalca davranmıştı. Kendini bu kadar kolay kaybettiği için utanıyordu. Ama kendini kaybetme nedeni varlığını sürdürüyordu: Dominic'i hâlâ seviyordu.

Ertesi gün, zamanının tümünü teyzesi ve eniştesiyle birlikte geçirdi, Eddie'ye telefon etti, gece buluştular. Eddie, olduğu gibi, yalın, doğal bir insandı. Sara'nın en çok ihtiyaç duyduğu şey de böyle biriyle birlikte olmaktı.

Eve döndüğünde uşak onu karşıladı. «Mr. Daniel Thorne bütün gün sizi telefonla aradı,» dedi.

«Danny mi?» Sara kulaklarına inanmamıştı.

«Evet, efendim. Sizinle görüşmek istiyordu. Birkaç günlüğüne iş için Almanya'ya, gidiyormuş. Döner dönmez sizi yeniden arayacağını söyledi.»

«Teşekkürler,» dedi Sara. Donmuş kalmıştı. Danny neden onunla konuşmak istemişti?

Ama Danny bir daha aramadı, herhalde Almanya'da işi uzun sürmüştü. Dominic de hiç ortalarda görünmüyordu. Oysa Sara, Marie ile sık sık buluştuklarını biliyordu.

Cumartesi sabahı ikisi kahvaltı ederken Marie birden Sara'ya döndü. «Alışverişe çıkıyoruz!»

«Biz mi?»

«Evet. Aslında pek alışveriş sayılmaz,» dedi suçlu suçlu. «Çünkü alacağımız şeyi çoktan ısı marladım.»

«Marie?» Sara kuşkuyla ona baktı. «Yine ne oyunlar oynuyorsun?»

«Hiçbir şey. Yalnızca bir sürpriz. Senin için!»

.Heyecanımı güç zaptettiği belli oluyordu. «Kahvaltını bitirdin mi?» Sara bir an evvel sofradan kalksın istiyordu.

«Hayır, bitirmedim.» Sara, aceleye getirilmek ten hiç hoşlanmadığını göstermek istercesine, kahvesini ağır ağır yudumladı.

«Evet, bitirdin!» Marie, onun elinden fincanı çekip aldı. Heyecandan kızarmış bir yüzle tam

önünde durdu. Sara için boyun eğmekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Çok lüks bir butiğe gittiler. Marie birbirinin eşi iki elbise ısmarlamıştı. Elbiseleri geldiği zaman Marie bir sevinç çılgılığı attı. «Sara, ne güzel, değil mi?» Sara'nın keyfi kaçmıştı. «Bizi birbirimizden ayıramayacaklar.»

Marie neşeyle atıldı. «İşin bütün güzelliği de bu ya!» Çocuklar gibi mutluluktan uçuyordu. «Hadi giyip bakalım.»

Elbise Sara'nın üstüne tam oturdu. Siyah şifondan, askısız bir elbiseydi. Bele kadar sımsıkı vücudunu sarıyor, kat kat şifondan oluşan etekleri yere kadar iniyordu. Elbisenin tüm çekiciliği yalınlığındaydı. Sara'ya daha olgun, kadınca bir hava veriyordu. Kabinden çıktıklarında, elbiseleri getiren kadın, «Aman Tanrım! Birbirinizin kopyasısınız!» diye bir çılgılık attı.

Marie, Sara'nın çevresinde dört dönüyor, «Değil mi? Değil mi, Sara?» diye onaylaması için neredeyse yalvarıyordu.

Sara içini çekti. «Evet, öyle. Ama partide epey karışıklık çıkaracağız.»

«Benim amacım da bu,» diye şeytan şeytan güldü Marie.

Oyunlarını denedikleri ilk kişi babaları oldu. Akşam, konuklar gelmeden önce giyinip salona indiklerinde, önce şaşkın gözlerle onlara baktı.

«Çok akıllısınız,» diye gülümsedi. Bir yanma birini, öbür yanına diğerini aldı, kollarını omuzlarına doladı. Sonra, «Sara,» diyerek Sara'yı. «Marie,» diyerek Marie'yi öptü.

Marie düş kırıklığına uğrayarak surat astı. «Ama bildin! Bilmemen gerekiyordu!»

Babası güldü. «Hile yaptım. Sürdüğünüz parfümlerden tanıdım.»

Marie'nin yüzü tekrar aydınlandı. «Yoksa bilemeyecektin, değil mi?»

«Hayır,» dedi babası ciddi bir sesle.

İlk gelen Dominic'ti, onları görünce gözlerini kısarak bir süre baktı. «Bu sahne daha önce de oynanmıştı,» diye mırıldandı. «Hanginizi öpmem gerektiğine karar vermem bekleniyor. Öyle değil mi?»

Marie evet anlamına başını salladı.

O geceden beri Sara, Dominic'i ilk kez görüyordu. Belli etmemeye çalışmasına karşın, yüzünün yıpranmış ve yorgun olduğunu fark etti. Vicdan azabı çekiyor olmalı, diye düşündü. Dominic, bu kez hiç duraksamadan dosdoğru Marie'ye yöneldi, seçiminden emin, dudaklarından öptü.

Marie hiç de sevinmemişti, Dominic'e kızgın kızgın baktı. «Ama neden hemen bildin?» Birisi daha, heyecanla beklediği oyunu bozmuştu.

«Evleneceğim kızı tanıyamayacak mıydım yani?»

«Galiba haklısın,» diye istemeye istemeye kabul etti Marie. «Ama bahse girerim, Sara'yı düş kırıklığına uğrattın.»

Dominic buz gibi mavi gözlerini Sara'ya çevirdi. «Gerçekten öyle mi, Sara?» diye soğuk bir sesle sordu.

Sara başını arkaya attı, meydan okurcasına baktı. «Hiç de değil. Erkek arkadaşım birazdan burada olacak. Beni öpebilecek tek erkek o.» Konuklar gelmeye başlayınca, Dominic'i bilincinin gerilerine atmaya başardı genç kız. İki kardeş, benzerlikleriyle, tüm ilgileri üzerlerine toplamışlardı.

Eddie kolunu Sara'nın beline dolamış, gecenin tadını çıkarıyordu. Bir ara kulağına eğildi. «Çok öfkeli görünüyor,» dedi.

«Kimden söz ediyorsun?»

«Dominic Thorne’dan. En az on dakikadır gözlerini üzerimden ayırmıyor.»

Sara elinde olmadan Dominic’e doğru döndü ve kendine bakan keskin gözlerle karşılaştı. Genç adam gizlemeye bile gerek görmeden, gözlerini onlara dikmiş, hiç ayırmıyordu. Sara’nın cevabı, parmaklarının ucunda yükselerek Eddie’yi dudaklarından uzun uzun öpmek oldu. Tekrar baktığında, Dominic’in gözlerini kaçırdığını, yüzünün de bembeyaz kesildiğini gördü.

«Çok hoşuma gitti,» diye mırıldandı Eddie. «Arkasındaki niyet pek hoş değil, ama yine de sevdim.»

«Ne demek istediğini anlayamadım?»

Eddie kulağına eğilerek, «Yalancı,» diye fısıldadı. «Şu adama işkence etmekten vazgeç.»

«Eddie!»

«Biliyorum,» diye sözünü kesti Eddie. «‘Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokma,’ diyeceksin. Ama bana böyle boğacakmış gibi baktığı sürece beni de ilgilendiriyor.»

«Buna hakkı yok ki!»

Eddie, Sara’nın belinde duran elini hafifçe sıktı. «Elimin altında hızlanan nabız atışların öyle söylemiyor ama.»

«Yalnızca öfkeden.»

«Tabii canım, öyledir,» dedi Eddie alayla. «Susan teyzeyle konuşan kim?»

«Cynthia Robotham James. Pete’le partisine gittiğimiz kadın. Sanırım gidip teyzemi ondan kurtarmamız gerek, pekiyi görünmüyor.» O sırada Danny Thorne’un geldiğini gördü. «Sen git Eddie. Benim konuşmak istediğim biri var.»

«Görüyorum,» dedi Eddie, Danny’ye bakarak Sonra, Susan teyzeyle Cynthia’nın yanına gitti. Danny, Sara’nın yanına geldi. Sara, kendisini Marie sanıp özel konulara girmesini önlemek için hemen, «Ben Sara’yım.» di ye onu uyardı. «Biliyorum. Seninle konuşmam gerek.»

Sara nasıl anladığını merak bile etmedi. Eğer Marie’yi seviyorsa, Dominic’in kendisini tanıdığı gibi. onun da kimseyi Marie ile karıştırmaması doğaldı. «Babamın çalışma odası olur mu?»

«Olur.»

Danny son derece sinirli görünüyordu. Odaya girdiklerinde, Sara kapıyı kapadı. «Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?»

«Marie.» Danny’nin gözlerinde inanılmaz bir ıstırap okunuyordu.

Sara, Marie’yi yeniden elde edebilmek için Danny’nin ondan yardım isteyeceğini düşündü. «Yapabileceğim hiçbir şey yok,» diye başını salladı.

Danny’nin yüzü birden karıştı. «Birilerinin bir şeyler yapması gerek. Oturup Marie’nin ölmesi-bekleyemem!»

Sara birden bayılacak gibi oldu, düşmemek için arkasındaki koltuğa yaslandı. «Ne... Ne diyorsun sen?»

Danny hayretle onun yüzüne baktı. «Aman Tanrım!» diye inledi gözlerini yumarak. «Bilmiyor muydun yoksa? Kimse sana Marie’nin ölmek üzere olduğunu söylemedi mi?»

DOKUZUNCU BÖLÜM

«Sana inanmıyorum!» diye çıkırdı Sara. «Yalan söylüyorsun!» Çıldırılmış gibi bağıırıyordu. Bacakları titremeye başladı, dizleri büküldü, yere yuvarlandı. Gözyaşları içinde yalvardı. «Bana doğru olmadığını söyle!»

Danny de yanına çöktü, onu kollarına aldı. «Yalan söylemiyorum, Sara,» diye mırıldandı. «Ama neden? Nasıl?» Başı, Danny'nin göğsüne düşmüş, titriyordu.

«Neden olduğunu biliyoruz, ama...» Dominic' in sesi onun sözünü kesti. «Nasıl olduğu da açık!»

Danny hızla dönüp ağabeyine baktı. «Kapa pis çeneni!»

Dominic kaşlarını kaldırdı. «Belki ayağa kalkarsanız, kapayabilirim.»

Danny bir sıçrayışta kalktı, yüzü allak bullaktı. «Ne demek istiyorsun sen?»

Dominic kapıyı kapadı ve onlara doğru yürüdü. «Bu kadar aklınız başınızdan gittiye, sevişmek için daha özel ve daha rahat bir yer bulsaydınız bari.»

«Hayır, Danny!» Sara bir çığlık attı, ama o anda Danny fırlamış, yumruğu Dominic'in çenesinde patlamıştı.

Dominic'in yüzündeki ifade ürkütücüydü. «Bunu yaptığına ne kadar memnun olduğumu hiç bir zaman bilemeyeceksin,» diye dişlerinin arasından fısıldadı. «Şimdi seni ayağımın altına almak için geçerli bir nedenim oldu.»

Sara, Dominic'in, kardeşinin suratına güçlü bir yumruk attığını görünce gözlerini yumdu. Sağda solda eşyalar devriliyor, dövüşen iki adam bir o yana bir bu yana savruluyordu. Sara odanın bir köşesine büzülmüş kalmıştı.

«Bu kadarı, yeter,» dedi Danny masaya dayanmaya çalışarak, burnundan kan akıyordu.

«Yeter de artar bile!» Dominic'in de dudağı patlamış kanıyordu.

Danny, odanın köşesinde, gözleri korkudan büyümüş, öylece hareketsiz donup kalmış Sara'yı görünce yanına gitti, ayağa kalkmasına yardım etti. Dominic'in onlara doğru bir hamle yaptığını görünce, «Kes artık, Dominic,» dedi. Sonra da daha soğukkanlı bir sesle ekledi. «Ne hale geldiğini görmüyor musun?» Danny, Sara'yı bir koltuğa oturttu, uyuşmuş, buz kesmiş ellerini ovuşturuyordu.

Dominic'in yüzü daha da karardı. «Yoksa onu zorla öpmeye mi kalktın? Eğer...»

«Kes sesini, Dominic!» Danny derin bir soluk aldı. Burnu da durmadan kanıyordu. «Sara az önce hayatının en büyük şokunu geçirdi.»

«Yoksa ona...»

«Evet! Sara'nın bilmediğini birinizden biriniz bana söylemeliydiniz.»

«Hay aptal! Bunun hesabını bana sonra vereceksin. Şimdi bir an evvel hastaneye git, burnuna baktır.»

«Ama Sara...»

«Ben onun yanındayım,» diye sözünü kesti Dominic. «Daha fazla oyalanmadan çık, yeterince sorun açtın başımıza.»

«Sara'nın her şeyden habersiz olduğunu nereden bilebilirdim? Doğal olarak düşündüm ki...»

«Böyle bir şeyi ona nasıl söyleyebilirdik? Zamanı gelince...»

«Zamanı gelince ha!» Sara birden kendine gelmişti, Dominic'in karşısına dikildi. «Marie'nin ölmekte olduğunu, yeni bulduğum kardeşimi kaybetmek üzere olduğumu demek ,zamanı gelince' söyleyecektin! Bu ,zaman' ne zaman gelecekti peki? Marie ölüm döşegindeyken mi?»

Sözlerinin sonunda sesi kısıldı, titremeye başladı. Dominic kardeşine baktı. «Ne yaptığını görüyor musun?»

«Onu suçlayıp durma!» diye bağırdı Sara. «Belki yöntemi o kadar ince değildi, ama en azından gerçeği söyleyecek kadar beni insan yerine koydu o.»

«Lütfen bizi yalnız bırakır mısın, Danny?» dedi Dominic gergin bir sesle.

«Sara?»

Sara, Dominic'in altüst olmuş yüzüne baktı, sonra Danny'ye döndü. «Evet, Danny, git. Gerçekten burnuna baktırman gerek.»

Danny, «Herhalde kırılmıştır,» diye mırıldanarak çıktı.

«Sara...»

Sara, Dominic'in, elini itti, ayağa kalktı. «Dokunma bana!» Sesi bir tokat gibiydi. «Bana bir daha dokunayım deme! Yalnızca Marie'nin nesi olduğunu söyle!»

Dominic dudağındaki kanı sildi. «Belki de baban ..»

«Hayır, sen! Bana sen söyleyeceksin.»

«Marie merdivenlerden düştükten kısa bir süre sonra dayanılmaz baş ağrıları çekmeye başladı. «Sonunda onu bir uzmana götürdük. Bu uzman Simon Forrester'dı.»

Tanrım ne kadar aptaldı! Bütün ipuçları Marie'yi gösterirken, o babasının hasta olduğunu sanmış, burnunun dibindeki gerçeği görememişti. Baş ağrıları içinde kıvranan, bütün gün yatağından kalkamayan, Marie'ydi. Teyzesiyle eniştesinin, ölmek üzere olduğunu söyledikleri kişinin Marie olduğunu nasıl anlamamıştı? Marie'yi kaybetmeye dayanamaz, bu acıya katlanamazdı.

«Simon Forrester'ın yapacağı hiçbir şey yok mu?»

«Çok iyi bir doktordur, ama mucize yaratamaz ki. Simon, Marie'nin kafatasında küçük bir kırık olduğunu fark etti. Bu kırık kemik parçası her an beynine saplanıp onu öldürebilirmiş.»

Sara panik içinde bağırdı. «Peki, o parça neden alınamıyor?»

«Mümkün değilmiş.»

«Bu çok saçma! Marie genç, güzel, çok iyi bir insan. Onun ölmesi haksızlık! Hem sağlıklı görünüyor.»

«inan bana sağlıklı değil.»

«Öyleyse neden evleniyorsun onunla? Evlenme teklif ettiğinde, öleceğini biliyordun.»

«Marie ile evlenme nedenim yalnızca beni ilgilendirir.» Dominic'in yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı.

«Peki, benimle sevişme nedenin?» Sara'nın sesi tizleşmiş, denetimini kaybetmişti. «Acaba evlenmeden Marie ölebilir düşüncesiyle beni yedeğine mi almak istedin? Ne de olsa Michael Lindlay'ın bir kızı olmazsa, ötekisi de aynı işi görür, öyle değil mi?» Sara sözünü henüz bitirmişti ki, Dominic'in tokadı yüzüne indi, başı şiddetle yana doğru savruldu. Sara kıpırdamadı, ona boş, cansız gözlerle baktı. «Seninle evlenmek bir yana, aynı odada bulunmak bile midemi bulandırıyor.» Sesi buz gibiydi.

Dominic'in yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti. «Hoşça kal, Sara,» dedikten sonra sessizce odadan çıktı.

O çıkar çıkmaz, içeri Eddie girdi. Sara'nın bembeyaz yüzünü görünce yanına koştu. «Ne oluyor burda? Üçüncü Dünya Savaşı mı? Thorne kardeşler savaş alanından çıkmış gibiydiler.» Sara titremeye başlamıştı. «Beni buradan götür, Eddie,» diye çıkırdı. «Beni çabuk buradan götür, ne olur!»

«Hemen, hayatım.» Kolunu omuzuna doladı. «Arka kapıdan çıkalım. Kimse beni görmesin.» Eddie onu garajının üstündeki evine götürdü. İki odalı, sevimli bir yerdi. Sara'ya bir viski doldurdu, sonuna kadar

içişini izledi.

Sonra yanma oturdu, ellerini ellerinin arasına aldı, «Her şeyi anlat bana,» dedi.

«Anlatamam.» Sara hıçkırarak, gözyaşları için de kendini Eddie'nin göğsüne bıraktı. «Söyleyemem, inan bana, Eddie.» O anda Marie'nin öleceğini söyleyecek gücü bulamıyordu kendinde. «Tamam, bir tanem, dert etme.» Yüzüne düşen saçlarını okşayarak arkaya doğru attı. «Burada sakın sakın otur ve hiçbir şeye üzülmeye. Sana kimse dokunamaz burada. Buna izin vermem.»

Sara bunun doğru olduğunu biliyordu, Eddie'nin gerçekten kendini koruyabileceğine inanıyor, ona güveniyordu. O anda kendini koruyacak hali yoktu, tüm varlığıyla Marie'yi düşünüyordu. Bir de Dominic'e söylediği o iğrenç şeyler vardı. Söylediklerine kendisi de inanmıyordu. O an da hayata, kardeşinin yazgısına, her şeye karşı duyduğu öfkenin etkisiyle çıkmıştı ağzından hepsi. Ama Dominic buna hiçbir zaman inanmayacak, anlatmasına da izin vermeyecekti.

Bir süre uyumuş olmalıydı ki, uyandığında her şey sessizlik içindeydi. Başı Eddie'nin hafif hafif inip kalkan göğsünün üzerindeydi.

Yavaşça kalktı, o sırada Eddie de gözlerini açmıştı. «Afedersin, seni uyandırmak istememiş tim.»

«Uyumuyordum ki. Dinleniyordum yalnızca.» O da kalktı. «Nasılsın?»

«Uyuşmuş haldeyim. Saat kaç?»

«Üçte geliyor.»

«Eyvah, beni merak etmişlerdir.»

«Hayır, babana telefon ettim, benimle beraber olduğunu haber verdim,» dedi Eddie yumuşak bir sesle. «Her şeyi anlattı, Sara.»

Sara bir an kaskatı kesildi, o gece olanları tüm korkunçluğuyla yeniden yaşadı «Her şeyi anlattı mı?»

Eddie başını salladı. «Evet. Babana., hazır olduğun zaman seni eve götüreceğimi söyledim.»

Sara ürperdi. «Geri dönüp her şeyi olduğu gibi kabullenmeye hiçbir zaman hazır olamam.»

Eddie onun elini tuttu. .»Gerçeği görmezlikten gelmenin bir yararı yok.»

.»Ama Eddie, o kadar genç ki!»

«Çünkü ilişkinizin doğal olmasını, senin de onu, başka duygularla değil, yalnızca bir kız kardeş olarak sevmeni istiyordu. Hastalığını çok az kişi biliyor. Ben, Dominic, annesi ve şimdi de kardeşi ile sen.» Sara kederle mırıldandı. «Sanırım, Danny, Marie'yi seviyor.»

«Biliyorum. Ama bir yararı yok. Marie ona karşı tümüyle ilgisiz.»

«Evet, öyle.» Marie'nin sevdiği Dominic'ti, ama Sara, Danny'ye karşı bir yakınlık, bir acıma duyuyordu. Kendisi de karşılıksız bir sevginin acısını yaşamıştı.

Marie ertesi sabah geç saatlere kadar uyudu. Sara ise hiç uyuyamadı, sonunda çabalamaktan vazgeçti, aşağıya inip oturmaya karar verdi. Dominic'in geldiğini haber verdiklerinde, uzandığı kanepeden doğruldu.

Dominic'in de onu gördüğüne memnun olmadığı belliydi, yüzünde ürkütücü bir ifade vardı. «Marie ile baban hâlâ uyuyorlar mı?» diye soğuk bir sesle sordu.

«Evet.»

«Ama senin uyumaya ihtiyacın yok, değil mi?»

«Ben, şey, uyuyamadım.»

«Uyuyamadın mı, yoksa uyumana fırsat mı verilmedi?»

Sara'nın yüzü sapsarıydı, koyu kahverengi gözleri daha da gölgelendi. «Ne demek istiyorsun?»

«Geceyi sevgilinle birlikte geçirdin, değil mi? .»

Sara kızardı. «Gecenin bir bölümünü Eddie'yle geçirdim, doğru. Ama tümünü değil.» Sesi donuktu.

«Hiç değilse, babanın o kadar aşağılanması meydan verilmemiş; Birden yok oluşunu açıklamak kolay olmadı, ne yaptığını merak etmek de onu ayrıca sarstı.»

«Ne yaptığını mı?»

«Evet. Geceyi sevgilinle birlikte geçirmenin babanı nasıl etkilediğini düşünebiliyor musun?»

«Eddie sevgilim değildi ki...»

«Değil miydi?» Dominic sert bir sesle sözünü kesti. «Yani bu şimdi sevgilin olduğu anlamına mı geliyor?» Sara'yı kollarından tuttu, sarstı. «Söyle, Sara.»

«Sevgilim olsa ne olacak?» Sara'nın gözleri çıkmak çıkmaktı. Uykusuz geçen geceden, kardeşi için döktüğü gözyaşlarından ve Dominic'e duyduğu, yüreğini paramparça eden aşktan yorgun düşmüştü. Silkinerek ellerinden kurtuldu. Dominic'in çekiciliğine karşı tek savunma aracı öfkeydi. «Seni ilgilendirmez.»

Dominic onu iterek kendinden uzaklaştırdı. «Evet, ilgilendirmemeli. Eve ne zaman döndün? Beni ilgilendirmediğini söyleme, çünkü Marie' nin ne zaman yattığını öğrenmek istiyorum.»

Mavi gözlerinde sessiz bir suçlama vardı. Sara tüm öfkesinin birden uçup gittiğini hissetti. «Geldiğimde saat üçü geçiyordu ve Marie çoktan yatmıştı.»

Dominic'in yüz çizgileri derinleşti. «Neden o, Sara?»

«Neden o mu? O benim sevgilim değil, Dominic,» dedi yumuşak bir sesle. «Yalnızca başımı omuzuna koyup biraz ağladım, o kadar.»

«Onun omuzunu benimkine yeğledin, değil mi?»

Sara içini çekti. «Dün gece sana söylediklerimden sonra bir daha benimle konuşmak istemeyeceğini düşündüm. Dominic...»

«Daha fazla suçlama dinleyemem, Sara.»

«Suçlamayacaktım, özür dileyecektim. Söylediklerim bağışlanmaz şeylerdi. Marie'yi çok sevdiğini görüyorum ve ben... ben, Marie olamadığım için yalnızca üzülüyorum.»

Dominic acı dolu, derin bir soluk aldı. «Sara...»

Sözünü sürdüremedi, salonun kapısı gürültüyle açıldı, Marie göründü. «Herkes günaydın!» diye gülümsedi. «Dominic!» Uzandı, öptü. Sonra çok daha yumuşak, tatlı bir sesle, «Sara,» dedi, yavaşça yanağından öptü. Sara'nın elini, ellerinin arasına aldı. «İyisin değil mi?»

Ölümcül hasta olan kardeşinin onu merak etmesi Sara'nın gözlerini yaşlarla doldurdu. «Ben, Marie... Ben iyiyim,» diye hıçkırdı. «Oh, Marie!..» Gözyaşları içinde kollarına atıldı. Birkaç saniye sonra gözyaşlarını silerek geri çekildi. «Özür dilerim, seni üzmemeliyim.»

«Yo, beni düşünme. Senin için bunun ne büyük bir şok olduğunu anlıyorum.»,

Sara acı acı gülümsedi. «Seninkiyle kıyaslanamaz!»

Marie omuz silkti. «Giderek alıştım. Zamanla sen de alışacaksın.»

«Hayır! Hiçbir zaman!»

«Aranıza girmek istemiyorum, ama annem bizi bekliyor, Marie,» dedi Dominic yumuşak bir sesle. «Tabii, hazırım,» diye gülümsedi Marie. «Dışarı mı çıkıyorsun?» Sara şaşırmıştı.

Marie, Dominic'e doğru yürüdü, yanında durdu. «Basmakalıp bir söz olacak ama, yaşam her şeye karşın sürmek zorunda. Bugün Dominic'in annesiyle öğle yemeği için sözleşmiştik.»

Marie'nin haklı olduğunu biliyordu, yaşam sürmek zorundaydı; ama onun yaşamı sınırlıydı. Bu haksızlıktı! Bir şeyler yapmalıydılar. Sara'nın yapabileceği bir şey olmalıydı mutlaka.

Birkaç saat sonra Simon Forrester'ın evinde, karşısındaki koltukta oturuyordu. Müthiş gergin ve sinirliydi. Evinin adresini babasının telefon defterinden bulmuş, bir taksiye atladığı gibi gelmişti.

Simon Forrester onu iyi karşılamıştı, sanki geleceğini tahmin etmiş gibiydi. Karşısına oturur oturmaz, «Evet, benden ne öğrenmek istiyorsun?» diye sordu.

Açıksözlü bir adam olarak, Sara'nın da açık seçik ve dolambaçsız konuşmasını istiyordu. «Kardeşimi kurtarmak için ne yapabileceğinizi öğrenmek istiyorum,» dedi Sara.

Forrester kaşlarını kaldırdı. «Bir şeyler yapabileceğimi nereden biliyorsun?»

Sara koltuğun ucuna ilişmiş, ellerini birbiri ne kenetlemişti. «Bilmiyorum, yalnızca hissediyorum. Bundan eminim.»

«Bir şans var.»

«Biliyordum!» Sara'nın gözleri heyecanla parladı. «Ama bu şans ne Marie, ne de babası denemek istemiyor.»

«Peki ama neden?»

«Çünkü ameliyatın sonuçlarına ilişkin güvence veremiyorum. Başarısız olursa, ölebileceği gibi, felç de olabilir, bitkisel hayata da girebilir.»

«Aman Tanrım!» Sara bayılacak gibi oldu. Bulduğunu sandığı umut ışığını çabucak kaybetmişti.

Forrester içten bir üzüntüyle sözlerini sürdürdü. «Keşke güvence verebilseydim, ama boş yere umutlandırmak istemiyorum. Marie, sakat kalmaktansa ölmeyi yeğleyeceğini söylüyor. Onu anlıyorum.»

Sara eve döndüğünde çökmüştü, ama babasına cesur görünmek için bütün gücünü kullandı. Dominic nişanlısını eve getirdiğinde, Marie kıvranıyordu. Sara ile babası yardıma koşular. «Ne oldu?» diye telaşla sordu babası. Marie'yi odasına götürmüşler, yatırmışlardı. Kızcağız rahatsız bir uykuya dalmıştı.

Dominic salonun içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. «Ağrılar gece başlamış olmalı.»

«Bu böyle gidemez,» dedi babası panik içinde. «Son zamanlarda ağrılar sıklaştı, şiddetlendi. Tanrım, onu kaybediyoruz.»

«Hayır,» diye haykırdı Sara. «Ameliyat şansımız var.»

Dominic derin derin içini çekti. «Marie olmaz diyor.»

«Ama onu ölüme terk edemeyiz.»

Dominic eliyle alnını ovuşturdu. «Onu ikna etmek için çok çalıştım, ama dinlemedi.»

«Belki beni dinler.» Sara kararlıydı. «Savaşmadan ölmesine izin vermeyeceğim!»

«Marie sen değil, Sara,» dedi Dominic yumuşak bir sesle. «Sen savaşırdın, oysa Marie sakat kalma tehlikesini göze almak istemiyor.»

«Bu doğru değil,» diye karşı çıktı Sara. «Ölümünden ne kadar korkuyor, haberin var mı senin? ölüm korkusuyla kâbuslar görüyor. Baş ağrılarının büyük bir bölümüne neden bence bu ölüm korkusu.»

Babası şaşırmıştı. «Sana bu korkudan söz etti mi?»

«Evet.»

«O zaman Marile ile senin konuşmanı ve onu ikna etmeye çalışmanı istiyorum. Bunu ancak sen başarabilirsin.»

Kardeşini kurtarmak için her şeyi yapacaktı. Bu, Dominic'i tümüyle kaybetme anlamına gelse bile.

Odasına girdiğinde Marie uyanıktı ve acıyla kıvranıyordu. «Doktor geliyor mu?» diye inler gibi sordu.

«Evet.» Sara yanına oturdu, alnını okşadı. «Ve geldiği zaman ameliyata razı olmanı istiyorum.»

«Hayır!» Marie titriyordu, korkudan irileşmiş gözlerle Sara'ya baktı. «Asla! Tekerlekli sandalyede bir bitki gibi, sevmeden ve seilmeyen bir insan olarak yaşamak istemiyorum!»

Sara onu kollarına aldı. «Savaşmadan ölmek ister misin?»

«Ben hiç ölmek istemiyorum.»

«Biliyorum, hayatım. Ama eninde sonunda hepimiz öleceğiz. Ben ölüme karşı mücadele etmeyi seçtim.»

«Sen benden çok farklısın.»

«Ben senden farklıyım bilmiyorum; Marie,» diye söze başladı Sara kararlı bir sesle. «Ama eğer birinin beni gerçekten sevdiğini, benimle evlenmek istediğini ve bir ömür boyu benimle yaşamak istediğini bilseydim, o zaman düşünmeden mücadeleye atılırdım.»

Marie'nin gözleri kocaman kocaman açılmıştı. «Gerçekten yapar mıydın?»

«Tabii.» Sara söyledikleriyle Marie'nin ilgisini çektiğini fark etmişti. Daha sakın bir sesle devam etti. «Hiçbir şey yapmadan, yazgına yenik düşmeyi bekleyemezsin. Bu ameliyatı olmalısın, Marie. Kendin için, babamız için, hepsinden önemlisi Dominic için.»

«Senin için?»

«Elbette benim için de.» Sara gözlerinden süzülen yaşları sildi. Ağlamamayı bir başarabilseydi! Ama elinde değildi işte.

Marie sakinleşmişti. «Hep yanımda olacak mısın?»

Sara heyecanla atıldı. «İzin verdikleri sürece hep yanında olacağım.»

Marie dudaklarını ısırды. «Emin değilim...»

«Geleceği düşün, Marie.»

«Gelecek mi?» diye içini çekti Marie. «Son zamanlarda kendim için bir gelecek düşünemiyordum.»

«O zaman şimdi düşün. Bir ömür boyu sevdiğin erkekle birlikte olacağını, ondan çocuklarının olacağını düşün.»

«Ah, evet...» Marie'nin yüzünde hülyalı biri gülümseme belirdi. «Bunu çok isterdim, Sara.»

«O zaman elindeki tek şans kullanmayı dene, lütfen!» Marie hâlâ kararsızdı. Sara, «Çocuklarını düşün,

Marie,» diye üsteledi. Oysa Marie'yi Dominic'in çocuklarının annesi olarak düşünmek, ona yüreğine bıçak saplanmış gibi acı veriyordu. «Tıpatıp babalarına benzeyen güzel çocuklar.» dedi yüreği sızlayarak.

Marie derin bir soluk aldı. «Tamam, deneyeceğim.»

Sara'nın soluğu tılandı. «Deneyecek misin?»

«Evet.»

«Fikir değiştirmeyeceksin, değil mi?»

Marie heyecandan kuruyan dudaklarını ıslattı. «Hayır.»

Sara ona sarıldı, öptü. Hem gülüyorlar, hem ağlıyorlardı. Marie'nin baş ağrısı unutulmuştu bile.

Kapıya vuruldu, Dominic içeri girdi. «Doktor geldi, Marie.» İkinin de ıslıl ıslıl yüzlerle ona baktığını görünce kaşları çatıldı. «Ne oldu?»

Sara kalktı. «Ben ikinizi yalnız bırakayım.» Kapıya doğru yürüdü, çıkarken istemeyerek Dominic'e sürtünmüştü. Vücudunun sıcaklığını ta iliklerinde hissetti, yüreği özlemle doldu. «Doktoru hemen yukarı gönderiyorum,» dedi, aceleyle kapıyı kapatarak aşağı koştu.

Birkaç dakika sonra Dominic aşağı indi, şaşkındı. «Nasıl basardın?» diye Sara'ya sordu.

«Senin karın ve çocuklarının annesi olarak ne kadar mutlu bir geleceğin onu beklediğini anlattım.»

«Ve bu onun fikrini değiştirdi, öyle mi?» Sara başını kaldırdı, gözlerinin içme baktı.

«Evet.»

«Tabii ki değiştirecekti,» diye heyecanla atıldı babasıda. «Bunu daha önce neden düşünme dik?» Sara'ya sarıldı. «Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.»

«Teşekküre gerek yok. Şimdi tüm dileğim Mr. Forrester'ın, Marie fikrini değiştirmeden ameliyatı yapması.»

Dominic kaygılanarak sordu. «Fikir değiştirebilir mi?»

Sara güçlükle yutkundı. «Senin karın olarak ne kadar mutlu olacağından söz ettiğim sürece değişmez.»

«Sara...»

«Sanırım Mr. Forrester geldi,» diye sözünü kesti Sara. Dominic'in duyduğu yüklü bir sesle ,Sara' deyişi onu altüst etmişti.

Sonraki olaylar çok hızlı gelişti. Hastanede oda ayrıldı, ambulans geldi. Sara kardeşiyle birlikte ambulansla gitmek istedi.

Doktor, «Verdiğim ilaçla hemen hemen kendinden geçmiş durumda,» diye Sara'yı uyardı. «Fazla konuşabileceğini sanmıyorum.»

«Sara? Sara!» Marie gözlerini açtığında, yolun sonuna gelmişlerdi.

«Buradayım,» dedi Sara, kendisini görmesi için üzerine eğilerek.

«Ona, onu sevdiğimi söyle, Sara. Ne olursa olsun, onu sevdiğimi ona söylemeni istiyorum.»

«O bunu biliyor, canım,» dedi Sara.

«Hayır,» diye başını salladı Marie. Sesi ilaçtan boğuk ve cansız çıkıyordu. «Hayır bilmiyor. Danny'ye,

onu sevdiğimi söyle.»

«Danny mi?» Sara kulaklarına inanamamıştı. «Herhalde Dominic demek istiyorsun?»

«Danny'ye, onu sevdiğimi söyle,» diye tekrarladı Marie, sonra yine uykuya daldı.

Sara donakalmıştı.

ONUNCU BÖLÜM

Bitmek bilmeyen uzun bir geceydi. Bunun bir nedeni de Sara'nın, Marie'ye ilişkin düşüncelerinin karmakarışık olmasıydı. Gerçekten Danny'yi seviyor olabilir miydi Marie? Sara buna inanamıyordu. Marie mutlaka geçen yaz Danny ile olan ilişkisini hatırlayıp, ilacın etkisiyle Dominic diyeceğine, Danny demişti. Sonuçta Sara, Marie'nin söylediklerini Danny'ye iletmemeye karar verdi.

Dominic bekleme odasında kafese kapatılmış kaplan gibi dolaşıp duruyordu, yüzü sapsarıydı. Bu durumda Marie'nin söylediklerinden ona söz etmek olanaksızdı.

Ameliyat uzadıkça uzuyor, saatler geçiyordu. Michael'in omuzları çökmüş, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

«Daha ne kadar sürecek bu Allahın cezası iş?» diye kendi kendine söylenir gibi mırıldandı Dominic.

Sara ayağa kalktı. «Kahve isteyen var mı?»

Babası bitkin, gülümsedi. «İçim dışım kahve oldu.»

« Ben içerim,» dedi Dominic.

Sara onun gerçekten kahve istemediğini biliyordu, ama Dominic, onun duygularını anlamış, Marie'yi kurtarmak için hiçbir şey yapamadıkları o anda Sara'nın bir şeyler yapma, bir işe yarama ihtiyacında olduğunu sezmişti.

Sara koridora çıktı, kahve makinesine para attığı sırada, Danny'nin hastanenin kapısından girdiğini gördü. Burnu bandajlıydı.

«Marie nasıl?» diye onu görür görmez heyecanla sordu.

«Henüz bilmiyoruz. Hâlâ ameliyatta.»

Danny bitkin bir halde derin bir soluk aldı. «Duyar duymaz geldim. Daha ne kadar süreceğini biliyor musun?»

«Hayır,» dedi Sara. İçinden ona acıdı. Danny'nin, babasından da, Dominic'ten de çok daha perişan olduğunu görmüştü.

«Dominic nerede?»

«Babamla birlikte.»

«Onlarla birlikte beklersem, bir sorun çıkarır mı dersin?»

«Eminim çıkarmaz,» diye onu rahatlatmaya çalıştı Sara. «Kavganızı çoktan unutmuştur.»

Babası Danny'yi görünce, boş gözlerle selamladı. Dominic ise suratını astı. Belli ki, o geceyi unutmamıştı.

«Kahven,» dedi Sara, Danny'yi bırakıp Dominic'e doğru yürüdü, plastik fincanı uzattı.

«Teşekkürler. Ne arıyor o burada?»

Sara elini Dominic'in koluna koydu. «Marie'nin ameliyatını duymuş,» dedi yumuşak bir sesle. «Doğal olarak endişeleniyor.»

«Evet, öyle görünüyor.»

«Git onunla konuş, Dominic.»

«Sanırım, burnunu kırdığım için özür dilemem gerek.»

Sara'nın gözleri açıldı. «Gerçekten kırılmış mı?»

«Evet, annemden duydum.»

«Benim kabahatimdi, çok üzgünüm. Hemen o anda açıklamalıydım durumu. Ama çok kötü bir şok geçirmiştım.»

«Biliyorum.» Sara'nın elini tuttu, sıktı. «Sanırım, düşünmeden saçma sonuçlar çıkardım.»

«Eddie hakkında olduğu gibi.»

Dominic'in birden kaşları çatıldı, araştıran gözlerle Sara'nın yüzüne baktı. «Doğru mu söylüyorsun?»

«Evet.»

«Bunun için teşekkür ederim.» Tekrar elini sıktı. «Ben en iyisi Danny'yle konuşayım.»

«Dominic. Danny, şey, Marie'yi...»

«Biliyorum,» diye sertçe sözünü kesti Dominic. « Kardeşimin Marie'ye olan duygularını biliyorum. Marie'yi seviyor, onu her zaman sevdi.»

Sara'nın yüzü değişti. «Bunu bile bile Marie ile nişanlandın ha? Bunun kardeşini ne kadar yaralayacağını bile bile.»

«Danny'nin duyguları üzerine düşündüm ve...»

«Düşündün ve sonuçta bir kenara ittin, değil mi? Tıpkı benim duygularıma yaptığın gibi.» Sara ona arkasını döndü. «Neyse, git Danny ile konuş.»

«Sara...»

Sara onu dinlemek istemediğini gösteren bir tavırla başını salladı. «Hadi git, Dominic.»

«Şimdi gideceğim, ama tekrar konuşacağız. Sura. Sana söylemem gereken şeyler var.»

Sara başını çevirdi. «Senden duymak istediğim hiçbir şey yok. Lütfen git Danny ile konuş, ben de babamın yanına gideyim.» Sözlerini bitirir bitirmez, onu orada bırakarak uzaklaştı.

Babası çok kötü görünüyordu. Sara onu oturt tu, sıkı sıkı elini tuttu. O sırada kapı açıldı, üzerinde ameliyat gömleğiyle Simon Forrester içeri girdi. Çok yorgun görünüyordu.

«Mümkün olan her şeyi yaptım. Geri kalanını zaman gösterecek.»

O gece ve ertesi gün nöbetleşe Marie'nin başında oturdular. Marie kendine geldiğinde, babası ile Dominic yanındaydılar.

Sara'yı dinlenmek üzere eve göndermişlerdi. Babası eve geldiğinde, Sara onun yüz ifadesin den Marie'nin ameliyattan hiçbir zarar görmediğini anladı. O anda gözyaşlarına boğuldu, günlerdir süren gerilim sona ermişti.

«Hey! Mutlu olman gerek, böyle ağlaman değil,» diye azarladı onu babası. .

«Mutluyum,» diye hıçkırdı Sara. «Marie nasıl, iyi mi, baba? Gerçekten her şey bitti mi?» Gözyaşları dinmek bilmiyordu.

«Gerçekten bitti.» Babası onu bağrına bastı. «Seni sordu.»

«O zaman hemen gitmeliyim!»

«Sakin ol Sara,» diye güldü babası, gençleşmiş gibiydi. «Şu anda uyuyor, onu daha sonra görürsün.»

İki kardeşin ilk karşılaşmaları görölmeye değerdı. En katı yürekli insan bile gözleri yaşarından izleyemezdi o sahneyi. Ondan sonraki bir kaç" hafta boyunca birbirlerine her zamankinden, daha fazla yaklaştılar. Sara zamanının çoğunu hastanede geçiriyordu. Tabii Dominic'in olmadığı zamanlar. Ondan uzak durmaya çok dikkat' ediyordu.

Sonunda Marie'nin başındaki sargılar açıldı.

Uzun bir süre kimse ikisini karıştırmayacaktı, çünkü Marie'nin ameliyat için kesilen saçları henüz birkaç santim kadar uzamıştı. Ama tama men iyileşmiş, hiçbir tehlike kalmamıştı artık. «kendimi ördek gibi hissediyorum,» dedi Ma rie elini başına götürüp.

«Tersine, çok güzelsin,» diye gülümsedi Sara.

«Dominic de öyle söyledi.»

Sara'nın gözlerinden bir gölge gelip geçti. «Tabii seni en iyi o tanır.»

Hastaneden çıkma zamanı geldiğinde, Marie' yi eve Dominic getirdi, içeri girerlerken kolunu beline dolamıştı. Birkaç haftadır onu ilk kez görüyordu Sara. Daha ilk bakışta, ona olan sevgisinin artık iliklerine işlediğini, varlığının bir parçası olduğunu ve hiçbir zaman bu duygudan kurtulamayacağını bir kez daha anladı.

Dominic'in Marie'ye gösterdiği yakın ilgiyi seyretmek onun için bir işkenceydi, bir an önce oradan uzaklaşmalıydı. Eddie ile buluşacağını söyleyerek izin istedi.

«İş ciddiye benziyor,» diye Marie ona takıldı, <öyle değil mi, Dominic?»

«Bilmiyorum.» Dominic gözlerini Sara'ya dikti «öyle mi, Sara?»

Sara ona bakmaya cesaret edemedi, baksaydı kendini ele verecekti. «Ben de henüz bilmiyorum,» dedi, yalan söylediğini bile bile. «Ciddiyet kazanırsa haber veririm.» Ve alelacele çıktı.

Akşam geç saatlerde eve döndüğünde, Marie onu odasına çağırdı, yatağının kenarına oturmasını istedi.

Sara oturdu. «Şu anda uyuyor olman gerekmez. miydi?»

«Evet,» diye gülümsedi Marie. «Ama seninle konuşmak istedim. Eddie nasıl? Onu sevdim.»

«İyi. Sağol.»

«Bugün Eddie ile ilişkiniz hakkında söylediklerim şakaydı.»

«Sevindim. Eddie'nin de benim gibi evlenmek için acelesi yok.»

«Ama Dominic'in var.»

Sara'nın yüzü ciddileşti. «Dominic'in mi?»

«Evet, Dominic evlenmek için acele ediyor.» Sara'nın birden dudakları kurumuştu. «Öyle mi? Gerçekten de uzun süredir nişanlısınız, artık iyileştiğine göre.

«O benimle evlenmek istemiyor Sara,» diye sözünü kesti Marie.

«Saçmalama!» Sara'nın gülümsemesi dudaklarında dondu. «Elbette seninle evlenmek istiyorum...»

«Hayır,» diye yumuşak bir sesle belirtti Marie. «Ben de onunla evlenmek istemiyorum. Ameliyata giderken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?»

«Danny'ye ilişkin sözlerini mi?»

Bu konuyu o günden sonra ilk kez konuşuyorlardı. «Evet. Onu seviyorum, hep sevdim.» Sara'nın dili tutulmuş gibiydi. «Ama... ama Dominic...»

Marie içini çekti. «O biraz karışık bir konu.»

«Biraz mı? Olan bitenden hiçbir şey anlamıyorum.»

«Sana her şeyi anlatacağım. Geçen yaz Danny ile aramızda bir tartışma geçti. Nedenini şu anda hatırlamıyorum bile. Dominic beni dışarı çıkarıp teselli etmek istedi; o sırada merdivenlerden düştüm.» Marie kısa bir süre sustu, içini çekti. «Danny gürültüyü duyup koşarak geldi. İlk başta hafif bir yaralanmaya benziyordu. Sonra daha ciddi bir şey olduğunu fark ettim ve Danny ile ilişkimizi kesmek istedim. Ama o beni dinlemiyordu. Günlerimin sayılı olduğunu öğrenince de, ne olursa olsun Danny'yi kendimden uzaklaştırmaya karar verdim.»

Sara güçlükle konuştu. «Dominic'le nişanlanarak mı?»

Marie 'evet' anlamına başını salladı. «Ama her şeyi Dominic'in onayını alarak planladım. Hiç bir zaman gerçekten evlenmeyi düşünmedik Dominic'le. Öleceğimi bile bile Danny ile evlenemezdim. Böylece Dominic'le nişanlandık. Sonunda Danny benden umudunu kesti. Bana hak veriyorsun, değil mi, Sara? Bu şekilde Danny daha az acı çekecekti.»

<Belki. Ama ne olursa olsun, Danny'ye seçme imkanı tanımalıydın.»

Marie başını salladı. «Hayır. Durumumu öğrenince soyluluk gösterip, ne olursa olsun benimle evlenmek isteyecekti.»

Sara kaşlarını çatdı, anlayabilmek için kafasını zorluyordu. «Peki, bu oyunda Dominic'in rolü neydi?»

Marie gülümsedi. «Dominic benim için gerçek dost, yakın bir arkadaş.»

«Arkadaş mı? Ama davranışlarınız hiç de arkadaşça değildi.»

«Hepsi roldü. Ama nedense bu gece gerçekten evlenmekten söz etmeye başladı. Hiçbir şey anlayamadım.»

«Seni seviyor.»

«Hayır, sevmiyor.» Marie gülümsedi.

«Ama...»

«Beni gerçekten sevmiyor, Sara. Yalnızca benim onunla evlenmek istediğimi sanmış.»

«Neden?»

«Senin kabahatin. Onunla evlenip çocuklarının annesi olmayı düşlediğim için ameliyat olmayı kabul ettiğimi söylemişsin ona. Oysa sen bana sevdiğim erkekle ömür boyu birlikte olmak istiyorsam, bu işe razı olmam gerektiğini söylemiştin. Benim sevdiğim erkek ise Danny'ydi Onu düşünerek kabul etmiştim ameliyat olmayı.»

«Danny mi?»

«Evet.» Marie'nin yüzü mutlulukla aydınlandı «Danny ile evleneceğiz. Sen de Dominic'i seviyorsun, değil mi?»

«Ben...»

«Seviyorsun, değil mi?» diye üsteledi Marie, Sara'nın gözlerinin içine bakarak.

Sara yutkundu, gözlerini indirdi. «Evet»

Marie başını salladı. «Ben de ona öyle söyledim.»

«Ne dedin?»

«O kadar öfkeli bakma,» diye gülümsedi Marie. «Bana inanmadı.»

«Çok şükür! .Yoksa...»

«O da seni seviyor, Sara.»

Sara'nın rengi uçtu. «Ne?»

«Seni seviyor,» diye yineledi Marie neşeyle. «Zaten kuşkulanıyordum; sürekli birbirinizden kaçınmanız, benzeri şeyler, dikkatimi çekmişti. Ama bu gece emin oldum.»

«Na... Nasıl emin oldun?»

Marie yumuşak bir sesle cevap verdi. «Söyledi.»

Sara bütün bu duyduklarının bir düş olduğuna inanmaya başlamıştı. Marie, Dominic'le, Danny'nin ,yani gerçekten sevdiği tek erkeğin mutsuz olmasını engellemek için nişanlanmıştı. Dominic de bu planında ona yardımcı olmuştu. Şimdi Marie, Danny ile evlenecekti ve Dominic, Marie'ye, kendisini sevdiğini söylemişti.

«Bak!» Marie ona elini gösterdi. «Yüzük yok. Yarın Danny kendi yüzüğümüzü alacak.»

«Her şeyi öğrendi demek?»

«Aptal,» diye kıkırdadı Marie. «Tabii öğrendi. İlk başta Dominic ile beni öfkeden öldürecekti.»

«Anlayışla karşılmasına şaşırdım doğrusu.» Marie ona anlamlı anlamlı baktı.

«Dominic bana başka neler söyledi, merak etmiyor musun?» Sara kızardı, kalkıp arkasını döndü. «Beni sevdiğine inanmıyorum. Bana karşı ilgi duyduğunu biliyorum, ama sana benzediğim için. Sanırım onun seni sevmediği konusunda yanılıyorsun, Marie. Kardeşiyle evleneceğine çok üzülmüştür.»

«Hiç de değil. Ameliyat olmayı kabul etme nedenimi yanlış anladığını söyler söylemez gidip Danny ile kendisi konuştu.»

«Duygularını gizlemek istemiştir.»

«Seni ne ikna edebilir, Sara?» diye sabırsızlıkla söylendi Marie. «Bu adam seni seviyor, seninle evlenmek istiyor.»

«Ne? Be... benimle evlenmek mi?»

«Birden ilgini çekti bakıyorum,» diye göz kırptı Marie. «Elbette Dominic seninle evlenmek istiyor. Ama senin onu istemediğine inanıyor.»

«Ama biliyor benim onu... şey... yani demek istiyorum ki...» Sara kıpkırmızı kesildi. «Onu istediğimi biliyor.»

Marie nin gözleri şeytanca parladı. «Nereden bildiğini sormayacağım. Ama bilmiyor.» Yüzü ciddileşti. «Ondan nefret ettiğini söylüyor.»

O gece söylediklerinin hiçbirisi doğru değildi, Dominic'in bunu anlaması gerekirdi. Ama anlamamıştı belli ki.

Sara'nın sustuğunu görünce, kardeşi devam etti. «Onu hiç böyle görmemiştim. Dominic bana hep bir ağabey gibi davranmıştır. Güvenilir, sözünü dinleten bir ağabey. Ben de bu nedenle ondan yardım istemiştim. Ama şimdi genç bir delikanlı gibi güvensiz, kararsız.»

Sara kardeşinin söylediklerine yavaş yavaş inanmaya başlamıştı. Dominic o gece onu sevdiğini söylerken gerçeği mi söylüyordu yoksa? Gerçek olması için neler vermezdi!

«Onu bu halden kurtarmalısın, Sara. Hem de bu gece.»

«Şimdi mi?» diye bir çığlık attı Sara.

«Neden olmasın?»

«Saat on ikiyi geçiyor.»

Marie güldü. «Sabah olunca, babama yokluğunu izah ederim.»

«Sabah mı? Dominic'i görmeye gitsem bile gece geri dönerim.»

«Elbette dönersin, hayatım!»

«Dönerim dedim!»

«Ben dönmezsin mi dedim?» Marie gözlerinde abartılı bir masumiyetle ona bakıyordu.

«Hayır, ama söyleyiş tarzın...»

Marie güldü. «Dominic'i tanırım.»

«Gerçekten tanır mısın?» Sara'nın gözleri kıskançlıkla parladı.

«O anlamda değil,» diye gülümsedi Marie. «Aramızda o tür hiçbir şey geçmedi. Ama sana olan duygulan farklı. Senden söz ederken yüz ifadesi, gözleri öyle bir değişiyor ki, seni bir eline geçirirse bir daha hiç bırakmayacağım anlamamak için aptal olmak gerek.»

«Pekâlâ,» diye içini çekti Sara. «Gidip onu göreceğim.»

«Arabamı al.» Marie çantasının içinde anahtarları aramaya başladı. «Babam sana bir araba alacaktı, ama artık evleneceğinize göre, Dominic alır.» Anahtarları çıkarıp kurnaz bir gülümsemeyle Sara'ya uzattı. Sara'nın tek dileği, Dominic'in duygularından Marie kadar emin olabilmektir.

Kapıyı Dominic açtı. «Marie telefon etti,» dedi gergin bir sesle.

Sara öfkeyle güldü. «Biliyorum, o benim kardeşim, çok da seviyorum, ama her şeye burnunu sokması yok mu!»

«Sadece geleceğini haber verdi, Sara, o kadar.»

«Yaa?» Sinirli sinirli dudaklarını ısırıldı. «Girebilir miyim?»

«Tabii.» Dominic kapıyı ardına kadar açtı. «Ama eğer girersen, seni bir daha bırakacağımı sanmıyorum,» dedi boğuk bir sesle.

Demek Marie'nin söyledikleri doğrudur. Sara gözlerini kırpmadan dimdik ona baktı. «Bırakmanı istemiyorum,» dedi yavaşça. «Hep yanında kalmak istiyorum.»

Dominic kıpırdamadan öylece duruyordu. «Tanrım! Seni öyle seviyorum ki,» diye fısıldadı. Sara onun kollarına atıldı. «Ben de seni seviyorum.» İçindeki son kuşku kırıntıları da yok olmuştu.

Dominic onu öpücüklere boğdu. Dudakları sıcacıktı. «Marie her şeyi anlattı mı? >.»

«Her şeyi,» diye başını salladı Sara. «Senden kuşkulandığım için beni bağışla.»

«Sana her şeyi anlatmadığım için suç bende. Anlatmayı ne kadar istedim, bilemezsin. Ama verdiğim sözü tutmak zorundaydım, sevdiğim kadına karşı bile. Ve sevdiğim kadın sendin, Sara.» Dudakları, Sara'nın dudaklarına kenetlendi. Çölün ortasında, en umutsuz anda suyu bulmuş bir adam gibi Sara'yı tutkuyla, yudum yudum içmek istiyordu sanki. Doyurulmamış aşkı, bastırılmış arzuları zincirlerini kırmış, özgürlüğe kavuşmuştu artık. Onu kucağına aldı, kanepeye götürdü.

Dominic başını Sara'nın göğsüne dayamış, kolları hiç bırakmayacakmış gibi onu tutsak almıştı. «Seni ilk gördüğüm anda, görebileceğim en güzel şey olduğunu anlamıştım »

«Beni Marie sanmıştın ama.»

«Hiç sanmıyorum, kulüpteki o ilk gece sâna bakmamın beni heyecanlandırıldığını anlamıştım! Marie ile hiç böyle olmadı.»

«Marie yalnızca arkadaş olduğunuzu söyledi.» dedi Sara saçlarını okşarken.

«Evet, öyleyiz. Marie benim için daima küçük bir kız kardeşti. Sen ise bambaşkaydın, ilk andan beri. Seni görmek bile bedenimin uyanmasına yetiyordu.»

«Dominic!» Sara'nın yanakları utançla kızardı

«Ama doğru! Seni istiyorum, Sara,» Dominic çıplak göğsünü öptü.

«Evet.»

«Bunu bir kez daha. hem de aynı biçimde söylemiştin.»

«Sen de beni reddetmiştin.» Sara acıyla hatırladı

«Çünkü tertemizdin. Marie'ye verdiğim bir söz vardı. Seninle evlenemeyeceğimi bile bile benim olmana izin veremezdim.»

«O zaman da benimle evlenmek istemiş miydin? »

«İstemiştim ve istiyorum. Benimle evlenir misin? »

« Evet. Hem evliliğe, hem de...»

Dominic parmağını dudaklarının üstüne bastırarak susturdu onu. «Evleninceye kadar bekleyebilirim.»

«Ama ben bekleyemem.» Sara ona aşk dolu gözlerle baktı. «Bu gece seninle kalmak istiyorum, Dominic. Bu gece ve sonraki her gece.»

«Bu gece için bir şey diyemem, ama daha sonra evleninceye kadar bekleyeceğiz. Yoksa babanın elinden kurtulamayız.»

Sara ona sımsıkı sarıldı. «İngiltere'ye geldiğim için mutluyum, babamı ve Marie'yi bulduğum için mutluyum ve seni bulduğum için çok, pek çok mutluyum. Seni seviyorum Dominic.»

«Ben de Sara.» Dominic onu kollarına alıp kaldırdı yatak odasına götürdü. Birlikte geçirecekleri sayısız geceden yalnızca biriydi bu.

----- SON -----